

TỦ SÁCH LÀM SAY MÊ HÀNG TRIỆU THIẾU NIÊN MIỀN NAM TRƯỚC NĂM 1975

TỦ SÁCH
TUỔI HOA

MẬT LỆNH U-ĐỎ

HOÀNG ĐĂNG CẤP

NHÀ XUẤT BẢN
PHƯƠNG ĐÔNG

MẬT LỆNH U-ĐỎ

Tác giả: **Hoàng Đăng Cấp**

Xuất Bản: **Tuổi Hoa**

Thể loại: **Thiếu nhi.**

Nhà xuất bản: **Tuổi Hoa**

Đóng Ebook: **Cuibap**

Nguồn text: **tusachtuoihoa**

Mục Lục

A

BỨC THƯ KÌ DI

B

BIỆT THƯ VUI VẺ

C

ĐÊM TRUNG THU

D

MỘT NHIỆM VỤ KHÓ KHĂN

Đ

U ĐỎ NỔI ĐIÊN

E

THEO DÕI BA TÊN CƯỚP

F

ĐƯA BÉ MẤT TÍCH

G

U ĐỎ XUẤT HIỆN

BỨC THƯ KÌ DI

Chắc các bạn muốn biết do đâu tôi biết truyện này? Lẽ dĩ nhiên không phải tự nhiên tôi biết được, vậy ai là người thuật cho tôi nghe câu chuyện này? Người thuật lại cho tôi nghe là chú Ba Ho.

Chà! Chắc các bạn đang trông chờ tôi kê khai lý lịch của chú Ba Ho chứ gì? Tên gì kỳ vậy? Khoan đã, các bạn chờ vội sốt ruột, việc đâu còn đó, trong tương lai các bạn sẽ biết chú Ba Ho là ai. Hiện giờ, các bạn chỉ nên biết chú Ba Ho là chú họ tôi, thường ghé nhà tôi chơi lắm.

Một đôi khi, chú Ba Ho đi xông xộc vào phòng tôi trong khi tôi đang viết để xem những bản thảo tôi vừa viết xong. Những lúc đó, tôi liền đưa cho chú Ba Ho các trang chữ cuối cùng vừa hoàn thành và nói:

– Chú đọc thử xem, chú Ba Ho? Các sự kiện cháu viết có đúng không chú?

Chú Ba Ho im lặng xem kỹ từng trang một, xem xong trang nào là chú để ngay trên mặt bàn, khẽ lúc lắc đầu và chẳng nói gì hết. Như thế là tôi biết chú bằng lòng và những điều tôi viết hoàn toàn đúng. Đúng, nếu gặp trang không vừa ý, chú nói ngay:

– Cháu phải xem lại trang này, việc xảy ra không đúng y như chú kể đâu. Thật là nhà văn có khác, luôn luôn muốn bóp méo sự thực.

Thấy chú Ba Ho nói tôi là nhà văn, tôi hoảng hồn vội đính chính ngay:

– Cháu đâu phải nhà văn chú! Cháu chỉ lai rai viết lảng nhăng chút đỉnh trong tạp chí *Tuổi Hoa* thôi, văn lủng cà lủng củng. Chú tôn cháu là nhà văn làm cháu mắc cỡ quá!

Nghe tôi nói, chú Ba Ho cười:

– Ừ! Không phải nhà văn thì là nhà... “godautre”, bằng lòng chưa? Thế, nghe chú thuật lại nè và kỳ này nhớ ghi lại cho đúng nghe!

Thế là chú Ba Ho thuật lại và chỉ những chỗ tôi viết sai. Tôi phải thành thực nhìn nhận những điều chú Ba Ho thuật lại cho tôi nghe đẹp và hay vô cùng, đẹp và hay hơn cả những điều tôi tưởng tượng nữa. Đó là lẽ dĩ nhiên rồi, phải không các bạn, bởi vì chú Ba Ho chính là người chứng kiến – là một chứng nhân – của câu chuyện này. Tôi đã ghi lại hết sức kỹ càng, và để chứng tỏ sự thực, tôi đã ghi rõ tên tỉnh, nơi xảy ra câu chuyện. Nhưng chú Ba Ho không bằng lòng, chú nói:

– Cháu phải gạch bỏ tên tỉnh này ngay! Cháu nghĩ thế nào mà viết nó lên vậy? Các giáo sư của trường đó không bằng lòng đâu. Họ khiêm nhượng lắm. Họ không muốn mọi người khi xem xong truyện cháu viết đổ xô đến đây xem trường họ như xem một vật trong bảo tàng viện.

Như vậy chắc các bạn đã đoán ra rồi: Câu chuyện này đã xảy ra ở ngôi trường đó, một ngôi trường cổ rất đẹp. Ngôi trường cổ này không ở trong một tỉnh lớn, lẽ dĩ nhiên không ở Sài Gòn rồi, mà ở trong một tỉnh nhỏ có khí hậu lạnh lắm, lạnh nhiều khi đến thấu xương lạnh. Các bạn ở miền Trung có quyền hãnh diện

ngôi trường này ở tỉnh mình đi là vừa!

Hồi xưa, cách đây mấy chục năm, ngôi trường cổ này thuộc vào một ngôi chùa lớn. Người ta đã lấy một phần ngôi chùa làm trường học cho đến ngày nay. Vì thế hiện nay, người ta vẫn còn thấy những vết tích của chùa trong trường. Trong phòng giáo sư có treo một bức tranh cổ Phúc Lộc Thọ tuyệt đẹp: Đàn dơi đang bay trên trời xanh tượng trưng Phúc, phía dưới con nai vàng đang đứng để thương tượng trưng Lộc, cạnh bên một cụ già thật tốt tướng râu dài y như thần tiên tượng trưng Thọ. Ngôi chùa hiện giờ vẫn còn, do một vị sư trụ trì. Chỉ cần vượt qua hàng rào trường học là vào được ngôi vườn nhỏ của chùa, cảnh hoang tàn của ngôi vườn chứng tỏ người trong chùa ít ra nơi này. Tuy nhiên, nơi đây có một cái hang sâu thăm thẳm, cửa hang hơi khó tìm vì bị cây cỏ hoang dại um tùm che lấp. Nếu tìm được cửa và đi vào hang, người ta sẽ thấy hai bên vách đá những hình ảnh thiên nhiên khi thì thật đẹp, khi thì thật kỳ dị.

Một điều lạ là ngôi chùa nằm ngay trên hang này. Trong hang, chuột chạy lung tung và chúng khoét được cả những ngõ ngách để chạy vào các lớp học. Vì thế, trong lớp, khi học trò im lặng không làm ồn, người ta nghe tiếng chuột kêu chít chít. Các chú chuột gan lắm, dám chạy ngờ ngờ dưới bàn ghế học trò để ăn các mảnh vụn bánh của học trò đánh rơi; các chú chuột chỉ chạy trốn vào hang khi nào giáo sư cầm thước đập bàn hay đập bảng.

Lúc bắt đầu xảy ra chuyện này, trong một lớp học, giáo sư vừa đập một cái rầm. Giờ ra chơi vừa chấm dứt. Học trò đã vào đầy đủ, ngồi yên trên ghế, trừ hai người vào trễ mặt đỏ gay và thở hổn hển đang đứng lấp ló ở cửa lớp không dám vào. Thấy vậy giáo sư la to:

– Lại các em này nữa! Tại sao khi chuông reo các em không vào ngay? Các em có biết các em vô trễ bao nhiêu lần rồi không? Không lẽ để thầy rầy các em hoài sao!

Nghe thầy la, một trong hai học trò run run nói:

– Thưa thầy! Em mắc vào quán bà Mậu mua một cây bút nguyên tử đỏ và phải chờ vì lúc đó khách hàng đông quá, nên em mới vào trễ.

– Đưa bút đây thầy coi!

Người học trò liền móc túi lấy ngay một cây bút nguyên tử đỏ mới tinh đưa thầy xem. Thấy lý do chính đáng, thầy nói:

– Thôi! Các em về ngay chỗ ngồi. Lần sau mà còn trễ nữa thì sẽ biết với thầy nghe!

Hai người học trò quay lưng đi về chỗ ngồi của mình. Nếu giáo sư để ý sẽ thấy cả hai đang mỉm cười tinh quái với vẻ hết sức thích thú. Thật vậy, mỗi đứa trong bọn chúng luôn luôn có trữ một cây bút nguyên tử mới, một cây bút chì mới hay bất cứ một cái gì mới... để có lý do nói dối và thuyết phục thầy hầu thoát khỏi tội lười biếng ham chơi quên giờ học.

Giáo sư ra lệnh:

– Các em lấy cuốn *Người Việt cao quý* ra! Chúng ta tiếp tục đọc và cùng nhau thảo luận những điều hay trong cuốn này. Giờ trước chúng ta đã đọc xong chương IV nói về “Ý thức luân lý của người Việt”. Bây giờ chúng ta đọc chương V nói về “Tinh thần bất khuất của người Việt”.

Cả lớp chuyển động. Tiếng giấy sột soạt.

– Hùng! Em đọc cho các bạn nghe! Cả lớp theo dõi!

Người học trò tên Hùng đứng dậy đọc:

– “Tinh thần bất khuất của người dân Việt... Nhưng cái giá trị lớn nhất của người Việt Nam là cái ý chí tự cường bất khuất của họ. Suốt trong quá trình lịch sử chưa có một dân tộc nào chiến đấu gian nan như thế, bền bỉ, dẻo dai như thế. Đó là hình ảnh của một dân tộc không chịu nhục nhã, một dân tộc biết kiêu hãnh về giá trị mình, và biết rằng mình cuối cùng rồi sẽ chiến thắng. Không dân tộc nào có một lịch sử éo le như vậy, gian nan như vậy, mà vẫn giữ vững được mình như vậy”^[1].

^[1] Người Việt cao quý của A. Pazzi do Hồng Cúc dịch, trang 84, bản in lần 1.

– Thôi! Em dừng lại!

Như thường lệ, trong giờ đọc sách, sau mỗi lần đọc một đoạn văn nào, giáo sư cho học trò suy nghĩ năm mười phút trước khi thầy trò bắt đầu cùng nhau thảo luận.

Người học trò với cây bút nguyên tử đỏ lúc này táy máy lật vài trang *Người Việt cao quý* phía trước. Bỗng nó vô cùng ngạc nhiên thấy một tờ giấy nằm giữa hai trang sách. Như thế này nghĩa là gì? Ai đã để tờ giấy này ở đây? Lúc này trước giờ ra chơi đâu có thấy.

Nó bèn lấy cùi chỏ thúc vào hông đưa ngòl bên cạnh, đưa cùng vào trể với nó lúc này:

– Ê, Tuấn Khờ! Mày xem này! Có một tờ giấy lạ nằm trong cuốn sách của tao!

Thật ra, người ngòl kế bên chỉ tên Tuấn thôi, nhưng các bạn nó thêm tiếng “Khờ” vì tướng nó trông có vẻ ngờ nghệch khờ khạo, mặc dù nó cũng khôn lanh và phá ngầm không kém ai. Vừa cầm tờ giấy của bạn trao cho, Tuấn Khờ cũng ngạc nhiên không kém.

– Tuấn! Em đọc lại đoạn văn Hùng vừa đọc lúc này!

Tuấn Khờ giật mình đứng dậy. Tiếng thầy ra lệnh dường như từ phương nào xa xôi văng vẳng vào tai dù nó và thầy nó chỉ cách nhau độ vài thước. Tuấn Khờ lắp bắp đọc, miệng tròn quay như vòng tròn:

– Tinh thần bất khuất của người dân Việt... Chữ “U” lớn... Nhưng cái giá tại...

– Em đọc gì kỳ vậy!?!

Tuấn Khờ chữa ngay sai lầm của mình:

– Nhưng cái giá trị lớn nhất của người Việt Nam là cái ý chí tự cường bất khuất của họ... Lúc tám giờ tối ở biệt thự...

Giáo sư đập bàn cái rầm:

– Ngồi xuống! Liên! Đọc lại! Thầy cho Tuấn dê-rô!

Tuấn Khờ mắc cỡ hết sức. Dù hay phá phách, chưa khi nào Tuấn Khờ thấy rối trí và bị thầy xử như lần này. Nó đã từng đọc nhiều sách báo, nào là *O Chuột* của Tô Hoài, nào là *Việt Nam văn hóa sử cương* của Đào Duy Anh, nào là tạp chí *Tuổi Xanh*, *Tuổi Hoa*, nào là *Những ngày cận sữa* của Minh Quân, nào là *Đường vào hang cọp* của Hà Châu... Có thể nói, đa số sách báo từ dễ đến khó nó đều có khả năng đọc và hiểu được cả, thế mà lần này, chỉ có một trang chữ mà nó chả hiểu gì hết! Có lẽ thầy nó mà đọc cũng mù tịt luôn.

Tuấn Khờ vừa ngồi xuống, người bạn nó bèn giựt ngay tờ giấy về.

– Để tao xem đã, Hương Tẹt! Tao xem chưa xong. Hương Tẹt – bị các bạn thêm chữ “Tẹt” vì có cái mũi hơi xẹp xẹp – để vội tờ giấy vào giữa cuốn sách, lấy hai bàn tay che hai bên như hai bức tường rồi mê mẩn đọc. Lúc này, thầy đang cho thảo luận tự do, ai muốn nói thì nói, không bắt buộc nên không có gì đáng sợ cả. Thấy Hương Tẹt không đưa lại tờ giấy, Tuấn Khờ khề thọt cù lét Hương Tẹt. Hương Tẹt giật mình vội đưa tờ giấy cho bạn mình. Tờ giấy chỉ lớn hơn phân nửa một bưu thiếp, đặc nghet những dòng chữ đánh máy. Tuấn Khờ đọc lại kỹ càng từng hàng một:

“Tuấn Khờ, Hương Tẹt, Phát Lém, Minh Lùn, Mai Nhè! Các bồ bị ghi vào sổ đen rồi đấy, liệu hồn! U Đỏ biết rõ các bồ là một nhóm học trò lêu lổng, chuyên môn phá làng phá xóm. Đáng lý U Đỏ phải tố cáo các bồ với cảnh sát, nhưng U Đỏ nghĩ còn thương các bồ nên tạm tha cho các bồ với điều kiện các bồ phải tuân lệnh U Đỏ. Như vậy, từ giờ trở đi, U Đỏ là người điều khiển các bồ. Nhưng các bồ sẽ không bao giờ thấy được U Đỏ đâu. Các bồ sẽ tìm thấy mệnh lệnh U Đỏ trong các trang sách hay trong cặp da của các bồ. Nếu không tuân lệnh, các bồ sẽ biết U Đỏ trừng phạt như thế nào! Trong trường hợp này, trường hợp các bồ không vâng lời, thầy hiệu trưởng sẽ nhận được của U Đỏ một bức thư tố cáo tất cả những hành động bậy của các bồ, thầy hiệu trưởng sẽ biết các bồ bắt chuột bỏ vào ngăn kéo bàn thầy. U Đỏ biết tất cả! Liệu hồn những ai dám chống lại U Đỏ! Tối nay, lúc tám giờ đúng, các bồ hãy đến Biệt Thự Vui Vẻ để nhận mệnh lệnh đầu tiên. Làm thế nào vào được biệt thự? Đó là do tài của các bồ.

Ký tên: U Đỏ”

Đôi mắt Tuấn Khờ mở thao láo ngó trang giấy y như nó đang ngó một đám cháy khổng lồ.

Nó đọc lại bức thư mấy lần. Dần dần, nó cảm thấy dường như bọn nó đã lọt vào nanh vuốt của U Đỏ rồi, khó bề gỡ ra nổi. Những chữ của bức thư đó nhảy múa trước mắt Tuấn Khờ, riêng những chữ “U” đỏ như máu, nổi bật sáng ngời như những tia lửa đỏ rực trên trang giấy định mệnh.

Tuấn Khờ xếp bức thư bỏ vào túi, ngó Hương Tẹt. Cả hai đứa con trai khề nhún vai thông cảm.

Giờ đọc sách đang tiếp diễn, nhưng đối với Tuấn Khờ và Hương Tẹt giờ đó đã hết mọi thú vị thường lệ, chỉ còn những chữ “U Đỏ” đang nhảy múa tung bồng trong đầu. Cả hai đều bí không thể nào giải quyết vấn đề này nổi. Thời gian dài làm sao! Chờ mãi chả thấy chuông reo ra về. May mà hôm nay đặc biệt, giờ ra về là mười một giờ thay vì mười một giờ rưỡi như những ngày khác. Phải nói cho Phát Lém, Minh Lùn, Mai Nhè biết. Thằng Phát Lém có lẽ chỉ lấu ở chuyện lật vật thôi, chớ chuyện này nó cũng bí luôn. Còn Minh Lùn, tuy lùn nhưng chắc cũng vậy thôi. Chỉ còn Mai Nhè may ra nó có ý kiến gì hay chăng, dù nó hay mít ướt, chỉ chút là khóc hu hu.

Mai Nhè là đứa con gái độc nhất trong bọn Tuấn Khờ. Nó là em ruột Tuấn Khờ. Nhờ lanh, nhiều mưu mẹo, mặc dù hay khóc, nó được cả bọn chấp nhận vào nhóm. Ai biết làm thịt gà ăn cắp? Ai biết dính nút áo? Chính Mai Nhè đã giải quyết thỏa đáng tất cả những lo âu rắc rối của bọn Tuấn Khờ.

Nghĩ đến Mai Nhè, Tuấn Khờ và Hương Tẹt lấy lại được chút bình tĩnh chờ giờ ra về. Khi chuông vừa reo, chúng vội vàng đứng dậy chực chạy nhanh ra khỏi lớp... thì...

– Thầy cho phép các em ra chưa? Sao các em gấp quá vậy!

Tuấn Khờ, Hương Tẹt sợ hãi đứng lại, ngực chúng đập thành thịch, đôi chân ngứa ngáy như muốn chạy.

Giáo sư chậm rãi nói:

– Trước khi các em về ăn cơm trưa, thầy có nhiều điều cần dặn thêm các em. Các em nên đọc kỹ lại nhiều lần chương “Ý thức luân lý của người Việt” trong tác phẩm *Người Việt cao quý*. Nhất là các em gái nên cố gắng bảo vệ chiếc áo dài Việt Nam. Con gái Việt Nam mà che áo dài Việt Nam, thì không phải là gái Việt nữa. Bảo vệ chiếc áo dài Việt Nam là bảo vệ nền văn hóa cổ truyền của chúng ta; bảo vệ chiếc áo dài Việt Nam là chống lại một nền văn hóa sa đọa mất nước muốn chụp vào đầu chúng ta; bảo vệ chiếc áo dài Việt Nam và chống lại *mini duýp*, không phải là kỳ thị văn hóa mà đó là phản ứng tất nhiên của một dân tộc muốn sống còn. Lịch sử Việt Nam đã chứng tỏ dân tộc Việt sẵn sàng chấp nhận những gì ngoại lai nhưng với điều kiện những cái ngoại lai đó phải có tác dụng bồi dưỡng thêm văn hóa Việt chứ không làm hại văn hóa Việt. Thôi! Các em ra về. Thầy chúc các em ăn cơm ngon.

Lẽ dĩ nhiên những người đầu tiên phóng ra khỏi lớp là Tuấn Khờ và Hương Tẹt. Vì quá vội, chúng đã đụng mạnh vào Phương – người bạn học cùng lớp của chúng đang ngồi ngay cạnh cửa lớp. Phương là một người học trò bé nhỏ lưng gù nhưng giỏi, thông minh và chăm nhất trường. Giáo sư đã để nó ngồi riêng biệt ở một góc lớp cạnh cửa. Phương thường là người thuộc bài nhất lớp, thường được thầy khen và ban thưởng luôn, vì thế cả lớp đều ghét nó. Chả ai chơi với nó cả. Tới giờ chơi, nó chỉ đến ngồi quanh hiu ở một góc sân ngó các bạn vui đùa vì nó không có quyền chơi chung với các bạn. Tuy vậy, nó không khi nào than vãn số phận hẩm hiu đó: Nó đã quen rồi.

Khi Tuấn Khờ đụng nó, nó vội mỉm cười nói:

– Chà! Chút xíu tôi làm Tuấn té rồi! Xin lỗi nhé!

Tuấn Khờ chẳng những không để ý đến lời nói lịch sự của Phương, mà nó còn ngó Phương với vẻ thương hại và khinh bỉ rồi phóng nhanh ra ngoài. Hương Tẹt chạy sau.

Phát Lém và Minh Lùn đang đợi chúng ngoài cổng trường. Cả hai đều nhỏ hơn Tuấn Khờ và Hương Tẹt một tuổi nhưng có vẻ mạnh khỏe hơn. Lúc bấy giờ, cả bọn đều đội mũ da tiêu biểu của nhóm. Phát Lém to con và mạnh nhất trong bọn. Minh Lùn tuy hơi lùn và nhỏ con nhất nhưng lại là đứa nhanh nhẹn nhất. Nó có đôi mắt chuột đen tròn, hàm răng nhỏ, trắng và nhọn. Phát Lém cao hơn Minh Lùn tới hai cái đầu. Với cái đầu vuông, cái miệng rộng và đôi tay rắn chắc, Phát Lém đã từng cho biết bao nhiêu đứa đo ván. Đôi mắt nó rực lửa. Những cú thoi của nó như trời giáng, như những cú búa của các bác thợ rèn.

Mai Nhè cũng vừa chạy đến nhập bọn. Nó ngó các bạn trai của nó với đôi mắt hết sức láu lỉnh. Thấy Tuấn Khờ và Hương Tẹt có vẻ hốt hoảng không bình thường, nó chế giễu:

– Ái chà! Bộ các anh bữa nay bị tổ trác sao mà mặt mày bí xị vậy!

– Có lẽ tụi nó bị thầy cho ăn bánh tét nhân mây. – Minh Lùn phụ họa theo.

Hương Tẹt vội nói:

– Đừng nói nữa Minh Lùn! Có chuyện quan trọng nguy hiểm lắm!

Lúc bấy giờ cả bọn mới hơi run... Chúng ngó nhau chờ đợi. Tuấn Khờ khẽ lắc đầu và nói:

– Chuyện kinh khủng lắm! Nhưng ở đây nói không tiện, chúng mình chạy ra ngoài bờ sông đi.

Mai Nhè không chịu:

– Chuyện gì vậy? Nói ngay bây giờ không được sao?

– Nói sao được! Chút nữa đã.

Hương Tẹt trả lời Mai Nhè một cách chắc nịch, đồng thời nó liếc khinh bỉ nhìn Phương vừa đi qua mặt cả bọn. Phương đang trong tay mẹ nó. Ba Phương là ông Na, làm chánh án ở tòa tỉnh. Cả bọn thường nhái dáng điệu mẹ con Phương trong giờ ra về để làm trò cười cho nhau. Một đứa giả mẹ Phương nói: “Ồi chao! Con tôi ngoan quá!”. Một đứa giả làm Phương khòm khòm lưng với cái bấu sau lưng nói: “Má ơi! Con đói bụng rồi!”. Thế là cả bọn cười ha hả.

Nhưng lần này, chúng hết cười nổi.

– Không! – Hương Tẹt nói – Ra bờ sông nguy hiểm lắm. Biết đâu có kẻ đang rình mò chúng ta? Hay là lại nhà Phát Lém đi. Này Phát Lém! Ở nhà mà bữa nay người ta có làm việc không?

– Tao cũng không rõ. Nhưng tụi mày cứ theo tao, có chỗ an toàn lắm.

Nhà của Phát Lém là một xưởng chế tạo đồ mộc. Một lát sau, năm đứa đã vào nhà Phát Lém. Không ai biết cả, kể cả mẹ Phát Lém đang nấu cơm trong bếp. Phát Lém dẫn cả bọn vào gian phòng chứa mạt cửa. Những bao mạt cửa sắp lớp chừa thành một hành lang tối om. Đứa này trước, đứa kia sau, cả bọn lần lượt chui vào hành lang đó. Như thế chắc chắn hiện giờ không ai có thể khám phá được chúng ở đó cả, trừ những con mèo.

– Tụi bây có ai mang theo đèn bấm không?

Tuấn Khờ hỏi, vì lúc đó tối lắm, chả có chút ánh sáng nào lọt vào chỗ cả bọn đang ngồi.

– Đèn bấm? Chi vậy? – Mai Nhè hỏi.

Hương Tẹt nghiêng rằng:

– Mày sẽ thấy! Đem tờ giấy ra, Tuấn Khờ!

Vòng tròn ánh sáng của một chiếc đèn bấm vừa xuyên thủng bóng đêm, làm mọi người nhìn thấy hàng triệu hạt bụi mạt cửa đang nhún nhảy reo vui trong luồng ánh sáng trắng ngần.

Bấy giờ Hương Tẹt mới nói:

– Sáng nay, sau giờ ra chơi thứ ba lúc mười giờ, tao thấy trong cuốn *Người Việt cao quý* của tao ở chương nói về ý thức luân lý của người Việt tờ giấy mà Tuấn Khờ đang đọc đó. Tao và Tuấn Khờ vì mãi bắt đẽ ở khu vườn bên chùa nên vào trễ và tao thấy tờ giấy đó. Đọc đi, Tuấn Khờ!

Tuấn Khờ đọc nhỏ nhỏ nhưng dần dần có lẽ vì xúc động, tiếng nó to dần... đến nỗi Hương Tẹt phải chặn lại:

– To quá mày! Nhỏ nhỏ lại chứ?

Khi Tuấn Khờ đọc xong cả bức thư, cả bọn tắt đèn bấm. Bóng tối trở về làm mọi người không thấy nét mặt kinh sợ của nhau, nhưng tất cả đều có thể cảm thấy tim mọi người đang đập thình thịch.

Hương Tẹt thì thầm:

– Tụi bây nghĩ như thế nào?

Tuấn Khờ nhấn mạnh thêm:

– Chắc tụi bây thấy tất cả các chữ “U” đều bằng mực đỏ như máu.

Mai Nhè hỗn hển nói:

– Đưa tôi xem lại lần nữa.

Ánh sáng hiện ra trở lại... Phát Lém và Minh Lùn cùng ngó vào tờ giấy kinh khủng đang nằm trong tay

Mai Nhè. Mai Nhè trả tờ giấy cho Hương Tẹt. Người con gái thì thào:

– Tắt đèn đi! Ai mà thấy ánh sáng trong này chúng ta bị nguy ngay!

Một lát, Phát Lém nói giận dữ:

– Chúng ta phải đối phó... không lẽ chịu thua sao?

Hương Tẹt hỏi:

– Theo mày, tụi mình phải làm gì bây giờ?

Minh Lùn có vẻ bình tĩnh hơn các bạn, nó thì thầm:

– Phải chi chúng ta biết ai viết bức thư này.

– Nếu biết mình sẽ làm gì?

– Tao sẽ cho nó chực thoi! Dám giỡn mặt với tụi mình sao?

Cả bọn đều nghe Phát Lém nghiêng răng ken két. Tuấn Khờ rống lên:

– Mày đừng làm trò hề! Mày không thể nào chống U Đỏ được.

– Phải chi có phép gì cho U Đỏ xuống địa ngục!

Vừa nghe ước mơ của Hương Tẹt, Mai Nhè nói:

– Tại sao chúng mình lại nói lung tung chả ra đâu vào đâu hết vậy! Theo ý tôi, U Đỏ chính là một tên sát nhân ăn cướp, nó đã lên vào lớp lúc giờ ra chơi và đã để tờ giấy vào cuốn sách của Hương Tẹt. Nó muốn tụi mình nhập bọn với nó để làm những việc mờ ám vì nó biết bọn mình có tài chỗ nào cũng ra vào được. Tối tối nó sẽ bắt buộc chúng mình đi cướp của giết người. Như thế, theo ý tôi, bọn mình phải đưa tờ giấy này cho cảnh sát.

Vừa nghe Mai Nhè phát biểu ý kiến, Minh Lùn nói rồn rảng:

– Mày điên rồi hả Mai Nhè? Nếu tụi mình báo cảnh sát, tất cả mọi người sẽ biết tụi mình ăn cắp gà, mọi người sẽ biết tụi mình lén treo các tờ giấy có số 35 vào lưng các bác cảnh sát và mày biết về sau sẽ ra sao không, tụi mình sẽ vào Trại giáo hóa Thủ Đức.

Mai Nhè khẽ lấy tay hất mấy sợi tóc mây đang lòa xòa trước mặt và nói:

– Nhưng chúng ta lọt vào nanh vuốt của U Đỏ thì còn nguy hiểm hơn ở trại giáo hóa nữa, tôi chắc chắn như vậy. Và biết đâu cảnh sát sẽ bằng lòng sự tố cáo ấy mà tha tội cho chúng mình.

Tuấn Khờ nói:

– Đúng vậy, nguy hiểm hơn ở trại giáo hóa nhiều, nhưng theo tao, tố cáo với cảnh sát không có vẻ gì danh dự cho lắm. Chúng mình chưa biết U Đỏ muốn gì kia mà! Chưa biết U Đỏ là ai kia mà! Biết đâu đó là một đại hiệp sĩ như Hiệp sĩ Mù nghe gió kiếm và như thế là điều hết sức may mắn cho chúng ta.

Minh Lùn thì thầm:

– Tao muốn nói một điều.

Cả bọn ngó thấy đôi mắt chuột của Minh Lùn lóng lánh sáng ngời trong bóng tối.

– Mai Nhè có lý. Tuấn Khờ cũng có lý. Nhưng tại sao chúng ta lại sợ U Đỏ quá vậy? Như thế thì nhục quá. Chúng ta hãy bình tĩnh chờ xem U Đỏ muốn gì! Có lẽ U Đỏ sẽ bắt chúng mình làm này làm nọ bằng mệnh lệnh. Chúng mình sẽ làm nhưng trước khi làm phải báo cho cảnh sát biết.

– Đưa tờ giấy này cho cảnh sát chả có ý nghĩa gì hết: nhất định không ai tin cả và mọi người sẽ chế nhạo chúng ta. Còn nếu ta báo trước cho ông cò biết U Đỏ có ý định đánh cướp nhà nào, vào đêm nào... thì... tao giả sử Mai Nhè là người đi báo... nó sẽ được ông cò tiếp đãi và nói chêm biếm như thế này: “Chúng tôi rất cảm ơn cô Mai Nhè đã cho chúng tôi một nguồn tin hết sức quý giá. Anh cô và các bạn có thể nhập nghề thám tử ngay tại cơ quan cảnh sát này!”. Đó, đó! Nhất định sẽ xảy ra như vậy. Tụi bây có nghĩ thế không?

Hương Tẹt bỗng la lên:

– Đúng quá! Minh Lùn! Đúng không, Tuấn Khờ?

Hương Tẹt giơ tay thoi vào vai Tuấn Khờ một cái thật mạnh. Tuấn Khờ né kịp, Hương Tẹt mất trớn ngã nhào vào chõng bao mạt cửa. Các bao mạt thẳng băng rơi xuống, mạt cửa đổ ra lung tung, bụi mạt cửa bay mù mịt. Khi ba Phát Lém biết, chạy vào thì chỉ gặp một sự im lặng hoàn toàn, ngoài những luồng bụi mạt cửa đang lững lờ bay và con mèo tam thể đang nằm lim dim ở góc phòng.

BIỆT THỰ VUI VẺ

Suốt ngày hôm nay, trời thu đẹp và sáng ngời trong ánh sáng dịu dịu của mặt trời. Nhưng gần đến chiều, khi hoàng hôn trở về và đường phố nhà nhà sắp sửa lên đèn, nhiều giọt mưa nhẹ từ đâu đến bắt đầu rơi xuống dịu dàng vuốt ve các mái nhà và đường phố khắp nơi. Dần dần, mưa trở nên to và rơi ào ào, đường phố ngập nước vắng tanh chỉ còn vài người khách bộ hành hấp tấp đi, hai tay cầm dù như muốn bay theo những luồng gió dữ tợn lạnh lẽo đang nổi dậy trong trời mưa.

Mai Nhè phát biểu ý kiến:

– Trời rất thuận lợi cho chúng ta! Không ai có thể thấy được chúng ta trong lúc này!

Tay trong tay, anh em Tuấn Khờ và Hương Tẹt đang dắt nhau đi trên một con đường nhỏ đầy những sình đất lầy lội, trơn trượt đưa đến bờ sông, con sông to chảy ngang tỉnh. Chúng không mang dù. Các hiệp sĩ và chiến sĩ hồi xưa đâu có mang dù! Nhưng cả ba đều mang áo mưa và các gương mặt trẻ trung như chìm đắm trong những giọt mưa mạnh đang rơi tới tấp vào...

– Không biết Minh Lùn và Phát Lém có ở đó chưa?

Hương Tẹt nói.

– Chắc có chứ! Thế nào tụi nó cũng tìm được lý do đi như chúng mình vậy!

Sau vài câu đối thoại ngắn ngủi, mọi người đều trở về im lặng.

Càng đến gần bờ sông, càng thấy lạnh run bởi những giọt mưa, những luồng gió thấm vào từng thớ thịt. Cuối cùng ba đưa đến tới bờ sông, nước sông đang chảy ào ào dưới trời mưa đang nặng hạt. Tuấn Khờ xem đồng hồ: đúng bảy giờ rưỡi.

– Đường ven bờ sông, số 87 – Tuấn Khờ nói.

– Đây rồi! – Mai Nhè la lên.

– Mà y lộn rồi, đây là số 92...

Thình lình, Mai Nhè nắm chặt hai tay Tuấn Khờ và Hương Tẹt:

– Các anh xem kìa! Đó đó... một ông cảnh sát!

Cả bọn đều thấy bác cảnh sát với cái mũ đặc biệt đang đi về phía Biệt thự Vui Vẻ. Chúng hoảng hồn ngó nhau, không dám động dậy.

Tuấn Khờ nói:

– Như thế làm thế nào chúng ta vào được?

Hương Tẹt nói, đôi mắt mở to kinh sợ:

– Có lẽ... có lẽ U Đỏ đã hành động như chúng ta bàn nhau. Nó đã báo cho cảnh sát biết tối nay lúc tám giờ bọn chúng ta sẽ vào Biệt thự Vui Vẻ. Và bây giờ, ông cảnh sát đó đang đợi bắt chúng ta đấy!

Tới giờ này, cả bọn đều biết chắc tại sao U Đỏ bắt bọn chúng vào Biệt Thự Vui Vẻ. Đây là một ngôi biệt thự bỏ hoang từ lâu, có lẽ chủ nó đang bị kẹt về vấn đề gì không biết, hơn năm năm nay không bao giờ có người ở. Dân chung quanh vùng đã quen với sự vắng vẻ của ngôi biệt thự này. Nhưng bỗng một hôm, vào đêm tối trời, họ bỗng thấy ánh đèn sáng trong biệt thự, rồi tiếng ca hát, tiếng đàn tây ban cầm nổi lên rất ồn ào, vui vẻ. Lúc đầu họ không để ý, nhưng sau đó vì đêm nào cũng vậy, vẫn tiếng đàn, tiếng hát, còn thêm tiếng la hét nữa, họ mới sinh nghi có gì mờ ám nên đi báo cảnh sát. Sau mấy ngày theo dõi, cảnh sát ập vào biệt thự bắt được cả bọn. Thì ra đó là một bọn du đảng cao bồi trai gái cùng nhau hút thuốc, nhậu rượu, ca hát trong ngôi biệt thự đó. Ban ngày chúng chia nhau đi khắp nơi ăn cắp thuốc và rượu, tối đem về đó nhậu, vui chơi.

Vì sự vui vẻ của bọn du đảng ấy, dân chung quanh vùng đặt tên ngôi biệt thự đó là “Biệt Thự Vui Vẻ”.

Và U Đỏ đã bắt bọn Tuấn Khờ vào biệt thự có tiếng không tốt này!

Thật ra, từ lâu bọn Tuấn Khờ cũng đã có dự tính lén vào thám sát ngôi biệt thự này, ngôi biệt thự chứa đầy rẫy bí mật, tiêu biểu cho nơi âm u nhất tỉnh. Nhưng kể từ khi bắt được bọn du đảng, nhà cầm quyền đã khóa cổng và khóa cửa rất kỹ lưỡng với những ống khóa thật to. Tuấn Khờ và Hương Tẹt đã quan sát cả trăm lần để tìm ngõ ngách nào vào được nhưng chúng vẫn tìm không ra. Bây giờ phải làm sao? Trong tình trạng đó bọn Tuấn Khờ phải vào Biệt Thự Vui Vẻ theo lệnh của U Đỏ. U Đỏ đã vào được thì bọn chúng cũng phải được!

– Đây đúng là số 87 – Tuấn Khờ nói.

Tuấn Khờ vừa nói xong, hai bóng đen từ trong một ngõ hẻm chạy ra:

– Mật khẩu? – Tuấn Khờ la lên với giọng run run.

Câu trả lời nổi lên tức khắc:

“Đã mang tiếng ở trong trời đất.

Phải có danh gì với núi sông.”

Trưa nay, bọn chúng đã chọn hai câu thơ của Nguyễn Công Trứ để làm mật khẩu nhận ra nhau. Hai bóng đen ấy chính là Minh Lùn và Hương Tẹt.

Phát Lém nói:

– Chúng ta hãy đi chậm chậm! Tụi bây có thấy ông cảnh sát không?

– Hương Tẹt nghi U Đỏ đã báo cảnh sát đến bắt bọn mình.

Mai Nhè vừa nói xong, cả bọn nhìn nhau lo ngại. Ông cảnh sát đang đi chậm rãi trong tầm mắt của cả bọn.

Minh Lùn cãi:

– Tao chưa tin. Tụi bây hãy bình tĩnh chờ tao. Tao đến ông cảnh sát đó để tìm hiểu xem ông ta có phải đang chờ bắt bọn mình không, rồi tao sẽ nói cho tụi bây biết những điều tao nhận xét được.

Vừa nghe Minh Lùn nói, Hương Tẹt la lên:

– Mà phải ở đây! Mà sẽ phản bội tụi tao khi gặp ông cảnh sát đó.

Nhưng Minh Lùn đã chạy biến mất dưới trời mưa và trong bóng đêm. Cả bọn còn lại đứng nép mình

vào một cột đèn. Ánh sáng yếu ớt của đèn đường lung linh lay động trong trời mưa không đủ làm mọi người nhìn thấy xa. Minh Lùn đã mất hút... Ông cảnh sát cũng vậy. Họ đi đâu?

Khi chạy gần đến ông cảnh sát, Minh Lùn dừng lại rồi làm bộ đi chậm chậm. Nó đã có dự định đối phó: Nếu ông cảnh sát hỏi nó đi đâu giờ này, nó sẽ nói là đi mua thuốc cảm cho bà nội nó vì bà nội nó bị bệnh.

Khi đã tới sát ông cảnh sát nó bèn đứng nghiêm trước ông ấy và chào:

– Cháu xin chào bác cảnh sát! Gặp bác giữa đêm tối này, cháu mừng quá, khỏi sợ bị cao bồi đánh!

Ông cảnh sát ngó Minh Lùn, nói hết sức dịu dàng:

– Có gì vậy cháu? Tại sao cháu lại đi giữa đêm và trời mưa như thế này?

– Cháu đi mua thuốc cho bà nội cháu. Đi qua Biệt Thự Vui Vẻ này cháu sợ quá. Chắc bác biết ai đã ở trong biệt thự đó? Nếu không có gì phiền, bác có thể dẫn cháu đến gần chùa được không bác? Cháu sợ lắm!

– Được! Cháu đi theo bác! Nhưng hiện giờ chả có gì đáng sợ ở Biệt Thự Vui Vẻ cả, vì bọn cao bồi du đảng đó bị bắt hết rồi. Thôi ta đi kéo tối rồi!

– Thưa bác? Chắc suốt đêm nay bác phải thi hành phận sự ở vùng này phải không bác? Buồn quá, bác nhỉ? Đêm nay trời lại mưa...

– Không cháu! – Ông cảnh sát nói – Đêm nay bác chỉ làm việc tới tám giờ thôi. Bây giờ bác đang trở về nhà.

Không gì quý giá hơn câu vừa nói của ông cảnh sát. Minh Lùn khoan khoái, bao nhiêu lo âu nặng chình chịch đã được trút bỏ hoàn toàn. Bây giờ nó chỉ mong muốn gặp lại các bạn sớm được phút nào hay phút nấy mà thôi.

Bên cạnh Biệt Thự Vui Vẻ là một trại làm đồ mộc cũng bị bỏ hoang từ lâu, chủ trại mộc này đã dời trại đến một địa điểm khác thuận tiện hơn của tỉnh. Minh Lùn để ý thấy cổng trại mở. Ai đã vào trại giờ này? Minh Lùn biết không có ai ở trong trại giờ này cả, lẽ dĩ nhiên trừ bọn chuột... Phải chăng nên cho bác cảnh sát biết cổng trại mộc đang mở! Minh Lùn bỗng ngạc nhiên... Nó cảm thấy tim nó dường như đứng lại. Đúng là nó thấy không sai rồi... Một cái bóng vừa ra khỏi cổng và chạy mất hút về phía bờ sông. Bác cảnh sát chả để ý gì hết.

U Đỏ! Đúng rồi! Đúng là U Đỏ rồi! Một tia sáng lóe lên trong óc Minh Lùn. Phải, nhất định là U Đỏ chứ không ai khác được. U Đỏ đã ra lệnh cho bọn chúng đến lấy tờ giấy thứ hai ở Biệt Thự Vui Vẻ. Minh Lùn ngó đồng hồ: đúng tám giờ kém mười.

Đến một ngã tư, Minh Lùn dừng lại:

– Thưa bác! Tối đây cháu hết sợ rồi, cháu có thể đi một mình được. Cám ơn bác!

Ông cảnh sát mỉm cười:

– Có gì mà ơn với huệ cháu! Thôi bác đi nhá. Nhớ về mau kéo bị cảm đó nghe cháu.

Vừa nói xong ông cảnh sát đi thẳng.

Chờ ông cảnh sát đi khuất hoàn toàn, Minh Lùn mới quay trở lại. Nhưng có hai bóng đen đang lù lù đi tới phía nó. Cả hai đều mặc áo mưa và mang dù. Minh Lùn hoảng hồn đứng bất động chờ đợi. Hai bóng

đen tiến tới, đi thẳng và quẹo vào một ngôi nhà cách đó khoảng một trăm thước. Hú hồn! Chỉ là hai người bộ hành đi khuya.

Giờ hành động đã đến.

Bây giờ Minh Lùn lại bỏ ý định chạy về chỗ hẹn gặp lại các bạn vì nó nghĩ nếu một mình nó hành động thì ít ai để ý, trái lại nếu cả năm hành động một lượt có thể bị bại lộ dễ dàng. Đến trước Biệt Thự Vui Vẻ, Minh Lùn ngó trước, ngó sau, ngó trái, ngó phải, đôi mắt nó muốn xuyên thủng màn đêm để nhìn được vào trại mộc nơi bóng đen vừa xuất hiện và mất hút. Nó không thấy gì hết, không nghe gì hết, ngoài tiếng mưa rơi lộp bộp đều đều như một bản nhạc buồn.

Vài giây sau, Minh Lùn lấy hết can đảm đẩy cổng trại mộc đi nhanh vào. Không người nào có thể thấy nó được! Nó yên chí nghĩ như thế. Nó phải vào trại mộc này vì nhất định U Đỏ phải để lại dấu vết gì. U Đỏ dẫu sao cũng là người mà, nhất là vết chân thế nào cũng có bởi vì Minh Lùn biết sân trại này đầy bùn đất nhão nhoẹt nhờ những lúc chạy bắt chuột trong đó.

Minh Lùn lấy đèn bấm ra, rọi xuống đất. Vòng tròn ánh sáng rơi ngay vào chỗ vết giày của U Đỏ. Đúng là U Đỏ vừa vào và ra. Vết giày đã chứng tỏ giày của U Đỏ ấn sâu xuống bùn. Minh Lùn theo vết giày đi tới. Tất cả vết giày đều theo một đường thẳng tắp, nhưng tới một chỗ, bỗng nhiên các vết giày quẹo sang đến kho chứa gỗ, kho này ở sát vách tường sau của Biệt Thự Vui Vẻ.

Minh Lùn đã hiểu tất cả.

Minh Lùn không ngạc nhiên khi thấy các vết giày biến mất ở kho chứa gỗ: Người ta khó thấy vết giày trên đất khô lăm. Ở vách biệt thự có một cái thang gỗ. Và Minh Lùn leo lên ngay.

Bấm vội đèn lên, Minh Lùn lại thấy những vết bùn dính trên các bậc thang.

Đôi mắt chuột của Minh Lùn tìm tòi khắp nơi. Leo mãi chưa thấy vết bùn dứt, Minh Lùn ngạc nhiên. Sao U Đỏ leo cao quá vậy? Minh Lùn giơ đèn bấm chiếu ánh sáng lên phía trên. A! Đụng nóc kho rồi! Đầu Minh Lùn chạm vào những màng nhện giăng đầy qua các đà ngang, nó thấy nhiều con nhện khá to đang chạy trốn lung tung. Minh Lùn cố gắng đứng yên chiếu đèn bấm khắp các phía.

– Á! Kia rồi! – Minh Lùn nói nho nhỏ.

Nó đã thấy một cái cửa sổ nhỏ không cửa, một lỗ tường thì đúng hơn, ở Biệt Thự Vui Vẻ. Nó cố gắng hướng mắt nhìn vào. Nhưng nó bỗng la lên hốt hoảng, một con chuột con dơ dáy với các chân lạnh buốt vừa lướt qua mặt nó. Chút xíu là nó té! Nhưng nó cố gắng lấy lại bình tĩnh: “Mình phải vào với bất cứ giá nào, dù chuột nhiều hay ít mình cũng không sợ!”.

Minh Lùn chui vào lỗ tường qua bên kia. Hai tay nó nắm tường, còn hai chân đánh đòn đưa ở khoảng không. Nó đang ở tầng trên của Biệt Thự Vui Vẻ. Nó phải nhảy xuống? Do dự một lúc lâu, nó liếc mình nhảy mạnh xuống. Tuy hơi tê đôi chân, nó đứng dậy ngay và chiếu đèn bấm tức khắc. Cạnh nó, một cái ghế đầu ngã lăn kềnh. Chắc hẳn U Đỏ đã dùng cái ghế này leo lên bám vào lỗ phóng ra ngoài và khi hích lên lỗ, U Đỏ đã lấy chân đá chiếc ghế đầu. Như thế Minh Lùn chả có gì lo sợ nữa, nó đã biết cách ra ngoài rồi. Minh Lùn rọi đèn quan sát chung quanh. Nơi Minh Lùn đứng là một phòng bếp hoàn toàn trống không, các vách gỗ đã mục nát. Nắm đại bám đầy vào các xà ngang trên trần nhà. Minh Lùn run lên vì kinh sợ trước cảnh lạnh lẽo ghê người đó. Nhiều mảng rêu xanh dày bao phủ các bức tường và nhiều giọt nước rơi lộp

bộp từ trên cao xuống.

– Phải tìm nhanh tờ giấy của U Đỏ và ra khỏi đây ngay.

Nhưng làm thế nào tìm được mật lệnh của U Đỏ bây giờ? Minh Lùn đi ra cửa phòng bên. Cửa phòng cũng gần hoàn toàn mục nát, lung lay như răng ông già. Phòng bên có vẻ đỡ hơn phòng vừa rồi, ở góc phòng còn đầy những chai rượu đã cạn, đúng nơi đây là nơi bọn du đảng nhậu nhẹt rồi. Phải chăng tờ giấy của U Đỏ ở trên gác nhỏ kia? Có một cái thang nhỏ đưa lên đó nhưng Minh Lùn thấy các bậc thang còn đầy bụi, nếu một người nào leo nhất định phải để dấu vết lại, đằng này không có...

Kìa một nắp cầu thang bằng gỗ! Có lẽ ở dưới đó không chừng? Minh Lùn đến nắm vòng sắt nhấc lên. Nắp cầu thang từ từ mở ra, Minh Lùn chiếu đèn xuống. Phía dưới trông như một cái hầm. Ánh sáng bất ngờ làm chuột chạy tán loạn, Minh Lùn thấy rõ hai con té nhào từ bậc thang trên cùng xuống dưới. Cùng lúc đó, Minh Lùn thấy một vết trắng dính vào vách tường hầm: nhất định đó là tờ giấy của U Đỏ rồi.

Minh Lùn xuống nhanh, nhanh như mèo không chút tiếng động. Một tờ giấy trắng treo dính vào một cái đinh đã rỉ sét.

Thình lình, Minh Lùn nhận thấy có tiếng thở dài. Nó vánh tai nghe. Đúng rồi... Có một người nào đang thở dài ở phía dưới đó. Tiếng thở dài nổi lên giữa bóng tối âm u.

Mặt Minh Lùn xanh lè xanh lét: “Ma! Trời ơi! Ma, chứ còn ai nữa!”. Minh Lùn giật đại tờ giấy, phóng lên từng bốn bậc thang một. Nhưng nó lại càng nghe rõ hơn.

Minh Lùn rất thính tai, nó nhận thấy tiếng thở dài đang lướt chung quanh tường. Nó còn nghe tiếng chuột trên đầu và tiếng mưa rơi dội vào cửa sổ.

Làm thế nào chạy ra báo tin cho cả bọn bây giờ? Với Phát Lém mạnh và can đảm, với Hương Tẹt xử sự như người lớn, với Tuấn Khờ gan lì trong các cuộc ẩu đả, Minh Lùn sẽ không sợ ai hết.

Những tiếng thở dài nổi lên không ngừng, nổi lên đều đều trong những khoảng thời gian bằng nhau.

Nhưng... xem kìa! Đúng ra không phải tiếng thở dài của một con người, mà là tiếng thở dài của một con ma! Nghĩ đến ma, Minh Lùn lại hết hồn.

Thình lình, một tia sáng lóe lên trong đầu Minh Lùn. Con sông lớn đi ngang tỉnh chảy vào khắp tỉnh nhờ những kinh đào. Nhiều nhà cất trên những con kinh đó. Khi mưa to, gió lớn, nước sông chảy mạnh và lôi cuốn nước trong các kinh chảy theo, tạo thành những tiếng động y như tiếng thở dài...

Tin tưởng điều mình nghĩ là đúng, Minh Lùn lấy lại bình tĩnh và mặc dù vẫn còn xúc động, nó xuống lại tầng dưới và quan sát kỹ càng mặt đất. Ở góc có một tấm đan bằng đá, trên có một vòng sắt. Nó cố hết sức, lấy hết gân cốt mới kéo tấm đan bằng đá qua bên một tí. Nhưng như thế đã quá đủ. Nhờ ánh đèn rọi, Minh Lùn thấy một lỗ lớn, phía dưới nước sông đang chảy mạnh. Minh Lùn thở ra.

Nhưng nghĩ đến U Đỏ, nó cảm thấy lạnh cong xương sống. Người kỳ dị đó là ai mà lại bắt bọn chúng đến một nơi âm u buồn thảm nhất tỉnh, một nơi có dòng sông chảy mạnh phía dưới như thế này? Bao nhiêu người đã bị mất tích dưới kinh bí mật đó? Nỗi sợ hãi lại tràn ngập trong lòng Minh Lùn. Lần này, nó đã quyết định ra khỏi Biệt Thự Vui Vẻ, nó phóng nhanh lên tầng trên, trở về phòng ban đầu, leo lên ghế đầu, đu mình rút lên lỗ hồng và phóng ra ngoài. Chỉ chốc lát, nó ra đến sân trại mộc nhưng trước khi vượt cổng ra đường, nó dừng lại một chút, nghe ngóng kỹ càng xem có ai rình mò và đi ngoài đường, rồi mới chạy

nhANH RA...

Mưa vẫn còn rơi nặng hạt. Từng giọt mưa dài nối tiếp nhau rơi lộp bộp trên đường. Đồng hồ Minh Lùn chỉ đúng chín giờ. Nó đã ở trong Biệt Thự Vui Vẻ gần một giờ đồng hồ.

Minh Lùn chạy nhanh về phía các bạn đang chờ. Vừa thấy nó, Tuấn Khờ chất vấn ngay:

– Mà làm gì lâu dữ vậy? Chín giờ rồi. Có gì đáng sợ không?

Minh Lùn lúc này lắc đầu có vẻ tự mãn:

– Chẳng có gì hết! Yên chí! Tờ giấy đây! Tao đã đến đó.

– Mà lấy ở đâu vậy? Chắc không phải ở Biệt Thự Vui Vẻ rồi.

– Ở Biệt Thự Vui Vẻ, chứ ở đâu! – Minh Lùn nói với vẻ hết sức quan trọng.

– Anh có thấy xác chết trong đó không? – Mai Nhè xanh lè xanh lét hỏi.

– Không! Dòng sông đã mang đi tất cả rồi. Nào tụi mình hãy xem U Đỏ muốn gì.

Chúng nó bu đầu vào tờ giấy cùng đọc trong vòng tròn ánh sáng của chiếc đèn bấm:

“Vào đêm mai, nhằm đêm Trung thu, các bồ hãy tìm mọi cách phóng thích đàn chim bồ câu trắng bị lão già Lãm sửa giầy giam cầm gần tuần nay chả cho ăn gì hết. U Đỏ”.

ĐÊM TRUNG THU

Đêm nay, cả bọn Tuấn Khờ tập hợp ở nhà Phát Lém để nghe Mai Nhè báo cáo công tác bí mật mà Mai Nhè vừa hoàn thành chiều nay. Ngoài kia, trời mưa to. Thật là xui xẻo cho tuổi thơ, năm nào cũng vậy, đúng đêm Trung thu là trời mưa, nếu không to thì cũng rỉ rả ướt cả đường đi. Tức ơì là tức, làm sao các bé thấp đèn đi chơi được! Mưa quá! Ông giăng ông giăng làm nũng bỏ đi đâu mất tiêu rồi!

Bọn Tuấn Khờ ngồi phòng riêng của Phát Lém. Má Phát Lém vừa đãi mọi người một châu bánh Trung thu thiệt là đã đời, bánh dẻo bánh nướng đều đủ cả. Nhất là những cái bánh nướng trong có tròng đỏ trứng gà làm Minh Lùn sướng run lên, nó vừa ăn vừa cười híp mắt. Mai Nhè ăn ít hơn các bạn, con gái mà, nó có vẻ hãnh diện và chờ đợi để chứng tỏ niềm hãnh diện đó. Tuấn Khờ vừa nuốt xong một miếng bánh, uống một ngụm nước trà nóng rồi từ từ nói, phá tan sự yên lặng đang bao trùm gian phòng, nhưng đó là sự yên lặng tương đối vì vẫn còn tiếng nhai nhóp nhép:

– Mai Nhè! Màỵ thuật lại cho tụi tao nghe màỵ hoàn thành công tác như thế nào đi!

Lúc bấy giờ Hương Tẹt, Minh Lùn, Phát Lém mới nhao nhao lên:

– Phải đó! Mai Nhè thuật lại mau lên, không thôi sẽ bị U Đỏ khiển trách và trừng phạt bây giờ.

Mai Nhè khẽ nhún vai cho có vẻ quan trọng:

– Để từ từ người ta kể chớ bộ! Hối quá, ai mà kể cho kịp! Bộ muốn khiển trách là khiển trách sao?

Không thềm kể nữa đâu!

Thấy Mai Nhè dối, cả bọn hoảng sợ... Mặt Mai Nhè phị ra như cái mâm, mắt rơm rớm nước. Đúng là hay nè, chỉ chút là nè, chả có chuyện gì hết cũng nè. Tuấn Khờ dỗ:

– Thôi! Mai kể đi! Các anh xin lỗi!

– Hồng thềm đâu! Hồng thềm đâu!

Sau mấy lần “hồng thềm đâu”, mất đi đúng năm phút hai mươi bảy giây, Mai Nhè mới hết dối và bằng lòng kể, nhưng trước khi kể, Mai Nhè bắt cả bọn con trai ngồi ngay ngắn không được nhúc nhích, nếu người nào nhúc nhích thì nó ngưng ngay. Thấy bọn con trai phục tòng, nó mới mỉm cười từ từ nói:

– Khi các anh giao cho tôi giỏ quà đó, tôi xách đi là đi vậy chớ chưa biết đi tới chỗ nào. Tôi nghĩ mãi, nếu phát giữa đường thì bị giành giật khó mà đạt được kết quả. Rốt cuộc, tôi đến sân banh, nơi có một số gia đình đồng bào nạn nhân chiến tranh tạm trú trong những chòi tranh và cũng là nơi có rất nhiều trẻ em nghèo. Tôi lo lắng, không biết phải làm thế nào. Lúc đến nơi đó nhìn quang cảnh buồn quá, chỉ có mấy chú bé lèo tèo đứng nhìn tôi. Tôi bèn mời các cậu đó ra chơi. Nghe nói tôi sẽ cho kẹo ăn, cậu bé chạy reo ầm ỉ gọi bạn, rồi mấy chị em tôi chạy ra thăm cỏ quay vòng tròn hát rầm rĩ thật là hào hứng. Ban đầu chỉ có khoảng mười lăm đứa, sau càng ngày càng đông, ngót ba, bốn chục người. Tôi cùng tụi nó vừa hát vừa chơi trò con voi, chơi trò chim bay, cò bay. Đứa nào sai lệ thì bắt bò vòng quanh rồi bị lêu lêu ầm ỉ. Có

lần, tôi cũng bị bắt bò rồi bị lêu lêu, vui ghê! Vừa chơi, tôi vừa phát quà. Dần dần vì quá mê mà tui nhỏ quên cả chơi, xúm vào giở quà. Cứ mỗi lần như vậy, tôi phải lấy hết gân cổ hét ầm lên để dẫn tui nhỏ ra. Có một em bé khóc hoài vì nó bị anh nó làm sao đó, nhưng mỗi lần tôi bế hẳn lên là hẳn nín ngay làm tôi cảm động muốn chết. Đang chơi, tôi gặp bọn Lân Ủ đi ngang. Bọn đó nhìn tôi rồi hỏi: “Ê! Mai Nhè! Bỏ làm trò gì vậy?”. Tôi chỉ cười không đáp. Sau bọn ấy bỏ đi, tôi còn lại một mình cảm thấy hơi buồn nhưng lát lại quên ngay. Chơi vui càng lúc càng đông nhưng đến khi gần về, buồn hơn cả là có một số em túm lấy áo tôi tranh quà làm suýt nữa rách vạt áo dài. Tôi sợ hết vía nhưng không ghét tui nhỏ, thầy chúng ta đã thường bảo: “Có ai để ý săn sóc đời sống, học hành của chúng đâu!”. Chúng đáng thương lắm! Đến lúc về, tôi có hứa lúc nào rồi sẽ lại chơi với chúng, nhưng chưa biết dịp nào. Chắc phải đợi hơi lâu, phải không các anh? Tui mình còn phải nuôi cho heo tiền mập lên một chút rồi mới đập ra mua quà cho các bé được chứ!

– Phải! Phải! Hoan hô Mai Nhè!

Mai Nhè vừa dứt lời, cả bọn hoan hô rầm rĩ, vang động cả nhà làm má Phát Lém phải chạy lên:

– Cái gì vui quá vậy cháu? Phải có bác trai ở nhà chắc bác ấy vui lắm.

Phát Lém ngó mẹ cười:

– Vui chứ má! Đêm nay là đêm của tui con mà!

Đúng như lời Phát Lém, đêm nay là của bọn Tuấn Khờ, của U Đỏ. Sau khi Minh Lùn thay mặt cả bọn nhận mệnh lệnh U Đỏ trong Biệt Thự Vui Vẻ, cả bọn nhận thấy U Đỏ không đáng sợ như chúng tưởng tượng. U Đỏ không bắt chúng làm điều gì trái với lương tâm cả, mà trái lại... Hoan hô U Đỏ! Bọn Tuấn Khờ đã tôn U Đỏ làm thần tượng, làm đảng trưởng U Đỏ, tất cả đều sẵn sàng nhận mệnh lệnh và thi hành với bất cứ giá nào. Còn gì hay đẹp cho bằng khi phóng thích tất cả những con chim bồ câu trắng đang bị lão già Lãm nhốt trong một cái chuồng tối tăm bẩn thỉu! Bọn Tuấn Khờ chưa bao giờ nghĩ đến điều này, nhờ U Đỏ mà bọn chúng sắp sửa có một hành động cao đẹp. Những con chim bồ câu trắng mũm mĩm dễ thương, những con chim tượng trưng cho Hòa Bình đã phải bị nhốt mấy ngày nay trong một cái chuồng dơ dáy, thiếu không khí tại một gian nhà âm u, không một tia sáng mặt trời chiếu vào.

Để chứng tỏ sự phục tòng và niềm khâm phục đối với U Đỏ, bọn Tuấn Khờ đã cố gắng tìm ra một sáng kiến, nhưng chỉ có sáng kiến của Mai Nhè là được cả bọn chấp thuận và thi hành. Đó là: cả bọn năm người sẽ hùn tiền túi lại rồi đi mua quà, đồ chơi về gói trong những gói nhỏ đem đi phát không cho các trẻ em nghèo trong tỉnh không được hưởng Trung thu vì nghèo. Tất cả đều đồng ý sẽ làm hết sức bí mật không cho ai biết cả, vì làm việc thiện mà kể, mà khoe khoang thì không phải là làm việc thiện, đó chỉ là những hành động mị xã hội, lợi dụng sự nghèo đói của người khác để tự đề cao cá nhân và đoàn thể của mình một cách ích kỷ xấu xa, cũng như đã thọ ân mà phản phúc thì không phải là người. Người được giao trọng trách thi hành cũng là Mai Nhè, vì Mai Nhè là con gái, mà con gái thì thường dễ đến gần, dễ cảm thông với các bé hơn con trai. Công tác tự nguyện đã thành công mỹ mãn, bây giờ đến lúc phải thi hành mệnh lệnh của U Đỏ. Theo mật lệnh của U Đỏ, chính tối nay cả bọn phải giải thoát cho đàn chim bồ câu trắng đang bị ông già Lãm đối xử tàn nhẫn.

Bọn trẻ con trong tỉnh đều sợ và ghét cay ghét đắng lão già sửa giày này. Lão ta sống một mình không

vợ con, ưa đánh đập trẻ thơ, rượu chè be bét say sưa suốt cả ngày. Xưa kia lão ta là một tên Việt gian bán nước theo thực dân Pháp giết hại đồng bào mình. Biết bao nhiêu người cùng máu mủ với lão đã phải chết tức tưởi bởi bàn tay của lão chỉ vì một tội: yêu nước Việt Nam. Bây giờ hết thời, lão ta về tỉnh nhỏ này sống với nghề sửa giày mà lão ta đã học được lúc còn theo bọn thực dân xâm lược. Cả tỉnh nhỏ chỉ có hai nơi sửa giày, một của ông Trâm, cậu của Minh Lùn, một của lão Lãm. Vì thế, lão già Lãm vẫn có mối sửa giày luôn dù mọi người đều ghét lão. Khi một người đem giày tới sửa, lão ta không bao giờ ngó mặt khách hàng mình, lão chỉ lăm bằm những tiếng khó hiểu qua hàm râu xồm xoàm của mình. Khi một người khách tới lấy giày, lão ta quăng đôi giày đã sửa vào ngay chân khách, nhất là với các cậu bé, chúng chỉ được phép ra cửa khi nào lão ta đếm xong tiền và thấy không thiếu một xu nào.

– Với một lão già như thế, giải thoát cho đàn chim bồ câu trắng không phải là dễ.

Phát Lém nói thầm với các bạn. Minh Lùn, Tuấn Khờ, Hương Tẹt và Mai Nhè xin phép má Phát Lém ra về. Chờ tất cả ra về một lúc lâu, Phát Lém mới nói với mẹ nó:

– Má ơi! Giày con đã hư rồi, má cho con đem đi sửa nghe má!

Vừa nghe Phát Lém nói xong, mẹ Phát Lém la lên:

– Trời ơi! Đã hư nữa rồi à! Chắc phải mua cho con giày sắt thì mới chịu nổi.

Phát Lém phụng phịu:

– Tại giày nó hư chớ bộ! Con đâu có muốn hư!

Mẹ Phát Lém mắng yêu:

– Thôi! Tôi biết rồi! Ông đem ngay đôi giày của ông đến nhà ông Trâm để ông ấy sửa cho. Ông ấy sửa chắc lắm. À! Đem đôi giày của ba ông đi sửa luôn. Thật, hai cha con giống nhau quá, giày gì mà cứ đi méo lệch qua một bên luôn.

Chờ mẹ vừa nói xong, Phát Lém “dạ” một tiếng thật to, chạy lấy giày và phóng nhanh ra ngoài.

Mẹ Phát Lém nói với theo:

– Chạy đâu dữ vậy! Nhớ mang theo dù nghe con!

Phát Lém vừa chạy vừa trả lời:

– Chả cần má à! Bộ má quên rồi sao? Mang dù chớ đuổi theo chạy không kịp.

Khi Phát Lém ra đến ngoài, các bạn nó đang đứng chờ sẵn. Vừa thấy Phát Lém, Hương Tẹt nói:

– Mày làm tụi tao lo quá!

Phát Lém trả lời:

– Tao cũng lo như tụi bây vậy vì đôi giày tao còn tốt lắm, chỉ sợ má tao bắt lấy đem ra xem thì hết đường tương chao. May quá, má tao chỉ nói sơ sơ rồi cho đi ngay. Tụi bây biết không, má tao dữ lắm, bà mà biết tao nói dối thì có mà bị đòn cong cả đít, những đòn roi mây bà quất vào thì khỏi nói, phải nội lực thâm hậu lắm mới có đường chịu nổi. Nhưng ba tao thì trái lại, ông biết điệu lắm, biết điệu như thế giới lận. Tụi bây biết không? Một bữa, tao với thằng Tuấn Khờ đi câu lén cá ở bờ sông chỗ cầu Lê Lợi. Khi tụi tao vừa mới câu được một con thì cảnh sát bắt gặp và dẫn tụi tao về bốt. Nhiều người đi đường thấy lạ bu quanh tụi tao. Thành linh, tao thấy ba tao hiện ra giữa đám người đó. Khi biết lý do bị bắt của tụi tao, ông

hỏi tụi tao muốn dùng con cá này làm gì. Tụi tao trả lời muốn cho nó trở về sông nước để khỏi bị phạt. Nghe tụi tao trả lời xong, ông có rầy tụi tao sơ sơ. Nhưng khi rầy xong, ông bỗng cười to rung chuyển cả không khí rồi móc túi cho tụi tao 200 đồng xài chơi và nói để ông nộp phạt cho. Tụi bây thấy ba tao điệu chưa?

Mai Nhè bữu môi ngó Phát Lém:

– Nhàm quá! Tôi đã nghe anh thuật câu chuyện đó hàng trăm lần rồi! Nhàm quá! Phải chi lúc đó các anh mua cho tôi một hộp phó mát đầu bò thì điệu biết mấy!

– Nếu mua cho mày hộp phó mát đầu bò thì lấy tiền đâu để mua đèn pin. Một cái đèn pin có ích cho bọn mình gấp triệu lần hộp phó mát đầu bò.

Biết mình thua lý, Mai Nhè đánh trống lảng:

– Thôi! Việc gì đã qua cho qua luôn! Cãi cọ chi vô ích lắm! Bây giờ chúng mình hãy bàn cách đối phó với lão già Lâm để thi hành lệnh của U Đỏ.

Tuấn Khờ la lên:

– Tất cả chúng ta hãy cùng nhau đến đó!

Mai Nhè chống lại:

– Bộ anh điên rồi hả? Bộ anh tưởng phóng thích đàn chim bồ câu trắng ngay bây giờ hả? Nguy hiểm lắm! Trước tiên, bọn mình phải để một mình anh Phát Lém vào dò thám tình hình đã, vì nếu bọn mình vào cả đám, lão già ấy sẽ nghi ngờ ngay.

Lẽ dĩ nhiên những lời nói của Mai Nhè hoàn toàn đúng, cả bọn con trai khâm phục đứng lặng người. Thành linh, Minh Lùn ký đầu Mai Nhè một cái cổp:

– Tao thưởng mày đó, Mai Nhè!

Cả bọn cười vang. Mai Nhè chưa kịp phản ứng, bị cả bọn con trai kéo ngay, đi về phía nhà lão già Lâm sửa giày. Trời mưa lâm râm. Cả năm người đi dưới những giọt mưa nhỏ nhỏ sáng ngời trong những luồng ánh sáng dịu dịu của đèn đường. Chúng dừng trước cổng một ngôi nhà nhỏ. Cạnh cổng, một tấm bảng gỗ nhỏ dơ dáy và dính đầy bụi nhưng vẫn còn nổi rõ những chữ in to lớn:

TRẦN LÂM

Sửa giày chuyên môn

Ngó vào trong, Phát Lém khẽ nói:

– Lão ta treo chuồng chim bồ câu ở cạnh phòng bên tay trái cạnh sân đó. Và lão ta thường ngủ gần chuồng chim của lão.

Mai Nhè nói:

– Anh vào đi! Anh đi nhè nhẹ, đừng sợ gì hết, lão ta không ăn thịt anh đâu.

Nghe Mai Nhè nói, Phát Lém ngó Mai Nhè có vẻ giận dữ:

– Lão ta mà dám ăn thịt tao hả? Mày hãy coi những bắp thịt ở tay tao đây. Như thế này mà tao sợ lão hả? Mày khi tao quá!

Phát Lém vén tay áo gồng lên gồng xuống cho Mai Nhè xem. Rồi nó khẽ lách cổng đi vào. Bốn người còn lại chờ đợi ở ngoài. Phát Lém đi chầm chậm về phía cửa chánh. Không có một chút ánh sáng trong nhà lão Lãm, Phát Lém mò mẫm trong bóng đêm. Phải chăng lão Lãm đi vắng? Tới cửa, Phát Lém gõ nhẹ nhẹ. Im lặng. Đứng yên một hồi, nó nghe được tiếng động trong chuồng chim. Chờ mãi không thấy trả lời, Phát Lém bèn đập mạnh cửa:

– Bác Lãm! Bác Lãm! Cháu đem giày đến sửa nè bác.

Không có tiếng trả lời, Phát Lém khẽ đẩy cửa vào. Cửa đã bị khóa. Làm sao bây giờ? Không lẽ trở ra? Trở ra thì tồi quá, mình là Phát Lém, mà đã là Phát Lém thì phải hoàn thành nhiệm vụ dù nhiệm vụ khó đến bậc nào!

Trong lớp, dù bài tập thầy ra khó làm sao đi nữa Phát Lém cũng cố gắng hết mình và nó đã thành công, lúc nào cũng thành công. Nếu bài cho về nhà làm, gặp bài khó, suốt đêm nó đánh vật với bài đó và không bao giờ bỏ cuộc nếu chưa tìm ra lời giải. Nhất định sáng hôm sau nó phải nộp cho thầy một bài làm chép thật sạch sẽ và gần như không lỗi gì hết. Phát Lém phải như thế đó, không lẽ bây giờ lại bỏ cuộc sao! Nó nói thầm:

– Mình cứ thử hành động xem, sợ gì!

Nó lấy đèn bấm ra, bật lên và rọi vào qua một kẽ hở. Ánh sáng của đèn bấm chỉ có tác dụng giới hạn... Phát Lém chỉ thấy một khoảng sâu độ hai thước mà thôi, còn qua khỏi khoảng đó thì toàn là bóng tối, bóng tối âm u. Phát Lém quan sát ổ khóa. Có thể chìa khóa còn gấn ở phía trong và lão Lãm đang ngủ. Điều này thường xảy ra lắm. Tất cả bọn trẻ chung quanh đều biết rõ lão Lãm thường để quên chìa khoá ở cửa khi lão ta đã say mèm, ngủ li bì suốt cả ngày. Nhưng lão Lãm rút chìa khóa tự bao giờ. Đúng là lão đã đi vắng rồi, Phát Lém phải hành động gấp, nếu không lão Lãm trở về thì nguy. Phát Lém lấy đèn bấm chiếu lại khắp chung quanh. Thành linh, nó thấy qua luồng ánh sáng của chiếc đèn bấm một cánh cửa nhỏ, cánh cửa của cái cửa sổ độc nhất ở bên hông nhà lão Lãm.

May quá! Cửa sổ mở rộng. Phát Lém thận trọng đi nhẹ nhẹ, hết sức nhẹ nhẹ đến phía cửa sổ vì nó đã nghe tiếng chân nện thành thịch trên đất. Đúng rồi, lão Lãm đã trở về, có lẽ lão vừa ở quán rượu về. Lão vừa vượt qua ngưỡng cửa, Phát Lém đã đến gần cửa sổ. Nó nghe rõ giọng nói lầm bầm của lão Lãm, giọng nói quen thuộc của lão khi lão đã nhậu say túy lúy. Phát Lém nghe tiếng chìa khóa lay động nhưng nó vẫn bình tĩnh quan sát phía cửa sổ. Cửa sổ ở trên cao, đủ cao để cho nó không thể nào vói tay tới được nhưng gần bên nó lại có một cái xe kéo hai bánh cũ. Nó bèn đẩy chiếc xe lại cạnh tường; leo lên và ở vị trí đó, nó đã có thể quan sát khắp nhà lão Lãm.

Cùng lúc đó, cố gắng xuyên thủng bóng đêm, Phát Lém thấy lão Lãm đã mở được cánh cửa và đi khệnh khạng vào. Lão bật một que diêm. Một tay cầm que diêm đang bùng cháy, một tay tìm cây đèn dầu, nhưng khi tìm được đèn thì chiếc que diêm cũng vừa tắt. Lão lầm bầm chửi rủa. Bây giờ Phát Lém mới biết nhà đèn đang cúp điện. Lão Lãm lại bật cháy que diêm thứ hai và lần này lão đốt được đèn. Phát Lém rất ngạc nhiên khi thấy lão không bị té vì thấy người lão rung rinh trên đôi chân, đảo qua đảo lại. Lão đến ngồi mạnh trên một cái bàn tròn. Cái bàn rung lên làm rơi tất cả những vật để trên đó xuống đất, nào là đỉnh, nào là búa, nào là dũa nằm ngổn ngang. Tiếng động làm những con chim bồ câu trắng đang bị giam trong

chuồng kinh sợ la rối rít. Chúng bay tứ tung, chạm mạnh vào thành chuồng. Có lẽ cả ngày hôm nay chúng chả được ăn uống tí nào cả. Đáng thương thay những con chim tượng trưng cho hòa bình của loài người lại bị giam khổ sở trong một cái chuồng của tên cựu Việt gian bán nước! Phát Lém bỗng cảm thấy căm giận lão Lãm lạ lùng. Nó muốn công khai vào nhà lão trói lão và mở cửa giải thoát cho đàn chim bồ câu trắng. Với sức mạnh sẵn có của nó, nó có thể làm được một cách dễ dàng, nhưng sau mấy phút suy nghĩ nó biết làm thế rất nguy hiểm vì như thế đúng là một hành động gây hấn, một hành động trái với pháp luật. Nó bèn nghĩ ngay đến cách chờ lão Lãm ngủ say rồi phóng từ cửa sổ xuống nhà mở cửa chuồng cho chim bay ra. Nhưng một mình nó làm nổi không? Cái chuồng chim nặng đến gần một trăm kí-lô treo lơ lửng giữa nhà và khi nó mở được cửa chuồng, không biết các con chim thoát được không vì tất cả cửa đều đóng, trừ cái cửa sổ nhỏ này. Sáng mai khi lão Lãm tỉnh dậy chúng lại bị lão bắt nhốt lại như thường. Nhưng phải chờ đến lúc nào lão mới chịu ngủ say?

Với dịp may bằng vàng này mà giải thoát không được đàn chim bồ câu trắng dễ thương kia thì uổng quá. Không lẽ đứng mãi trên chiếc xe này để ngắm lão say rượu sao? Rốt cuộc, Phát Lém quyết định trở ra cửa trước. Nó gõ nhẹ nhẹ. Im lặng. Chờ một lúc không thấy tiếng lão Lãm, Phát Lém khẽ tông cửa vào. Qua ánh sáng lung linh của chiếc đèn dầu, nó thấy lão Lãm ngó nó trừng trừng. Nó nói to:

– Thưa bác! Cháu đến sửa giày!

Vừa nghe xong, lão già rống lên:

– Đi! Đi! Không có sửa giày gì hết!

Vừa rống xong, lão lồm bồm như đang nói một mình:

– Tụi bây đuổi tao, không cho tao nhậu nữa, tụi bây sẽ biết tay tao.

Nghe xong mấy câu đó, Phát Lém đoán ngay lão vừa bị chủ quán rượu đuổi về. Nó nói:

– Chà! Họ ác với bác quá, phải chi cháu, cháu không bao giờ đuổi bác đâu!

Lão Lãm giương cặp mắt lơ lơ nhìn Phát Lém:

– Mà đem giày đến sửa à? Tiền đâu?

– Thưa bác! Khi bác sửa xong má cháu sẽ cho cháu đem tiền tới trả bác!

– Không đem tiền thì đi đi, đi ngay không tao nện cái búa này vào đầu bây giờ.

Lão ta vung cái búa lên. Nguy hiểm! Lão dám phang ầu lăm chớ không phải chơi. Phát Lém phóng nhanh như bay chạy ra đường. Các bạn nó đang chờ ở một gốc cây.

– Sao? Phải lão đang say không? Tụi tao núp ngoài này thấy lão đi nghiêng qua nghiêng lại.

Nghe bạn hỏi, Phát Lém trả lời:

– Đúng lão đang say. Lão đuổi tao ra vì tao không mang tiền sửa giày theo. Theo tao nhận xét, lão đang muốn uống rượu nữa nhưng hết tiền. Lão vừa bị chủ quán rượu tống cổ đuổi về.

Tuấn Khờ hỏi:

– Thế bây giờ chúng ta phải làm gì? Không lẽ thất bại sao? Tụi bây nhớ là theo lệnh của U Đỏ, nội đêm nay tụi mình phải giải thoát cho được đàn chim bồ câu trắng đó.

Cả bọn im lặng trầm ngâm suy nghĩ. Thành linh Mai Nhè nhảy như con chơi chơi. Thấy vậy, Hương Tẹt

la lên:

– Con gì cần mà mày làm kỳ vậy Mai Nhè?

Mai Nhè ngừng nhảy, cặp mắt nó long lanh sáng ngời.

– Trong các anh ai có thể tìm được một trăm đồng ngay bây giờ?

Nghe Mai Nhè hỏi, Phát Lém trả lời:

– Tao có thể tìm được, nhưng làm gì vậy?

Mai Nhè tiến lên một bước về phía Phát Lém:

– Anh đừng có hỏi tại sao, làm gì? Dẫn tụi tôi đi tìm ngay bây giờ. Gấp lắm. Rồi anh sẽ biết làm gì nếu anh tìm được một trăm đồng.

Phát Lém chạy trước chầm chầm, cả bọn chạy theo sau. Đến ngã tư queo phải và chạy vào một quán cà phê. Thấy vậy, Mai Nhè nói:

– Ở kìa! Anh Phát Lém vào đó làm chi vậy?

Phát Lém nói lại:

– Tụi bây chờ tao một lát, nếu hơi lâu thì tụi bây có thể trở về nhà lão Lãm chờ tao, đồng thời canh chừng hành động của lão Lãm luôn thể...

Chờ một lúc lâu, không thấy Phát Lém ra, Mai Nhè bảo cả bọn chạy về nhà lão Lãm. Cả bọn đều chưa rõ Phát Lém vào quán cà phê làm gì, nhưng Phát Lém lẽ dĩ nhiên đã biết rõ hành động của mình. Nó biết thường thường vào giờ này ba nó đang đánh cờ tướng ở quán cà phê này. Lúc này là lúc dễ xin tiền ba nó nhất.

Phát Lém thấy ba nó đang đánh cờ tướng với ông Thân, một tay đánh cờ cao nhất tỉnh. Nhiều người hiếu kỳ và ái mộ bu quanh xem hết sức đông đảo. Nó lách mình vào. Ba nó vừa thọc sâu xe xuống phía địch. Ông Thân kéo ngay pháo về đuổi. Ba nó liền rút xe về hai nấc. Ông Thân lên tượng. Ba nó cho ngựa xuống đuổi pháo ông Thân. Ván cờ đang tới hồi khẩn trương. Cả hai địch thủ đang hết sức chăm chú nhìn vào từng con cờ của mình và của địch. Vừa thấy Phát Lém, một khán giả nói to:

– Con ông kìa, ông Tư! Chắc bị phu nhân cho lệnh đòi về rồi. Ha! Ha! Ha!

Tiếng cười to làm ông Tư giật mình, ông ngước lên, thấy Phát Lém ông hỏi:

– Gì đó con?

Phát Lém cười mím chi bảo:

– Không có gì, ba! Chà! Ba đánh cờ cao quá, dám đấu với cả bác Thân.

Nghe con khen, ông Tư hứng chí mím cười khoan khoái. Thấy không khí thuận tiện, Phát Lém nói nhỏ:

– Ba! Ba cho con một trăm đồng đi ba!

– Một trăm đồng? Làm gì vậy con?

Chưa biết trả lời làm sao cho ổn thỏa vì nó vẫn chưa hiểu được ý định của Mai Nhè. Quýnh quá nó nói đại:

– Mai Nhè biểu con xin ba...

Vừa nói xong, Phát Lém bồng võ đầu mình cái bốp, nó đã hiểu Mai Nhè muốn gì rồi khi bảo nó tìm cho được một trăm đồng. Nó năn nỉ:

– Ba cho con một trăm đồng nghe ba. Bữa nọ, ba còn cho tụi con hai trăm đồng mà!

Lúc đó ông Tư vừa chuyển sang thế tấn công ông Thân dữ dội, sau khi ông cho ngựa chiếu tướng, đồng thời lợi dụng thế đó, ông xuống xe biến thành thế xe đầu. Ông Thân bối rối rõ rệt, mồ hôi chảy lấm tấm trên trán. Lần đầu tiên đàn áp được và thắng một tay nổi tiếng cao cờ nhất tỉnh, ông Tư sung sướng tột độ, ông móc ngay bóp lấy một trăm đưa cho Phát Lém:

– Nè một trăm đồng nè! Con muốn làm gì thì làm!

Chả chờ đợi gì hơn, Phát Lém cầm tờ giấy một trăm chạy nhanh ra ngoài. Không thấy các bạn, nó bèn chạy vào quán rượu:

– Bán cho tôi một lít rượu đế.

Người chủ quán ngó Phát Lém với vẻ nghi ngờ. Luật lệ ở tỉnh này cấm bán rượu lẫn thuốc lá cho con nít, trừ khi chúng có lý do chánh đáng như mua dùm cho một người lớn nào đó. Người chủ quán hỏi:

– Mà mua rượu đế cho ai vậy?

Biết không thể nào nói dối mua rượu cho ai được, Phát Lém bèn nói thực:

– Tôi mua rượu dùm cho lão Lãm sửa giày.

Ngó tờ giấy một trăm đồng trên tay Phát Lém, người chủ quán suy nghĩ:

– Quái! Lúc này lão Lãm không còn một xu, mình đã phải tống cổ lão ra ngoài, sao bây giờ lão lại có? Lạ thật!

Người chủ quán ngó kỹ Phát Lém. Bỗng ông ta “a” lên một tiếng, ông ta nhận ra Phát Lém là con ông Tư, là một trong những đứa trẻ có tiếng phá phách nhất tỉnh. Ông ta nói:

– Chính là mày, mày là Phát Lém phải không? Bộ mày tưởng tao không biết mày lấy cắp của cha mày một trăm đồng lén mua rượu cho lão Lãm sao? Ai ở đây mà không biết tiếng phá của bọn năm đứa chúng mày? Ăn cắp xấu lắm mày ơi! Mày không biết hổ thẹn sao?

Phát Lém tức giận ngó người chủ quán. Dù nó hay phá phách nhưng nó chưa bao giờ có hành động xấu xa như ăn cắp tiền của ba nó, nhất là bây giờ nó còn là người của U Đỏ. U Đỏ đâu có bao giờ chịu chấp nhận một người xấu xa như vậy! Nó muốn cho người chủ quán rõ nhưng không dám. Nó đứng lạng người chưa biết xử trí ra sao. Nhờ chủ quán này đến méc ba nó thì thôi rồi, âm mưu giải thoát đàn chim bồ câu trắng sẽ tan ra mây khói, như thế thì làm sao ăn nói với U Đỏ bây giờ?

Nhưng thành linh, người chủ quán ngó nó mỉm cười và nói hết sức dịu dàng:

– Mày chờ tao một chút nhé!

Ông ta vào trong nhà, một lát sau ông ta ra, tay xách một cái chai đựng đầy nước đưa cho Phát Lém.

– Đây này! Thứ rượu đế thượng hảo hạng tao mua tận Hóc Môn – Gia Định, mày đem về cho lão Lãm uống và bảo lão sáng mai đem trả chai cho tao. Mày cất một trăm đồng đi, nói với lão tao biểu không cho lão đó.

Chờ Phát Lém xách chai vừa đi ra khỏi cửa, người chủ quán xoa tay: Đáng kiếp nghe nhãi con! Mày sẽ thấy lão Lãm sửa giày nổi giận như thế nào!

Phát Lém chạy vội về nhà lão Lãm. Vừa thấy Mai Nhè, nó hỗn hển nói:

– Mai Nhè! Đã tìm được một trăm đồng rồi, nhưng tao lại được người ta biếu không chai rượu đế này chả tốn một đồng xu nào hết. Còn y nguyên một trăm. Hay không?

Mai Nhè cười giòn để lộ hàm răng trắng ngà. Nó nói với Phát Lém:

– Anh giỏi lắm! Anh đã biết đúng ý tôi.

Phát Lém nói cho tất cả các bạn biết tình hình hiện tại. Nói xong nó kết luận:

– Nhất định mình sẽ thành công. Tụi bây coi chừng, hễ tao la lên thì tụi bây chạy ra ngay. Tốt hơn là tụi bây theo tao vào nhà lão và núp ở sau xem tao hành động và phụ giúp tao nếu cần.

Thế là cả bọn tiến vào sân nhà lão Lãm. Phát Lém can đảm gõ cửa thật mạnh, nhưng không chờ đợi trả lời nó tự mở cửa đi vào.

– Cháu nè, bác Lãm!

Nhưng dường như lão Lãm không nghe tiếng. Lão có vẻ say sưa dữ dội. Đàn chim bồ câu kêu ríu rít hết sức thê thảm. Cho lão uống thêm một chai rượu đế trong khi lão đang say túy lúy không biết có tội hay không? Nhưng Phát Lém không thể nào lùi bước được nữa. Trong tình thế hiện tại, đã nói thì phải làm. Thình lình, lão Lãm có vẻ hồi tỉnh đứng dậy tựa vào một cái tủ. Thấy Phát Lém lão nói ấp úng:

– Lại mày nữa! Đến nhà tao làm gì? Đi ra ngay! Đi ra ngay!

– Thừa bác! Ba cháu cần gấp giày đi làm sáng mai. Bác làm ơn sửa giúp, cháu ở đây chừng nào xong cũng được. Vì sợ làm phiền bác, ba cháu có gởi biếu bác một chai rượu đế thượng hảo hạng cất tại Hóc Môn – Gia Định.

Phát Lém không ngờ nó đã nói được hết sức lưu loát với một lão già say rượu như thế. Thấy chai rượu, lão Lãm cười và lắp bắp nói:

– Được! Mày để nó lên bàn, tao tính đi ngủ rồi nhưng cố sửa giúp ba mày đôi giày.

Nghe lão nói, Phát Lém tự hỏi không biết với tình trạng đó lão làm thế nào sửa được giày cho ba nó. Liếc về phía cửa sổ, Phát Lém thoáng thấy Mai Nhè và Hương Tẹt đang đu dóm vào. Nó ra hiệu cho các bạn nó đề phòng. Lão Lãm tính ngồi xuống một chiếc ghế đẩu, nhưng vì say quá, lão té phịch xuống giữa một đống giày cũ và các dụng cụ sửa giày. Lão quơ đại một chiếc giày đàn bà, ngắm nghía rồi nói:

– Không có hư nhiều! Sửa mau lắm.

Phát Lém cãi:

– Đâu phải giày của ba cháu, bác! Giày của ba cháu kia kìa!

Lão Lãm quắc mắt nhìn Phát Lém.

– Làm sao mày biết được không phải giày của ba mày? Đưa chai rượu cho tao để tao uống lấy lại sức.

Phát Lém chịu thua, lấy chai rượu đưa cho lão. Nó liếc thấy Mai Nhè cười ở cửa sổ. Lão Lãm nắm lấy chai rượu, mở nút, để vào miệng uống ừng ực. Nhưng lão ta bỗng dưng nổi giận, bỏ mạnh chai rượu

xuống, nắm lấy một chiếc giày liệng mạnh vào Phát Lém. Lanh mắt, Phát Lém né kịp. Chiếc giày mất mục tiêu nện vào cửa một cái rầm. Thấy vậy Phát Lém đã hiểu tại sao người chủ quán không lấy tiền rượu. Bởi vì ông ấy đã đổ nước lã vào. Thế là thất bại rồi!

– Phải trốn nhanh! – Phát Lém nghĩ.

Một chiếc giày thứ hai lại bay về phía Phát Lém như vũ bão. Nó biết nếu lúc này nó mà rơi vào tay lão Lãm là hết đời! Phát Lém chạy nhanh ra cửa. Nhưng, nó đã sợ hãi. Lão Lãm chỉ rượt theo nó được vài bước rồi ngã phịch xuống đất như một bao gạo. Vài giây sau, lão ta ngáy lên như sấm. Phát Lém hỏi to:

– Bác ngủ rồi hả bác Lãm?

Lão Lãm chỉ đáp lại bằng những tiếng ngáy ồ ồ.

– Bác Lãm! Bác Lãm!

Lão Lãm chả nghe gì hết. Phát Lém kéo một chân lão, lúc đầu kéo nhẹ sau càng lúc càng mạnh, cuối cùng nó lấy một cây kim chích nhẹ vào cánh tay lão nhưng lão vẫn ngủ li bì. Để chắc chắn, nó bấm đèn rọi vào mắt lão Lãm. Lão vẫn không động đậy. Phát Lém đứng dậy, đi ra cửa gọi các bạn nó:

– Lão ta đã ngủ say như chết. Tội mình mau vào giải thoát đàn chim kéo mất cơ hội tốt. À khoan! Mình cho mấy con chim ăn đã, chúng nó chắc đói lắm.

Cả năm đứa chạy lục khắp nhà tìm chỗ để đồ ăn của chim. Chúng hoàn toàn im lặng, nếu cần nói với nhau điều gì, chúng chỉ trao đổi với nhau bằng những lời nói thì thầm hết sức nhỏ. Khi tìm được đồ ăn, chúng vừa để vào chuồng thì đàn chim đang đói đã nhảy tới ăn ngay, chỉ chớp mắt là sạch sành sanh.

Một đứa nói:

– Chúng nó ăn no rồi! Mình để chuồng xuống đất đi.

Phát Lém và Tuấn Khờ không để chuồng chim xuống đất ngay, chúng khiêng ra sân, mở cửa chuồng, lấy tay lừa chim ra từng con một. Những con chim bồ câu trắng được tự do vỗ cánh bay tung không gian.

– Chim bồ câu trắng đã được tự do. Chắc chúng nó mừng lắm vì được thoát khỏi bàn tay sát nhân của lão Lãm.

Mình Lùn vừa nói xong, Mai Nhè tiếp theo:

– Vòm trời tình mình sẽ được xinh đẹp hơn nhờ những con chim hòa bình dễ thương bay tung tăng tự do ngàn đời.

– Ối chà chà! Mai Nhè làm thi sĩ!

Cả bọn con trai vỗ tay ca ngợi Mai Nhè, nhưng chúng dừng lại ngay vì chúng biết còn ở trong nhà lão Lãm, lỡ lão thức dậy lúc này thì nguy lắm.

Cả năm đứa, Tuấn Khờ, Hương Tẹt, Phát Lém, Minh Lùn, Mai Nhè đều đứng thẳng người nhìn những con chim bồ câu trắng đang lượn qua lượn lại trong tầm mắt chúng. Chờ con chim cuối cùng mất hút, Hương Tẹt nói nho nhỏ:

– Thế là xong! Chúng ta đã hoàn thành nhiệm vụ của U Đỏ giao phó. Tội bây có nhớ lời thầy mình nói không: Chim bồ câu trắng vừa được tự do, nhất là được giải thoát khỏi lão Lãm thì nhất định hòa bình sẽ tới, mà hòa bình tới thì nhất định dân tộc Việt Nam sẽ ngừng đầu dậy xây dựng đất nước! Thật đáng khâm

phục U Đỏ đã giao chúng ta một công tác hết sức có ý nghĩa. Thôi chúng ta đem chuồng trả về chỗ cũ rồi về chứ!

Phát Lém nói nhỏ:

– Khoan! Tao đề nghị bọn mình phải làm thêm một cái gì đặc biệt nữa để xứng đáng là người U Đỏ, tội bây chịu không?

Minh Lùn, Phát Lém, Hương Tẹt, Mai Nhè ngó nhau ngơ ngác không hiểu Phát Lém muốn đề nghị điều gì, không khí trong nhà lão Lãm rất khó thở, chúng chỉ muốn thoát ra khỏi đây sớm phút nào hay phút nấy. Mai Nhè run hỏi:

– Anh muốn làm điều gì nữa? Tôi muốn ra khỏi đây ngay. Sợ lắm!

Phát Lém cười:

– Có gì mà sợ! Lão Lãm chưa thức dậy nổi đâu. Chắc tội bây biết thành tích lão Lãm chó gì! Lão chính là một tên cựu Việt gian bám gót thực dân, nay lão về đây sống giữa tình thương và sự khoan dung của đồng bào, thế mà lão không biết, lão lại còn rượu chè be bét và nhốt chim bồ câu trắng đói khát trong cái chuồng bẩn thỉu này! Tao đề nghị tội mình nhét lão vào cái chuồng này rồi để lên xe hai bánh kia kéo ra trước quán rượu triển lãm cho mọi người xem chơi. Tao đề nghị như thế là muốn để cho lão thấm thía niềm tủi nhục của sự mất tự do, của gông cùm nô lệ. Tội bây chịu không?

Tất cả đều sững sốt khi nghe đề nghị của Phát Lém. Nhưng chỉ trong chốc lát cái chuồng được đem vào trong nhà. Bốn đứa con trai hè nhau khiêng lão Lãm nhét vào chuồng, trong khi đó Mai Nhè mở rộng cửa chánh đề phòng lỡ lão Lãm tỉnh dậy bất ngờ thì cả bọn có thể trốn thoát nhanh. Nhưng lão vẫn không tỉnh dậy. Lão nằm gọn lỏn trong chuồng. Phát Lém đóng chặt cửa lại. Cả bọn ì à ì ạch khiêng chuồng ra sân, đặt lên xe hai bánh. Tuấn Khờ vuốt những giọt mồ hôi đang rơi lấm tấm trên mặt. Nó nói:

– Mỗi ngày mà tao phải làm đều như thế này thì tao chết mất.

Nhưng Phát Lém cãi lại:

– Nhưng có thế thì tội bây mới thấy xương tao cứng như thế nào!

– Đúng! Anh Phát nói đúng! Nhờ khó khăn như vậy mới thấy rõ tài ba của anh.

Lời khen của Mai Nhè xuyên vào tận tim của Phát Lém. Phát Lém sung sướng cười thỏa mãn.

Cả bọn đẩy xe ra đường. Nhưng trước khi ra tới đường, Mai Nhè bảo Hương Tẹt tìm một tấm màn cũ để che cái chuồng. Như thế mọi người không biết trong chuồng có gì và lại thoát khỏi các cặp mắt dò xét của cảnh sát. Hương Tẹt chạy trở lại nhà lão Lãm. Chỉ chốc lát, nó chạy ra ngay, tay cầm một tấm màn cũ nhưng mặt mày nó lại xanh lè xanh lét. Nó nói lắp bắp:

– Tội bây ơi! Tao thấy một gương mặt ở cửa sổ tội mình đứng lúc nãy.

Vừa nghe Hương Tẹt nói, cả bọn hết sức sợ. Tuấn Khờ giơ chân chực chạy trốn. Minh Lùn thì thầm:

– Tao cũng vậy? Tao thấy bóng một người lúc tội mình ở trong đó: đúng là U Đỏ rồi.

– Tội mình vào xem đi. – Mai Nhè đề nghị.

Nhưng không ai nghe đề nghị của Mai Nhè cả. Chả ai bảo ai, cả bọn đẩy chiếc xe nhanh, nhanh như đang bị ma rượt.

Lúc này, đường phố đã hoàn toàn vắng người. Cho xe dừng trước quán rượu, Phát Lém chạy vào.

– Lão Lâm bảo tôi trả ông cái chai.

Vừa nói với người chủ quán xong, nó chạy ngay ra ngoài. Nó kéo tấm màn che cái chuồng xuống và phóng nhanh về góc đường. Cả bọn đang chờ nó ở đó. Vừa thấy nó, Mai Nhè nói:

– Thế là công tác đã hoàn thành. Bây giờ anh Phát đem giầy của bác đến nhà bác Trâm sửa ngay đi.

– Mai Nhè! Mày thật khéo và đảm đang.

Nghe Phát Lém khen, Mai Nhè sung sướng ra mặt.

Khi cả bọn trở lại quán rượu thì thấy một đám đông đang cười, la hét chung quanh cái chuồng nhốt lão Lâm.

Ba Phát Lém trở về nhà lúc quá nửa đêm. Sáng hôm sau, ông thuật cho cả nhà nghe tối hôm qua người ta thấy lão Lâm bị nhốt trong chuồng chim của lão để trước quán rượu. Khi nói, ông liếc Phát Lém nhưng Phát Lém tỉnh bơ, đưa miếng bánh mì dòn vào miệng nhai ròn rảng, đồng thời nó nâng ly sữa lên uống ừng ực.

MỘT NHIỆM VỤ KHÓ KHĂN

Trời sắp sửa tối. Cơn mưa to hồi chiều đã dứt. Mặt trời đã bắt đầu đi ngủ giữa ánh chói lọi huy hoàng. Hoàng hôn sau một cơn mưa bao giờ cũng đẹp. Trên đường phố, mọi người tấp nập về nhà. Đêm nay là đêm thứ Bảy, một đêm vui nhất trong tuần vì ngày mai là ngày Chủ nhật, một ngày mọi người được nghỉ ngơi thoải mái sau sáu ngày làm việc mệt nhọc để vươn lên. Như thường lệ, trong tình nhỏ này, vào mỗi đêm thứ Bảy, thường gia đình nào cũng đều tổ chức ăn uống ngon hơn các ngày khác để đón mừng ngày nghỉ ngơi.

Trong lúc mọi người hí hửng cố đi mau về nhà để hưởng một đêm thứ Bảy, bà Tám vẫn còn thần thờ lê bước trên đường, bà chẳng có vẻ gì muốn đi mau về nhà cả. Ông Tám chồng bà đã bị thất nghiệp mấy tháng nay. Tiền dành dụm đã cạn hết. Cơm ăn còn không đủ thì làm sao mà dám mua cái gì ngon ngon cho các con ăn đêm nay được! Nghĩ đến bốn đứa con bị đói khát, bà Tám rơm rớm lệ. Tương lai gia đình bà sẽ ra sao nếu ông Tám bị thất nghiệp hoài? Ngày nào ông cũng đi xin việc nhưng chả chỗ nào nhận cả. Chiều nay, bà Tám đi đến các nhà quen vay tiền nhưng chả nơi nào cho vay cả, đồng thời bà cũng đi dò hỏi tìm việc cho bà và chồng bà nhưng cũng chả có hy vọng gì... Thất vọng, bà Tám đành lê gót về nhà.

Đêm thứ Bảy, bà Tám thật buồn. Về đến nhà, bà Tám ngồi phịch xuống giường ôm mặt khóc. Ông Tám và bốn đứa con mỗi người ngồi một góc chả nói với nhau lời nào. Nhà tối om. Căn nhà mái tôn vách ván ọp ẹp trong xóm nghèo làm gì có được điện, có được ánh sáng để thoát khỏi bóng tối âm u! Ngồi một lúc, bà Tám diêm tĩnh nói:

– Ông và các con ăn cơm chưa?

Nghe hỏi, ông Tám trả lời khó nhọc:

– Chưa! Bà coi còn gạo nấu cho các con ăn đi.

Bà Tám đứng dậy đi xuống bếp. Tới bếp, bà mò mẫm tìm diêm quẹt để đốt đèn, bỗng bà rú lên hoảng hốt. Chân bà đạp phải một vật gì mềm mềm nhão nhão. Cái gì đây? Chuột chết? Mèo chết? Vốn sợ chuột, bà Tám lại la lên... Chắc tụi nhỏ phá làng phá xóm quăng chuột chết vào phá gia đình bà chớ gì? Tụi nó ăn ở thất đức quá, đến nỗi gia đình nghèo khổ như gia đình bà chúng vẫn không tha!

Nghe la, ông Tám và các con chạy xuống. Ánh sáng của diêm quẹt vừa lóe ra, mọi người đều ngạc nhiên...

Một con gà béo ngậy vừa bị cắt cổ đang nằm dưới đất.

Lệnh mới của U Đỏ cũng ngăn như lần trước. Lần này, chính Tuấn Khờ đã nhận được mật lệnh U Đỏ trong cuốn sách *Người Việt cao quý* của mình:

“Các bồ hãy tìm cách cho các con của ông bà Tám ở hẻm 2 đường Lê Lai một bữa ăn ngon và từ giờ đến thứ Bảy tuần tới tìm cho được việc làm cho ông Tám đã bị thất nghiệp từ lâu.”

U Đỏ”

Hơi lo ngại, mọi người ngó nhau khi đọc xong tờ giấy có lệnh U Đỏ. Nhưng, U Đỏ có tái bút:

“Tôi rất bằng lòng các bồ và nhất là thành thực ngợi khen công tác phát quà của Mai Nhè.”

Lời khen của U Đỏ đã nung chí cả bọn. Chúng đều cảm thấy vô cùng hăng hái khi lãnh nhiệm vụ mới. Bọn Tuấn Khờ biết rõ bốn người con của ông bà Tám vì cùng học một trường với bọn chúng. Các con của ông bà Tám luôn mặc quần áo rách, đi chân không, nhất là đứa bé nhất chả bao giờ thấy nó ăn một cái bánh cả... U Đỏ đã có lý: phải cải thiện và sửa đổi hoàn cảnh đáng thương này. Nhưng cả bọn Tuấn Khờ đều thắc mắc làm thế nào mà U Đỏ biết được tất cả vậy? Cả chuyện Mai Nhè đi phát quà U Đỏ cũng biết được!

Nhiệm vụ U Đỏ giao phó kỳ này khá khó khăn. Cả bọn chưa biết phải bắt đầu thi hành như thế nào? Tìm cho các con ông bà Tám một bữa ăn ngon đối với bọn Tuấn Khờ là một công việc khá dễ dàng. Hiện giờ thiên hạ nuôi gà nhiều quá, “mượn đỡ” một con trong đàn gà hàng trăm con của một gia đình giàu có để như trở bàn tay và chả có gì mắc cỡ hết trong trường hợp này. Tuấn Khờ đã tự hỏi không biết tại sao lâu nay bọn chúng lại quá thờ ơ trước sự khổ cực của các con bà Tám. Nếu không nhờ U Đỏ... U Đỏ quả thật là một nhân vật kỳ dị, một hiệp sĩ bí mật xuất chúng. Thêm một lần nữa, cả bọn lại vô cùng hãnh diện vì có một người anh cầm đầu tên U Đỏ, dù người anh đó còn trong vòng bí mật chưa chịu xuất đầu lộ diện...

Chỉ một chút lạnh lẽo và khéo léo, cả bọn đã cung cấp được cho gia đình ông bà Tám một con gà mập béo ngon lành. Nhưng làm thế nào tìm được việc làm cho một người thất nghiệp? Tìm ở đâu? Hỏi ở đâu? Cả bọn đều cảm thấy bí...

Sáng Chủ nhật hôm sau, cả bọn lại phải họp nhau đi tìm mưu kế thoát khỏi bế tắc. Hương Tẹt nói:

– Dù sao bọn mình phải cố gắng, nếu không tuần tới U Đỏ sẽ khiển trách bọn mình và cho bọn mình là bọn bất tài, không biết nghe lời.

Vừa nói xong, Hương Tẹt ngó Mai Nhè. Sáng nay Mai Nhè mặc một áo dài màu xanh da trời tuyệt đẹp. Trông Mai Nhè có vẻ lớn ra phết!

Hương Tẹt hỏi Mai Nhè:

– Tao coi mày có vẻ lớn dữ, năm nay mày bao nhiêu tuổi?

– Mười lăm. Tại sao anh hỏi tuổi tôi vậy?

Mai Nhè ngạc nhiên hỏi lại Hương Tẹt. Hương Tẹt nói chậm rãi:

– Vì tui tao muốn giao cho mày trọng trách tìm việc làm cho ông Tám.

Mai Nhè mở to mắt:

– Giao cho tôi? Không được đâu! Tôi chả biết gì về vấn đề tìm việc và thất nghiệp hết. Đêm qua tôi có hỏi ba tôi nhưng không được vì ông Tám là thợ sửa khóa...

Tuấn Khờ cho ý kiến:

– Hay là cả bọn chúng ta đi khắp nơi xin việc làm cho ông Tám.

– Nhưng dễ gì họ tiếp tui mình vì tui mình còn trẻ con, nhất là mọi nơi đều biết tiếng tui mình.

Hương Tẹt nói xong, Phát Lém thêm:

– Nhưng danh dự đâu cho phép tụi mình đi xin xỏ suông như vậy.

Tuấn Khờ nói lại:

– Ý tao không muốn nói như thế. Tao muốn nói tụi mình phải tìm cách, tìm sáng kiến để thi hành lệnh U Đỏ vì U Đỏ muốn thế, muốn thử tài tụi mình. Chắc tụi bây cũng nghĩ đến là tại sao U Đỏ lại để lệnh tại Biệt Thự Vui Vẻ? Đó là vì U Đỏ muốn xem lòng can đảm của tụi mình, của Minh Lùn khi vào biệt thự ghê rợn đó. Trường hợp này cũng vậy! Tụi mình phải tìm cách, phải tìm cách!

Rốt cuộc, dù bàn qua bàn lại nát cả óc, cả bọn vẫn chưa tìm được phương thức nào khả dĩ đem đến được một tia hy vọng thoát khỏi bế tắc. Cả bọn đành phải giải tán, hẹn sáng hôm sau gặp nhau tại trường.

Anh em Tuấn Khờ và Mai Nhè đi vội về nhà. Sáng nay ba má Tuấn Khờ và Mai Nhè hứa đưa chúng về quê nghỉ mát. Còn gì thú bằng được về quê hóng mát thoát khỏi cảnh chật chội ở tỉnh thành. Vừa về đến nhà, cả hai đều bị má rầy:

– Hai con hư quá! Xin má đi một chút mà lâu quá, chút xíu trễ giờ rồi. Lên xe mau.

Khi mọi người ngồi yên trên xe và xe bắt đầu chạy, ba anh em Tuấn Khờ nói:

– Bắt đầu tuần tới sẽ khởi công đào xây hồ nước cho nhà chùa.

Vừa nghe ba nói xong, Tuấn Khờ sửng sốt, ngó Mai Nhè.

Ông Hùng, ba của Tuấn Khờ và Mai Nhè, là một kiến trúc sư nổi tiếng trong tỉnh. Ông được nhà chùa cử làm cố vấn công tác đào hồ nước này. Theo ý kiến của ông, người ta phải đào ở bên hông trái chùa. Như thế người ta phải chiếm ngôi vườn cạnh trường, người ta sẽ đổ đá ở đó, ngôi vườn ấy sẽ là nơi bụi bay mù mịt. Thế là sắp mất một nơi thú vị của bọn Tuấn Khờ! Thành phố càng văn minh tối tân thì trẻ thơ lại càng thiếu thốn những ngôi vườn nho nhỏ để tìm về thiên nhiên. Tuấn Khờ đã nghe ba nó nói công việc này từ lâu nhưng hôm nay nó mới biết chắc chắn tuần tới khởi đầu. Tuấn Khờ quyết định ngày mai sẽ báo cho cả bọn biết. Tại sao phải đào ở nơi đó và dùng ngôi vườn làm nơi chứa đất đá đào được? Ba Tuấn Khờ đã cho Tuấn Khờ biết là chỉ có đất đá ở chỗ đó tương đối dễ đào, còn các nơi khác thì khó khăn hơn nhiều. Tuấn này thiệt là khổ. Sắp sửa mất ngôi vườn lại còn phải thi hành lệnh của U Đỏ, nhất là U Đỏ đã ra lệnh thì phải vâng lời.

Thình lình Mai Nhè nói:

– Ba! Hôm qua con đã nói ba nghe hoàn cảnh đáng thương của gia đình ông Tám... Ba có thể tìm cho ông một việc làm trong công tác đào hồ này không?

Ông Hùng âu yếm trả lời con:

– Ba cũng có nghĩ đến. Nhưng, con biết không, việc này nhà chùa đã giao cho một công ty vì cái hồ nước vĩ đại lắm và chỉ công ty đó mới có quyền thuê nhân viên mà thôi, ba không có quyền gì hết. Ông Tám chỉ còn có cách là đến đó xin việc nếu người ta cần dùng mà thôi. Khi nào họ cần, ba sẽ báo cho con sớm nhất để con nói ông Tám đến xin.

Trong lúc đó Tuấn Khờ im lặng. Trán nó khểnh lại, nó đang suy nghĩ. Tay nó khểnh vẽ qua vẽ lại trong khoảng trống như thẳng khùng.

Vừa tới vùng dạo mát dự định, xe chưa kịp ngừng Mai Nhè đã la lên:

– Ô kìa, thằng Phương Gù!

Mọi người nhìn theo tay của Mai Nhè. Ông Na, vị quan tòa ở tỉnh đang dẫn bà Na với đứa con trai lưng gù tiến về phía gia đình Tuấn Khờ. Tóc ông Na đã hoa râu nhưng trông ông không có vẻ già lắm. Ông Na và ông Hùng, đã quen nhau từ lâu, từ lúc ông Hùng xây nhà cho ông Na. Hai ông vô cùng mừng rỡ khi gặp nhau bất ngờ như thế này.

Phương ngó anh em Tuấn Khờ, nói e lệ:

– Gặp anh Tuấn với chị Mai ở đây tôi mừng quá. Có gì cho tôi chơi với.

Hôm nay, Phương vẫn có vẻ xanh xao như mọi ngày. Lưng nó vẫn bị trĩu xuống dưới sức nặng của cái bướu trên lưng.

Nghe Phương hỏi, bản năng phá phách vùng dậy. Tuấn Khờ ngó Phương với vẻ hết sức khinh bỉ. Lúc này nó đã quên U Đồ! Nó nói nhất gừng:

– Được chứ! Mày dám chèo thuyền với tui tao không?

Phương cười gượng:

– Dám chứ!

Thế là cả ba leo lên thuyền. Tuấn Khờ chèo ra giữa sông. Con sông này là phụ lưu của con sông lớn chảy ngang tỉnh. Trong lúc đó, ba má của chúng đang quây quần nói chuyện hết sức vui vẻ. Ra đến giữa sông, Tuấn Khờ rung rinh đảo qua đảo lại. Phương hoảng sợ bám chặt vào thành thuyền. Ngó vào bờ thấy mẹ Phương giơ tay vẫy vẫy có vẻ hoảng sợ, Tuấn Khờ càng rung thuyền dữ. Lần đầu tiên ở một mình với Phương, một đứa trẻ xanh xao bệnh hoạn, Tuấn Khờ muốn phá một bữa cho đã. Một lúc sau, thấy phá đã đủ, Tuấn Khờ bèn chèo thuyền vào bờ. Khi lên bờ, Tuấn Khờ hỏi Phương:

– Về sau mày tính học nghề gì?

Vừa nghe Tuấn Khờ hỏi, Phương đỏ mặt nói buồn buồn:

– Má tôi nói tôi quá yếu nên chưa chọn nghề cho tôi. Mà tôi biết chọn nghề gì bây giờ? Ai mà nhận cái lưng gù của tôi?

Tuấn Khờ, Mai Nhè có vẻ xúc động trước lời nói đáng thương đầy mặc cảm của Phương. Bỗng Phương quắc mắt nói mạnh bạo:

– Nhưng mọi người đã lắm, đã lắm! Tôi sẽ vượt qua, vượt qua được! Các anh có cho tôi nhập bọn với các anh được không?

Nếu lúc khác, trước câu hỏi này, nhất định Tuấn Khờ sẽ trả lời châm chọc mỉa mai, nhưng lần này nó cảm thấy có cái gì... Nó không nỡ. Nó đáp:

– Ừ! Để bọn tao xem đã! Hiện giờ bọn tao đang mắc chuyện quan trọng...

Nghe Tuấn Khờ trả lời, Phương cười sung sướng.

Lần đầu tiên nó cảm thấy sự chân thật trong lời nói của một nhân vật trong bọn Tuấn Khờ.

Thời gian trôi nhanh. Thấm thoát đã đến chiều, mọi người phải lo trở về. Hai gia đình Tuấn Khờ và Phương quyết định về chung. Mọi người nói chuyện giòn như bắp rang. Thành linh, Mai Nhè khẽ vỗ vai Tuấn Khờ:

– Này anh! Nghe bác Na gái nói kìa!

Vừa nghe Mai Nhè nói, Phương xen vào:

– Má tôi đang lo tính mạng của ba tôi!

Lòng hiếu kỳ vùng dậy, Tuấn Khờ và Mai Nhè nhao nhao hỏi:

– Cái gì vậy? Cái gì ghê vậy?

Phương nói nho nhỏ đủ ba người nghe:

– Cách đây hai năm, ba tôi có xử mấy tên gian phi hai năm tù. Khi nghe xử xong chúng có thể sẽ trả thù ba tôi khi chúng hết hạn tù. Chỉ còn sáu mươi ngày nữa là chúng ra khỏi nhà tù nên má tôi lo. Nhưng ba tôi chả lo gì hết.

Mai Nhè nghe ớn lạnh xương sống. Đụng bọn cướp thật thì chỉ có cách chạy trốn được là may lắm. Minh Lùn đã từng vào chỗ bọn gian phi ở Biệt Thự Vui Vẻ, thật là may nó không bị việc gì!

Tuấn Khờ nói:

– Nhưng ba mày có báo cảnh sát đề phòng chứ?

– Lẽ dĩ nhiên! Nhưng má tôi lo chúng liều trả thù rồi ra sao thì ra. Tôi ốm yếu quá, không biết cách nào giúp ba má tôi được. Hiện giờ má tôi lo lắm!

Tới đây, Tuấn Khờ thấy Phương hết sức đáng thương. Nó cảm thấy vô cùng hối hận vì đã đối xử xấu với Phương từ bấy lâu nay. Tuấn Khờ muốn cho Phương nhập bọn... Nhưng Phương yếu quá, lại có cái bướu sau lưng thì làm sao mà hoạt động với bọn nó được... Nhất là những lúc leo rào vào ngôi vườn nhỏ sau chùa cạnh trường để bắt dế hay chơi những trò mạnh bạo... thì Phương làm sao mà chơi được... Đang phân vân, nhưng khi nghĩ đến ngôi vườn, Tuấn Khờ lại trở về thực tại... Bọn chúng sắp sửa mất ngôi vườn, mất cây cỏ thiên nhiên... Nó tưởng tượng đến cảnh ngôi vườn trở thành một mảnh đất đầy đất đá, bụi bay mù mịt mà não cả lòng. Lại còn phải tìm việc làm cho ông Tám nữa. Nghĩ đến vườn, nghĩ đến công tác của U Đỏ giao phó, lại nghĩ đến cái hang... ở ngôi vườn... Tuấn Khờ lại lấy tay vẽ qua vẽ lại... Bỗng một tia sáng lóe vào đầu óc nó... Phải hành động, thử hành động xem sao?

Sáng hôm sau, Tuấn Khờ vào trường báo tin cho cả bọn biết... Nhưng Hương Tẹt hôm nay phải nghỉ vì bị cảm, còn Minh Lùn và Phát Lém phải cộng sổ điểm dùm thầy... Tuấn Khờ chỉ còn có cách là lén đi một mình một vòng trong ngôi vườn... Đứng trước cửa hang, nó ngần ngại mãi...

Một lúc lâu sau, nó chạy kiếm Mai Nhè báo theo nó. Cẩn thận, nó chạy về nhà lấy hai đôi giày ống, nó mang một đôi và bắt Mai Nhè mang một đôi. Nó còn lén lấy cây thước xếp của ba nó mang theo. Mai Nhè ngạc nhiên, hỏi thì nó nạt, bắt im và làm theo nó. Nó dẫn Mai Nhè vào ngôi vườn, đến cửa hang. Nó ngấm cái hang, rồi ngấm ngôi chùa... Mai Nhè đã hiểu. Anh nó muốn thám hiểm hang sâu. Dưới đó có gì không? Nguy hiểm không? Thú dữ? Rắn độc? Mai Nhè thấy sợ... Tuấn Khờ biết ý, nói với Mai Nhè:

– Mày đừng lo? Chả có thú dữ đâu! Nếu có thì từ lâu làm sao mà mình yên ổn chơi ở ngôi vườn này được. Tao chỉ sợ rắn rít nên mang giày ống... Mình chỉ cần đề phòng cẩn thận là được.

Nói xong, nó vệt cây cỏ che lấp cửa hang sang một bên, đi ngay vào. Trái với điều nó tưởng tượng, hang khá rộng, không có vẻ gì nguy hiểm cả. Có điều trong hang hơi tối, nó phải lấy đèn bấm chiếu sáng để

thấy đường đi. Nó chỉ lên đầu:

– Chỗ này là gian trước chùa.

Mai Nhè ngó theo. Vách đá loang lỗ dường như có bàn tay người nhúng vào. Đi được một chút, đường hang quẹo phải. Tuấn Khờ lấy thước đo hai thước... tám thước... Được tám thước, đường hang quẹo trở lại đồng thời lên dốc dần. Bỗng Mai Nhè rú lên.

Cái sợ người trắng hếu đang nằm nhe răng dưới đất. Tuấn Khờ giựt mình nhưng nó lấy lại bình tĩnh ngay:

– Có lẽ nơi đây xưa kia là sào huyệt của một bọn cướp. Tao hơi lấy làm lạ là tại sao mọi người không biết cái hang này.

Mai Nhè vẫn còn run:

– Ghê quá! Coi chừng ma.

Tuấn Khờ lại phải trấn an Mai Nhè:

– Bình tĩnh đi, đừng sợ! Có đường thành công rồi...

Nhớ đến các truyện xưa, bọn cướp thường giấu vàng bạc ở sào huyệt, nó nói đùa:

– Coi chừng anh em mình khám phá được mỏ vàng.

Đường hang lên dần, lên cao dần... Tuấn Khờ, Mai Nhè bình tĩnh tiến tới. Thành linh, một đàn chuột hàng mấy chục con từ đâu phóng tới nhanh như vũ bão. Dù mang giày ống, Mai Nhè vẫn nhảy như con chơi chơi. Tức cười, Tuấn Khờ chọc em:

– Tao phải đặt lại tên mày là Mai Sợ Chuột mới được. Mang giày ống rồi mà còn sợ.

Đến đây, không khí lạnh lẽo âm u của hang làm cho Mai Nhè sợ thật. Nó hỏi anh nó:

– Rồi chưa? Ra mau, ghê quá! Em sợ lắm rồi.

– Thùng thẳng đã.

Tuấn Khờ lại lấy thước đo. Chúng đã tới đáy hang. Đáy hang là một vách đá dựng đứng. Sau khi đo kỹ lưỡng, Tuấn Khờ mừng rỡ “à” to lên. Nó nói rồi rút.

– Đúng rồi! Thành công rồi!

Mai Nhè trở mắt nhìn... Biết em chưa hiểu, Tuấn Khờ mới giảng thích rõ ràng... Nghe xong lời giải thích của anh, Mai Nhè cũng mừng rỡ không kém anh nó. Nó thấy anh nó xứng đáng là con một kiến trúc sư và đàn em của U Đỏ. Cả hai chạy vội ra khỏi hang và vào ngay chùa xin gặp vị sư trụ trì. Sau khi tự giới thiệu là con của ông Hùng, kiến trúc sư và cố vấn công tác xây hồ nước cho chùa, Tuấn Khờ nói:

– Bạch thầy! Thầy có ý định cho đào xây một cái hồ lớn ở cạnh chùa?

Vị sư nói hiền từ:

– Phải! Thầy muốn có một nơi chứa nước mưa cho mọi người dùng cả năm. Các con hỏi chi vậy?

Không im lặng nổi, Mai Nhè nói hốt:

– Ở dưới này có một cái hang!

Nghe cái hang, vị sư ngạc nhiên:

– Sao? Con nói sao? Ở dưới này có cái hang?

Tuấn Khờ bèn thuật lại cho vị sư nghe khám phá của mình và đồng thời cho ý kiến là thay vì đào hồ ở nơi đã định, đào cách ở đó hai thước đỡ tốn công hơn vì chỗ đó là hầm sẵn có rồi.

Sau khi nghe Tuấn Khờ trình bày, vị sư gọi một số người có trách nhiệm trong chùa theo Tuấn Khờ, Mai Nhè xuống hang. Thấy đúng như lời Tuấn Khờ, vị sư vỗ đầu Tuấn Khờ, Mai Nhè:

– Các con giỏi quá! Đã khám phá ra hang lại còn tiết kiệm cho nhà chùa nữa! Các con muốn thưởng gì?

Mai Nhè cười:

– Dạ! Bạch thầy! Lẽ dĩ nhiên... Nếu không chúng con giấu chứ, để làm chỗ vui chơi sướng hơn.

Vị sư cười:

– Chà! Các con thành thực đấy! Các con muốn gì?

– Các con muốn thầy cho ông Tám một công việc trong việc đào hồ để ông khỏi thất nghiệp. Gia đình ông nghèo quá. Ông là thợ sửa ống khóa. Ông có tới bốn đứa con, học chung với chúng con.

Nghe Mai Nhè nói, vị sư im lặng. Tuấn Khờ, Mai Nhè hồi hộp chờ câu trả lời. Một lúc sau, vị sư nói giọng run run cảm động:

– Các con về bảo ông Tám đến đây ngay...

Đ

U ĐỎ NỔ ĐIÊN

– U Đỏ nổ điên rồi! – Hương Tẹt nói.

– Hoàn toàn điên rồi! – Tuấn Khờ nhấn mạnh thêm.

– Đưa tôi xem U Đỏ viết gì nào! – Mai Nhè nói.

Hương Tẹt lúc lắc đầu:

– Mà chưa cần xem vội, mà chỉ biết là U Đỏ đã khùng rồi, khùng thật rồi!

– Có phải U Đỏ bắt mình đốt trường?

– Đâu phải tại vậy mà tao nói U Đỏ khùng! – Hương Tẹt khẽ nhún vai.

– Thế thì U Đỏ bắt mình làm những việc ghê gớm hơn?

– Phải. Muốn đốt trường mình chỉ cần có lửa, muốn chặn dòng sông chảy mình chỉ cần lên tận nguồn lấy tay bịt lại. Đẳng này tao hỏi tụi bây, mình có thể làm trái đất ngừng quay chung quanh mặt trời được không?

Vừa nghe xong, Phát Lém hoảng hốt hỏi:

– U Đỏ bắt mình làm như thế à?

– Còn khó hơn nữa. Làm trái đất ngừng quay chung quanh mặt trời chỉ là một trò chơi ảo thuật, một trò chơi trẻ con, đẳng này tụi bây xem nè...

Bọn Tuấn Khờ năm đứa ngồi xếp hàng một trên bờ sông, chân chúng đánh đồng đưa trên mặt nước xám đục. Hương Tẹt đưa tờ giấy nó thấy ở trong tờ báo *Tuổi Hoa* của nó để trong cặp cho cả bọn xem. Tờ giấy lần lượt chuyển từ tay này sang tay khác. Cả bọn lần lượt đọc, không người nào nói với nhau một lời nào cả. Một lúc lâu, Mai Nhè thì thầm:

– Anh Hương có lý quá xá.

– Kỳ quá – Tuấn Khờ la lên – Thật vô lý hết sức! “*Các bồ hãy làm sao ngày 2 tháng 2 năm 69 là ngày nghỉ học cho toàn thể học trò. U Đỏ*”. Lẽ dĩ nhiên là bọn mình không thể nào đốt trường và đầu độc giết các thầy được, vì bọn mình đâu phải là kẻ sát nhân. Nếu U Đỏ bảo năm đứa mình nghỉ học thì... dễ quá, bọn mình chỉ cần trốn học là nghỉ ngay... Đẳng này bắt bọn mình phải làm cho cả trường nghỉ học vào ngày đó thì... Kỳ quái quá! Điên quá! Phi lý quá!

Phát Lém nghiêng rằng:

– Tao hết sợ U Đỏ rồi. Đã hơn nửa tháng nay U Đỏ không ra lệnh nào, dùng một cái U Đỏ bảo mình làm như vậy. Cái gì thì cũng phải có lý chứ, vô lý như thế ai mà chịu được.

Mai Nhè nói:

– Anh Hương, theo anh thì mình phải làm sao? Anh hãy viết một bức thư cho U Đỏ biết việc đó phi lý

rồi để trong tờ *Tuổi Hoa*, chỗ anh lấy tờ giấy của U Đỏ. Biết đâu U Đỏ sẽ đọc, biết mình đã điên và sẽ tự nguyện vào nhà thương điên Biên Hòa.

– Nếu mình cãi lại, U Đỏ sẽ trả thù – Minh Lùn nói với giọng lo âu.

– Làm thế nào bây giờ? Làm thế nào bây giờ?

Từ trước đến nay, U Đỏ lúc nào cũng có lý và những lệnh của U Đỏ chứng tỏ U Đỏ là một vị anh hùng hào hiệp, thế mà bây giờ lại trái nghịch hẳn, thật không thể nào tưởng tượng được! Cả bọn Tuấn Khờ im lặng, mỗi người theo đuổi một ý nghĩ riêng. Thành linh Mai Nhè lên tiếng:

– Tụi mình đừng thèm để ý đến lệnh này nữa!

Nói như thế thì dễ quá, nhưng cả bọn có dám đừng thèm để ý hay không?

Còn những một tháng nữa để suy nghĩ về lệnh mới của U Đỏ. Hương Tẹt và Phát Lém quyết định viết cho U Đỏ một bức thư nói cho U Đỏ biết là U Đỏ đã đòi hỏi bọn chúng một hành động phi lý và không thể nào làm được, U Đỏ chả biết tí gì về trường học cả, xin U Đỏ ra cho bọn chúng một lệnh khác hợp lý hơn.

Bức thư Hương Tẹt và Phát Lém viết cho U Đỏ như thế này:

Kính thưa U Đỏ,

Sáng nay, bọn tui nhận được lệnh của U Đỏ bảo bọn tui làm cho toàn thể học sinh nghỉ học ngày 2 tháng 2, bọn tui thấy lệnh đó phi lý quá, không thể nào làm được, có lẽ U Đỏ không biết gì về trường học cả nên mới ra lệnh như vậy. Bọn tui chỉ có thể trốn học ngày hôm đó được chứ làm sao mà bắt cả trường trốn học được. Từ trước đến nay bọn tui luôn luôn tuân lệnh U Đỏ và đã thành công tất cả. Xin U Đỏ cho lệnh khác hợp lý hơn.

Kính thư!

Tuấn Khờ, Phát Lém, Minh Lùn, Hương Tẹt, Mai Nhè.

Hương Tẹt trịnh trọng để bức thư vào giữa tờ *Tuổi Hoa*.

– Không biết U Đỏ có nhận được hay không? Nếu nhận được U Đỏ sẽ phản ứng lại như thế nào?

Nhưng, trong cả bọn, chỉ có Hương Tẹt lo nhất, nó bao giờ cũng nghĩ đến lệnh phi lý của U Đỏ. Những người còn lại yên chí U Đỏ sẽ biết lẽ phải sau khi đọc bức thư của chúng để trong tờ *Tuổi Hoa* mặc dù chúng chưa biết chắc U Đỏ có đọc được thư của chúng hay không.

Và như thế thì nghĩ đến lệnh đó làm chi cho mệt!

Riêng Hương Tẹt cảm thấy có một cái gì là lạ trong lệnh này. Có một ngày nghỉ bất ngờ ngay giữa niên học là một điều thú vị vô cùng! Tại sao mình không thử cố gắng thi hành lệnh đó xem sao? Nhưng bắt đầu thi hành lệnh từ chỗ nào?

Suốt ngày hôm đó, Hương Tẹt lúc nào cũng nghĩ ngợi đến lệnh mới của U Đỏ. Nó ít nói, ít cười như mọi ngày, cả lúc ngồi vào bàn ăn dùng cơm chiều. Thấy thái độ lạ thường của con, ông Lành hỏi:

– Bữa nay sao con có vẻ lạ vậy con?

Không chờ Hương Tẹt trả lời, ông Lành nói thêm, giọng khô khan:

– Hay là con đang nghĩ viết một bài hấp dẫn để đăng báo?

Ông Lành, ba của Hương Tẹt, đương là chủ nhiệm kiêm chủ bút tạp chí thiếu nhi *Trăng Vàng*, một trong những tạp chí nổi tiếng nhất Việt Nam. Ông Lành rất mê nghề báo và yêu trẻ. Nhưng, ông không muốn con ông theo đuổi nghề của ông một cách chuyên nghiệp. Ông muốn con ông trở thành một kỹ sư canh nông, hầu có thể có khả năng phục vụ đồng bào một cách cụ thể hơn, vì nước Việt Nam là một nước nông nghiệp và thành phần nông dân nghèo khổ là thành phần đa số với mọi tầng lớp dân chúng và đó cũng là một thành phần chịu nhiều đau khổ nhất trong cuộc chiến kinh khủng nhất thế kỷ của loài người... Trong những lúc nói chuyện với các bạn thân, ông Lành thường tâm sự cho các bạn biết ước mơ ông đặt vào con ông và ông thường nói: Nếu con ông khi trở thành kỹ sư canh nông mà không làm đúng ý muốn của ông, nếu nó chỉ nghĩ đến cách lợi dụng bằng cấp để làm tiền, để vinh thân phì gia, để trở thành một giai cấp bóc lột đồng bào, ông sẽ từ nó, coi nó không phải là con nữa.

Tuy nói như thế, nhưng trong thâm tâm, ông Lành khẳng định không tin như thế vì Hương Tẹt là con của ông, con trai cưng của ông mà.

Cha nào con nấy, Hương Tẹt cũng có chút máu “văn nghệ” trong người, thỉnh thoảng nó cũng làm một bài thơ, cũng sáng tác một truyện ngắn khá ý nhị và được đăng lên báo *Trăng Vàng*. Ông Lành để ý những khi con ông có vẻ trầm tư khác hơn ngày thường là lúc con ông đang có cảm hứng và sắp ghi các cảm hứng đó lên giấy. Vì thế, lần này, ông cũng nghĩ thế nhưng ông đã lầm, ông đâu có biết con ông đã là người của U Đỏ, một nhân vật bí mật kỳ dị...

Thấy con không trả lời, ông Lành nói lảng sang chuyện khác vì ông tôn trọng phút suy tư của con.

– Chiều nay, tòa soạn mới nhận được trên trăm bức thư của các em độc giả tỉnh mình gửi đến... Đúng là ngây thơ đáng yêu.

Thấy lạ, Hương Tẹt mới lên tiếng:

– Các bức thư hỏi gì đó ba?

Ông Lành cười:

– Con có đọc truyện dài thần tiên *Bà Tiên Phúc Hậu* đang đăng trên báo mình không?

– Thừa ba, có!

– Chắc con còn nhớ kỳ rồi, trong truyện ấy, có đoạn nói Bà Tiên Phúc Hậu sắp đến tỉnh mình thăm các bé...

– Dạ, con nhớ chứ! Truyện đọc thấy mà mê.

Tới đây, ông Lành cười:

– Tại đọc thấy như thế, các bé *Trăng Vàng* ở tỉnh mình mới viết thư về hỏi chừng nào Bà Tiên Phúc Hậu đến đây để các bé nghỉ học đi đón.

Ông Lành vừa nói xong, bà Lành lên tiếng:

– Đúng là trẻ con!

Ông Lành phụ họa:

– Đó là một trong những cái đáng yêu nhất của tuổi thơ đấy bà ạ!

Bà Lành hỏi:

– Thế ông tính trả lời các bé làm sao?

Một tia sáng lóe vào óc Hương Tẹt. Nó nói vội trước không chờ ba nó trả lời má nó:

– Ba trả lời Bà Tiên Phúc Hậu sẽ đến vào một ngày nào do ba chọn để tất cả trường học bữa đó nghỉ đi đón nghe ba?

Hương Tẹt nói thêm:

– Cho vui!

Hương Tẹt đã không bỏ lỡ mất dịp bằng vàng để thi hành lệnh của U Đỏ. Nếu ba nó chấp thuận, nó sẽ đề nghị ngày nghỉ học đi đón Bà Tiên Phúc Hậu, cái ngày đó đó... Ôi! Sung sướng làm sao!

Hương Tẹt không ngờ đã tìm được lối thoát một cách hết sức bất ngờ và dễ dàng như thế!

Nhưng...

– Đâu có được con! Làm như thế là đánh lừa các bé, lừa đảo là một trong những lỗi lầm không thể tha thứ được của người làm báo thiếu nhi. Hơn nữa, làm như thế các bé sẽ mất một ngày học và mất vĩnh viễn Bà Tiên Phúc Hậu thường hiện lên gặp các bé trong những giấc mơ đẹp, êm đềm.

Tuy cắt hứng, Hương Tẹt vẫn không buồn vì nó đâu có đặt tất cả hy vọng vào ba nó, đó chỉ là sự tình cờ ngẫu nhiên, được thì tốt, không được thì thôi... Nhưng nhờ dịp tình cờ này, Hương Tẹt đã thấy, đã thấy hết sức mơ hồ, một chút hy vọng lóe lên, hy vọng có thể thi hành thành công lệnh mới của U Đỏ.

Nhờ nói chuyện với ba nó, Hương Tẹt nghĩ đến một người có thể giúp nó được. Đó là chú Ba Ho.

Chú Ba Ho là bạn học cũ cùng trường của ông Lành. Chú rất năng động và luôn luôn vui vẻ với tất cả mọi người. Khi ông Lành đã làm chủ nhiệm kiêm chủ bút tạp chí *Trăng Vàng* thì chú Ba Ho vẫn còn đi học. Chú rất mê đọc sách, bao nhiêu tiền có được chú đều để dành mua sách cả. Nhưng, không có ai có thể ở không mãi mà đi học được, chú Ba Ho phải đi làm để sống. Nghề chú chọn là nghề dạy học, một nghề cao quý chú mê say từ bé. Tại cuộc đời đưa đẩy, chú Ba Ho đã đến tỉnh này năm rồi và nhờ thế chú đã gặp lại ông Lành, người bạn học đàn anh hồi nhỏ mà lúc bé chú đã coi như người anh đáng kính vì hồi còn trẻ, ông Lành đã nuôi một lý tưởng đẹp tuyệt vời: làm báo giáo dục thiếu nhi. Gặp ông Lành, chú Ba như cá gặp nước, ngoài giờ dạy học, chú viết liên miên, bài ngắn có, bài dài có, cho tờ *Trăng Vàng* của ông Lành.

Chú Ba Ho thường đến nhà ông Lành chơi và ăn cơm. Nhờ vậy, Hương Tẹt đã quen chú. Hương Tẹt rất mến chú. Chú còn trẻ, vui tính, cởi mở... Chú còn biết đàn ghi-ta và nếu có ai yêu cầu, chú cũng còn hát nữa mặc dù giọng hát của chú lúc thì như bò rống, lúc thì khàn khàn như vịt đực. Chú cũng khoái Hương Tẹt lắm. Hai chú cháu có thể cùng nhau nói chuyện cả ngày không chán. Chú thường nói cho Hương Tẹt nghe hai cái thật bực luôn luôn ám ảnh chú. Một cái là niềm căm hờn, bất mãn của chú – chú căm hờn những chủ trương buôn chữ coi trọng đồng tiền, coi rẻ giáo sư. Chú coi những người này là những tên tư bản chữ nghĩa phá hoại giáo dục cần phải diệt trừ. Tuy vậy, chú không vợ dứa cả năm, chú nhìn nhận còn có những vị chủ trương thiết tha với giáo dục, xem đó như một nhiệm vụ yêu nước chứ không phải là một phương tiện để tìm danh vọng trần thế và để làm giàu. Cái “thật bực” thứ hai của chú là cái tên “chú Ba Ho” của chú. Đây là một kỷ niệm êm đềm nhất mà học trò chú đã đặt cho chú. Và chính cũng nhờ tên này mà chú đã được lên chức chú. Mỗi lần nhắc đến tên này là chú cười. Và do đó, Hương Tẹt cũng lấy tên đó gọi chú luôn, mặc dù tên thực của chú khác hẳn. Trong các giọng hát thời đại, chú thích nhất giọng hát và nhất là

giọng ngâm thơ của nữ danh ca Hồng Anh. Thực ra học trò chú làm sao biết ý thích của chú được nếu chú không nói cho biết. Trong tình trạng xã hội hiện tại, chú Ba Ho thấy những nữ học trò của chú một số đã bị nhiễm độc bởi không khí văn nghệ đồi trụy, chúng đã mơ tưởng thành ca sĩ, không phải ca sĩ vì nghệ thuật ca nhạc, mà là ca sĩ để dễ bị lợi dụng hư cả đời con gái Việt Nam cháu chắt của hai Bà Trưng, Triệu anh hùng. Trong các buổi liên hoan tất niên và hè ở các trường chú dạy, chú đã từng thấy có em gái vũ sexy trước mặt các thầy, có em gái đã hát và nhảy như con khỉ mặc kinh phong các bản *tuýt giựt gân* mất gốc, có em gái đã giả trai mặc đồ lính đứng cặp với một em gái khác hát một bản nhạc tình lãng nhách. Ngoài ra, chú còn thấy có em gái đã đọc những tác phẩm tuổi thơ mị tuổi thơ, có em gái đã đọc những tác giả tự xưng là hiện sinh chuyên mô tả những *xen* ái tình đồi trụy và gọi tầm bậy các *xen* đó là những cơn xúc động về tình yêu của nữ sinh (!). Trước cơn bão nguy hiểm đó, nghĩ đến em gái ruột, cháu gái ruột của chú, chú Ba đã tìm cách chống lại... Đầu tiên chú muốn dùng luân lý Khổng – Mạnh để giảng cho học trò chú nghe nhưng chú sợ học trò chú nói chú bảo thủ, cổ lỗ sĩ... và như thế thì lời giảng của chú sẽ mất hiệu nghiệm. Chú bèn tìm cách khác cấp tiến hơn, cấp tiến không cứng nhắc khô khan nhưng vẫn làm các em hiểu được ước mơ thiết tha thầm kín của thầy. Chú nghĩ đến giọng ca chú thích nhất, đó là giọng ca Hồng Anh. Nhờ đọc một bài phỏng vấn danh ca này trong tạp chí nọ, chú đã biết Hồng Anh là cựu học sinh trường Trưng Vương và hiện học Đại học Văn khoa. Thế là vào những lúc rỗi rảnh trong lớp, vào những dịp thuận tiện trong lớp, chú đã cho học trò chú biết là chú thích giọng ca của Hồng Anh nhất, vì giọng ca đó tuyệt vời, vì Hồng Anh học giỏi và không hề bị tai tiếng gì trên mặt báo. Nói như thế chú có mục đích cho các học trò gái mê ca nhạc của chú biết một trường hợp vừa học, vừa hát và đạo đức thành công, chứ không phải suốt ngày cứ mơ mơ tưởng tưởng trở thành ca sĩ trong các phòng trà, hay trên màn ảnh ti-vi và cứ ôm mãi ảo tưởng đó, bỏ bê học hành làm khổ cha khổ mẹ, nếu chẳng may gặp phải bọn du đảng văn nghệ thì hư cả một đời. Vì sự ca tụng đó, chú đã được học trò trai, gái của chú đặt tên là chú Ba Hồng Anh. Chú Ba là tên một nhân vật tưởng tượng do chú đặt ra khi viết những bài báo khoa học có đối thoại, chú Ba thích giọng ca Hồng Anh, gọi tắt là chú Ba Hồng Anh, gọi tắt nữa là chú Ba Ho. Thế là chú có tên là chú Ba Ho. Chú đã vui vẻ chấp nhận tên khôi hài đó vì chú nghĩ vô hại, và coi đó là một trong những nét đáng yêu của tuổi học trò, miễn là các em phải ngoan ngoãn cố gắng học giỏi để khi về già, chú có quyền vuốt râu hãnh diện nhìn những học trò cũ yêu quý của mình.

Hương Tẹt đã đặt tất cả hy vọng vào chú Ba Ho. Nó nói thầm một mình:

– Nhất định chú Ba Ho sẽ giúp được! Mình phải đến gặp chú mới được.

Hương Tẹt biết rõ chỗ chú Ba Ho ở vì nó đã đến đó nhiều lần, lúc thì mang đến cho chú một cuốn sách, lúc thì mang đến cho chú một vé xi-nê...

Song le, Hương Tẹt chưa đến chú Ba Ho ngay. Nó chờ một tuần sau, một tuần sau khi nhận được lệnh của U Đỏ... Khi vừa đến cửa nhà của chú, nó đã nghe những tiếng đàn ghi-ta ròn rã. Nó gõ cửa. Chú Ba Ho mở cửa, tay chú cầm đàn. Thấy Hương Tẹt, chú Ba Ho cười thân mật:

– Cháu đó hả? Có gì đó cháu? Hay cháu lại chơi?

Hương Tẹt nói nhỏ:

– Thưa chú có! Nhưng bí mật lắm...

– Gì vậy? Cháu cứ nói... xem chú có thể giúp ý kiến được không?

Chú Ba Ho dẫn Hương Tẹt vào ngồi trên ghế. Chú ngồi trên chiếc ghế cạnh bên.

Hương Tẹt nói:

– Chú ơi! Bọn cháu muốn ngày 2 tháng 2 là ngày nghỉ học được không chú?

– Chuyện bí mật đó phải không? Dễ ợt, các cháu chỉ cần trốn học bữa đó chớ có khó gì đâu?

Chú Ba Ho nói đùa với Hương Tẹt nhưng nếu Hương Tẹt chịu, chú sẽ rầy ngay vì chú rất ghét học trò trốn học. Hương Tẹt cãi:

– Không! Không! Chú lầm rồi, bọn cháu muốn ngày đó cả trường nghỉ học, chớ không phải một mình bọn cháu.

Chú Ba Ho ngạc nhiên:

– Bộ cháu khùng hả cháu? Chú làm sao làm được?

– Thưa chú! Xin chú hứa là chú sẽ giữ bí mật chuyện này.

Chú Ba Ho ngó Hương Tẹt mỉm cười. Chú giơ tay lên trời:

– Chà! Cháu coi thường chú quá! Chú xin long trọng hứa là chú sẽ cam như hến.

Hương Tẹt thuật lại cho chú Ba Ho nghe chuyện các bé gia đình *Trắng Vàng* ở tỉnh này đòi biết ngày Bà Tiên Phúc Hậu đến thăm để nghỉ học đi đón. Thuật xong, nó nói:

– Cháu đã đề nghị ba cháu loan tin trên báo về ngày Bà Tiên Phúc Hậu đến... Nhưng ba cháu không chịu.

Chú Ba Ho cười ha hả, tay chú khẽ búng mấy sợi dây đàn ghi-ta.

– Ba cháu có lý lắm đó! Không nên lừa đảo thiếu nhi... Nhưng tại sao cháu lại đến nhờ chú làm việc đó?

– Bọn cháu thách nhau làm ngày đó nghỉ học! Cháu đã bốc đồng nhận lời thách đó. Không thể nào bỏ học được. Xin chú cố gắng giúp cháu. Chú có thể viết một bài báo cho biết là chú đã biết được ngày đó Bà Tiên Phúc Hậu đến thăm tỉnh mình. Được không chú?

Chú Ba Ho cười hiền từ:

– Không được, cháu à! Viết như thế làm sao ba cháu cho đăng báo được.

Chú Ba Ho có vẻ suy nghĩ. Chú nói tiếp:

– Nhưng chuyện này khá vui đây! Nhưng ai bày đặt cuộc thách này hả cháu?

– Cả bọn cháu!

Chú Ba Ho đi đi lại lại trong nhà. Một lúc sau, chú nói:

– Được! Chú sẽ giúp cháu! Nhưng cháu hãy để chú suy nghĩ một chốc lát đã...

Chú Ba Ho bèn lấy đàn ghi-ta ra đàn, chú đàn càng lúc càng mạnh, càng lúc càng nhanh, nghe thật hùng hồn. Rồi bỗng chú lại đàn chậm lại, rất chậm, chú đàn một bản nhạc buồn... Hương Tẹt rất mê âm nhạc. Nó rất khoái nghe chú Ba Ho đàn mặc dù chú đàn không hay gì cho lắm.

Thình lình, chú Ba Ho ngừng đàn.

– Chú đã nghĩ rồi... Các cháu hãy theo dõi kỹ lưỡng báo *Trăng Vàng* kể từ số tới, đừng bỏ sót số nào và nhớ giữ bí mật, nếu không sẽ hỏng.

Hương Tẹt vui mừng:

– Dạ! Cám ơn chú.

Hương Tẹt bèn chào chú Ba Ho và chạy như bay ra đường.

Trong những ngày sau, bọn Tuấn Khờ vì ham chơi đã quên băng U Đỏ lẫn lời hứa của chú Ba Ho. Lúc này, nhà trường lại hay tổ chức đi du ngoạn nên bọn Tuấn Khờ lại càng dễ quên mọi chuyện nữa.

Nhưng, tình hình một bữa nọ, Hương Tẹt đã đem đến cho cả bọn một quả bom nổ. Nó cầm tờ *Trăng Vàng* đọc cho Tuấn Khờ, Mai Nhè, Phát Lém và Minh Lùn nghe một tin sốt dẻo: Ngày 2 tháng 2 là ngày nghỉ học.

Chỉ không đầy hai phút sau, có hai ba chục học trò vừa trai vừa gái bu quanh bọn Tuấn Khờ. Hương Tẹt long trọng đọc:

– Tụi bây nghe đây. Báo viết như thế này: “*Ngày 2 tháng 2 năm 69 là ngày kỷ niệm 50 năm thành lập ngôi trường của chúng ta*”. Ở phía cuối bài này viết như thế này: “*Chúng tôi tha thiết yêu cầu các vị có thẩm quyền hãy cử hành lễ kỷ niệm ngày ngôi trường của chúng ta được 50 tuổi và để thêm phần long trọng, xin các vị hãy cho toàn thể học sinh nghỉ học vào ngày này*”.

Vừa nghe đọc xong, toàn thể bọn học trò bu quanh Hương Tẹt la lên mừng rỡ và chạy tung tăng đi nơi khác, chỉ còn Tuấn Khờ, Mai Nhè, Phát Lém, Minh Lùn đứng cạnh Hương Tẹt.

Mai Nhè nói:

– Chú Ba Ho hay quá!

Hương Tẹt cười:

– Nhưng ngày nghỉ đó chưa được công nhận chánh thức, tuy vậy chú Ba Ho đã giữ đúng lời hứa và chú đã hết sức khéo léo.

Năm mái đầu xanh bu vào tờ báo *Trăng Vàng*, chúng đọc kỹ từng hàng một bài báo của chú Ba Ho. Bài báo đó kể lại những kỷ niệm, những nhân vật có tiếng đã từng học trường này. Và chú Ba Ho đã đưa ra những lý luận chắc nịch để bắt buộc những người có thẩm quyền phải cử hành lễ kỷ niệm ngày ngôi trường được 50 tuổi và cho học trò nghỉ vào ngày đó. Đọc xong, Mai Nhè lên tiếng:

– Chú Ba Ho viết hay quá! Nhưng tôi muốn biết ngày kỷ niệm đó đúng hay không?

Hương Tẹt mỉm cười:

– Đúng hay không đúng không thành vấn đề, miễn mọi người tin là được. Nhưng ai mà có thể nghi ngờ được khi sự kiện đã ghi rõ ràng trên giấy trắng mực đen.

Mai Nhè tung tăng đi tới, dáng nhún nhảy như con chim đang lượn trên các cành cây. Đám con trai đi hùng hục sau lưng Mai Nhè.

Buổi chiều hôm đó, Hương Tẹt đến thăm chú Ba Ho. Thấy chú Ba Ho đánh máy chữ, nó hỏi:

– Chú làm gì đó chú? Có phải chú đang viết một bài mới về ngày lễ kỷ niệm của trường?

Chú Ba Ho ngừng tay ngó Hương Tẹt. Cặp kính gọng vàng trên mắt chú lóng lánh trong ánh sáng dịu dịu

của buổi chiều. Chú cười:

– Hay không cháu? Đúng là một chuyện khôi hài phải không cháu?

– Nhưng thưa chú, ngày lễ kỷ niệm đó đúng không chú?

– Làm sao mà đúng được? Ngày đó là do chú Ba Ho phát minh, chú Ba Ho phát minh, cháu nghe rõ chưa hả cháu?

Cả hai chú cháu bỗng nhìn nhau cười ha ha.

– Còn những chuyện chú kể về ngôi trường có đúng hết không hả chú?

– Cháu vẫn chưa hiểu hết cháu ơi, mặc dù điều đó đã hết sức rõ ràng. Nó giống như một hũ dưa củ kiệu vậy, nếu tất cả các củ kiệu đều ngon có xen vào vài củ kiệu dở, mọi người chẳng để ý gì hết và ăn hết tất cả.

Sau câu nói ví von đó, chú Ba Ho cười muốn bể cả gian nhà. Cười xong, chú Ba Ho nói:

– Ba cháu có ý nói gì không?

– Thưa chú không!

– Chắc ba cháu thấy không cần nói cháu nghe đó, khi báo vừa phát hành, mọi người đổ xô gọi điện thoại đến tòa báo hỏi làm sao chú biết được đích xác ngày kỷ niệm đó vậy. Tuy nhiên, mọi người đều không nghi ngờ chú gì hết.

Hương Tẹt lo âu hỏi:

– Ba cháu có nghi ngờ gì không hả chú?

– Không! Ba cháu tin cũng như các bé tin Bà Tiên Phúc Hậu sắp đến thăm tỉnh mình vậy. Cháu phải tuyệt đối giữ kín bí mật đó nghe, nếu không thì nguy đó.

Khi Hương Tẹt bước ra khỏi nhà chú Ba Ho, nó cảm thấy có cái gì nao nao nổi dậy trong lòng. Đúng rồi, nó cảm thấy hối hận vì đã lừa dối ba nó, vì đã lôi cuốn chú Ba Ho theo nó. Nhưng Hương Tẹt quên ngay khi nó thấy cả trường đang rộn rịp làm lễ kỷ niệm 50 năm. Nó để ý thấy trong các giờ lịch sử, các thầy thường dành thì giờ nhắc lại lịch sử ngôi trường, nhất là nhắc lại những học trò cũ đã thành danh để khuyến khích học trò. Ngoài giờ học, toàn thể học trò cùng nhau tô điểm lại ngôi trường. Chúng quét lớp, sơn cửa, quét vôi... Tất cả mọi nỗ lực đều hướng về ngày kỷ niệm 50 năm thành lập ngôi trường.

Trong thời gian này, bọn Tuấn Khờ chẳng nhận được tin gì của U Đỏ cả và chúng cũng chẳng cầu mong nhận được tin gì mới thêm. Cả bọn đều tự hỏi tại sao chúng lại được nghỉ vào ngày này một cách khác thường như thế? Và phải chăng U Đỏ có ý gì đặc biệt khi ra lệnh như vậy? Cả năm đứa hễ gặp nhau là bàn mãi nhưng chẳng có ai giải thích được thỏa đáng cả. Một ngày Chủ nhật, ông Lành mời chú Ba Ho đến nhà ăn cơm. Thấy chú Ba Ho đến nhà, Hương Tẹt không đi chơi nữa vì nó muốn dò phản ứng của ba nó và chú Ba Ho. Hơn nữa, chú Ba Ho vui tính lắm, chú sẽ kể nhiều chuyện vui cho nó nghe. Sau khi ăn cơm xong, ba nó và chú Ba Ho đến ghế sa-lông ngồi uống trà nói chuyện. Nó đến góc nhà gần cửa sổ ngồi đọc sách. Tuy vậy nó vẫn cố gắng lắng tai nghe ba nó và chú Ba Ho nói chuyện.

Thình lình, chuông điện thoại reo. Ông Lành đứng dậy, đến bàn có điện thoại, đặt ống nghe vào tai. Chẳng biết điện thoại “nói gì” mà ông Lành bỗng nhiên nhăn mặt có vẻ khó chịu. Vài phút sau, ông đặt ống nghe xuống, tiến về phía chú Ba Ho. Ông nói:

– Chà! Chú kỳ này ác quá! Chú thật khéo bịa ngày lễ kỷ niệm...

Vừa nghe ông Lành nói xong, Hương Tẹt run toàn thân. Chắc ba nó đã biết tất cả rồi. Đúng rồi... Đúng là U Đỏ vừa điện thoại cho ba nó rồi.

Chú Ba Ho ngó ông Lành qua cặp mắt kính gọng vàng:

– Thưa anh! Cái gì ạ?

Ông Lành có vẻ giận:

– Cái gì? Ông hiệu trưởng vừa gọi tôi...

Chú Ba Ho nói chậm rãi:

– Ông hiệu trưởng nói gì vậy, thưa anh?

– Ông hiệu trưởng vừa cho hay vị giáo sư già thâm niên nhất của nhà trường vừa cho biết...

– Ông ấy cho biết gì?

– Chú làm bộ giỏi lắm! Ông ấy cho biết ngày kỷ niệm 50 năm thành lập nhà trường không phải là ngày 2 tháng 2 mà là ngày 3 tháng 2 và ngôi trường chỉ mới được 30 tuổi chứ không phải 50.

Chú Ba Ho điềm tĩnh:

– Đó chỉ là một lỗi lầm vô tình, vì nhầm lộn tài liệu, đâu có ai nữ trách mình...

Nói tới đây, chú Ba Ho khẽ gục gặc đầu:

– Thật là ngộ! Thật ngộ!

Ông Lành hỏi:

– Cái gì ngộ hả chú?

Chú Ba Ho làm sao dám nói cho ông Lành nghe điều ngộ chú thấy được. Chỉ có chú biết mà thôi. Chính chú cũng chả biết chắc chắn đích xác ngày lễ kỷ niệm.

Không thấy chú Ba Ho trả lời, ông Lành nói:

– Nhưng cũng may, ông hiệu trưởng cho hay là đã lỡ như thế thì ông cũng cho làm lễ kỷ niệm vào ngày đó luôn.

Hương Tẹt mừng rỡ... Phút lo âu đã qua...

Chú Ba Ho cười:

– Thế là tốt cuộc họ cũng nghe lời mình...

Ông Lành nói... Hương Tẹt tìm cách đến gần nghe cho rõ...

– Chú có biết ông hiệu trưởng cho biết tại sao ông ấy chấp thuận ngày đó không?

– Thưa anh! Tại sao vậy?

Hương Tẹt cố vênh lỗ tai... vì bỗng nhiên ông Lành lại nói hơi nhỏ.

– Vì ngày 2 tháng 2 chính là ngày Chủ nhật mà ngày lễ chính thức 3 tháng 2 chỉ cách có một ngày. Làm lễ trước một ngày cũng được, vì như thế được lợi là học trò không mất một ngày học.

Nếu ai để ý sẽ thấy Hương Tẹt cụt hứng ngồi phịch xuống ghế, cái mặt của nó lúc này trông thật tức

cười, ngờ ngác như con nai vàng đập lá vàng khô.

Và ông Lành không hiểu tại sao chú Ba Ho bỗng nhiên cười ngả cười nghiêng vang dội cả nhà...

THEO DÕI BA TÊN CƯỚP

Mày 2 tháng 2 đã đến... Lễ kỷ niệm được cử hành hết sức long trọng. Tất cả học sinh đều mặc quần áo đẹp nhất đến trường dự lễ. Lễ thật vui. Khi cuộc lễ vừa dứt, học sinh chạy tán loạn về nhà. Bọn Tuấn Khờ cũng trong đám đó. Nhưng chúng không về nhà vội. Chúng kéo nhau về phía chợ. Chúng tính sáng nay ra đó ăn phở gà... Cả bọn chạy lúp xúp... Thành linh Mai Nhè la lên:

– Ủa! Sao có một cái kim gút gài vào áo tôi nè! Nghe Mai Nhè la, tất cả dừng lại.

– Ủa! Cái kim này gài khăn mu-soa của tôi... Ủa! Khăn mu-soa này không phải của tôi... Ối chà! Khăn dơ quá! Chắc anh nào xài dơ rồi phá tôi chớ gì?

Mai Nhè vừa nói vừa cầm cái khăn mu-soa bị gấp làm tư đưa lên trước mặt mọi người.

Thấy vậy, Minh Lùn nói:

– Liệng nó đi! Khăn dơ quá, không phải của tụi tao đâu. Tụi tao đâu có chơi kỳ cục vậy?

Mai Nhè liệng chiếc khăn mu-soa xuống đất. Một tờ giấy ở trong đó bay ra... Liên lúc đó, một luồng gió từ đâu đến cuốn tờ giấy bay theo... Cả năm người đều nhào tới chụp. Tất cả đều chung một ý nghĩ: tờ giấy của U Đỏ.

Chụp được tờ giấy, cả bọn xúm nhau đọc:

“U Đỏ đã vô tình quên ngày 2 tháng 2 năm 1969 là ngày Chủ nhật. Nhưng chả sao, vì các bồ đã chứng tỏ các bồ xứng đáng. Hôm nay, tôi giao các bồ một công tác hết sức nặng nề. Đúng mười hai giờ trưa nay bọn cướp sẽ ra khỏi khám. Các bồ hãy theo dõi ba tên đó xem chúng ở đâu rồi viết thư báo tin cho U Đỏ biết. Địa chỉ U Đỏ: Hộp thư lưu trữ. Các bồ nhớ là một trong ba tên cướp đó bị mất hai ngón tay trái. Các bồ hãy gắng hoàn thành nhiệm vụ. U Đỏ.”

Mọi người lo sợ ngó nhau. Hương Tẹt nói với giọng long trọng chưa từng thấy:

– Công tác này nguy hiểm lắm! Quan trọng lắm!

Tuấn Khờ thắc mắc:

– Nhưng tại sao lần này U Đỏ lại để lệnh trong một người con gái?

Nghe anh hỏi Mai Nhè cười trả lời:

– Tại U Đỏ thấy tôi khôn hơn các anh. Rõ ràng quá mà...

Tuấn Khờ chặn lời Mai Nhè:

– Mà đừng làm tàng! Mà mà làm được gì. Chỉ có tụi tao, những người con trai mới thi hành nổi lệnh của U Đỏ. Nam nhi chi chí mà!

Tới đây, Minh Lùn xen vào:

– Tại sao anh em tụi bây cứ cãi nhau lằng nhằng vậy? Bây giờ đã gần mười một giờ, còn hơn một giờ

nữa bọn mình phải đến khám. Tụi bây biết chỗ đó chứ? Tụi mình về nhà xin phép và hẹn gặp nhau ở ngã tư Ông Ốm... lúc mười một giờ rưỡi.

Mọi người tán thành lời nói của Minh Lùn và chia tay ngay, bỏ ý định ra chợ ăn phở gà.

Đến mười một giờ rưỡi, năm đứa đều đúng hẹn tập trung ở ngã tư Ông Ốm. Nơi đây là nơi khá sầm uất, xe cộ chạy ồn ào, người đi vội vã. Chúng cùng tiến về phía khám.

Càng tới gần khám, chúng càng thấy bộ mặt của U Đỏ biến đổi: U Đỏ càng bí mật hơn, càng kỳ dị hơn. U Đỏ là ai mà lại giao cho bọn chúng những công tác càng ngày càng khó khăn và càng nguy hiểm như thế này? Đang đi, Tuấn Khờ hỏi:

– Trưa nay chắc tụi mình phải nhịn đói...

Hương Tẹt tiếp:

– Ờ! Lâu lâu nhịn đói một bữa cũng chả sao!

Minh Lùn vốn háu đói, nói yếu xiu:

– Biết vậy lúc này mình đi ăn phở thì khỏe quá!

Phát Lém móc Minh Lùn:

– Ăn sao mà ăn! Phải về nhà xin phép chứ! Ê, tụi bây, coi chừng thằng Minh Lùn xiu vì đói đó nghe!

Mai Nhè bao giờ cũng là người ra quyết định cuối cùng. Nó nói dứt khoát:

– Chúng ta thay phiên nhau về nhà ăn cơm. Chúng ta có tới năm người. Chắc chắn không tên cướp nào qua khỏi mắt của chúng ta được.

Càng tới gần khám, phong cảnh càng trở nên điều hiu. Từ trước đến nay, bọn Tuấn Khờ chưa khi nào đến đây chơi. Người ta đồn tối ở vùng này rất ghê, nếu thú dữ không về thì cũng ma quỷ hiện lên nhát, hớp hồn những người qua lại. Nơi đây toàn là những con đường đất, trời nắng thì cát bay mù mịt, trời mưa thì lầy lội nhầy nhụa. Nhưng khi chúng quẹo vào con đường đất nhỏ dẫn đến khám thì cảnh tượng đột nhiên sầm uất hơn. Hai bên nhà cửa san sát, thỉnh thoảng chen vào vài quán ăn nhỏ.

Ngó một tấm bảng nhỏ cắm bên đường, Hương Tẹt nói:

– Khám ở cách đây ba trăm thước.

Mọi người cùng ngó lại tấm bảng đó. Minh Lùn xác nhận:

– Đúng rồi!

– Mấy giờ rồi, Mai?

Nghe Phát Lém hỏi, Mai Nhè giơ tay lên xem... Trong cả bọn năm đứa, chỉ một mình Mai Nhè có đồng hồ.

– Chín giờ mười lăm. Ủa! Đồng hồ tôi không chạy...

Cả bọn cười. Phát Lém nói chọc:

– Đồng hồ đòi tiền rồi đó.

Nghe Phát Lém nói, cả bọn lại cười. Những nụ cười nở bất ngờ làm thần kinh chúng bớt căng thẳng vì tất cả – dù không ai bảo ai – đều đang lo âu cuộc theo dõi bọn cướp sắp tới. Tuy vậy, khi thấy khám với

bức tường đen cao sừng sững trước mặt, cả bọn lại run lên. May quá, trên nóc khám có để một cái đồng hồ to. Đồng hồ đang chỉ mười hai giờ kém năm. Không phải chờ đợi lâu. Cả bọn hồi hộp... Phát Lém, Minh Lùn, Hương Tẹt nắm chặt tay nhau. Tuấn Khờ đứng thẳng người, trán nhả lại. Mai Nhè, mặt xanh lè xanh lét.

Khi đồng hồ gõ mười hai tiếng, không ai bảo ai, năm đứa đều chạy nép mình vào cổng một ngôi nhà bên đường. Nhiều đứa trẻ ở xóm đó chạy ra... Tất cả đều hướng về cổng khám. Một đoàn tù nhân sắp hàng đi ra. Họ như có vẻ không để ý các cặp mắt tò mò đang nhìn họ. Khi đoàn tù ra hết, bọn Tuấn Khờ vẫn chưa thấy ba tên cướp trong lệnh của U Đỏ. Mười phút sau... mười phút dài dằng dặc... ba người đàn ông độ hai mươi đến ba mươi tuổi, ăn mặc xuềnh xoàng tay mỗi người ôm một gói giấy xuất hiện ở cửa khám. Đúng rồi! Đúng bọn cướp rồi! Khi ba tên cướp vừa ra khỏi khám, cửa khám liền từ từ đóng lại.

Mai Nhè nói run run:

– Bọn chúng đó! Các anh hãy dòm kỹ xem có ai mất hai ngón tay không?

Ba tên tù vừa được thả đi qua mặt bọn Tuấn Khờ chẳng nghi ngờ gì hết, dù chúng đang bị các tay do thám của U Đỏ theo dõi ở sau lưng. Bọn Tuấn Khờ theo đúng chiến thuật của các nhà do thám: Năm đứa làm bộ không quen nhau, Hương Tẹt và Tuấn Khờ đi sau các bạn và ở bên kia đường.

Nhưng bọn Tuấn Khờ đã thận trọng vô ích vì ba tên cướp có vẻ rất bình tĩnh, không bao giờ ngó lại phía sau. Đến trung tâm tỉnh, nhờ đường phố đông người, bọn Tuấn Khờ có thể đi chung và đi sát ba tên cướp mà không sợ chúng nghi ngờ.

Tuấn Khờ nói nho nhỏ vừa đủ cho cả bọn nghe:

– Không chừng đây là ba tên cướp muốn giết ba thằng Phương Gù. Mai Nhè! Mà ráng nghe xem bọn đó nói gì, lỗ tai mày thính lắm.

Nhưng đường lúc này lại hơi đông người, và xe chạy hơi nhiều. Mai Nhè dù cố gắng hết sức vẫn chẳng nghe được ba tên cướp nói gì với nhau cả.

Đến một ngã tư, ba tên cướp quẹo sang phải. Đi được một khoảng đường, chúng vào một quán rượu. Thấy vậy Mai Nhè nói nhanh:

– Chà! Bọn chúng đã vào rọ rồi! Thế nào chúng cũng ở đây lâu. Ba đứa trong bọn mình có thể chạy về nhà ăn cơm được rồi, còn hai đứa ở lại canh chừng. Ai đói nhất thì về!

Nhưng lúc này, kể cả Minh Lùn, chẳng có ai muốn về cả. Lỡ trong lúc chúng vắng mặt, bọn cướp ăn uống xong đi ra thì uống quá. Cả năm đứa đều muốn làm nhà thám tử theo dõi bọn cướp.

Thấy không ai nói gì, Mai Nhè lại lên tiếng:

– Chẳng ai muốn về thì tôi đề nghị, vì dù sao đi nữa mình phải ăn cho no chứ đói chịu sao nổi.

Hương Tẹt hỏi:

– Mà đề nghị như thế nào?

– Anh Tuấn và tôi về nhà ăn cơm trước. Anh Phát cũng về luôn vì nhà anh Phát cũng ở gần nhà tôi. Anh Hương và anh Minh ở lại canh. Chừng nào ăn xong, chúng tôi trở lại đây thay thế, các anh về. Các anh bằng lòng không?

Thấy không ai phản ứng, như thế nghĩa là bằng lòng, Minh Lùn lẩm bẩm:

– Con Mai Nhè khôn ghê! Khi tới phiên tao và Hương Tẹt về, lúc đó bọn cướp ăn xong đi ra, tụi bây có thể theo dõi chúng được.

Mai Nhè cười:

– Phải khôn chớ bộ! Không khôn các anh ăn hiếp sao! Anh Tuấn! Minh về kéo mất thì giờ.

Mai Nhè, Tuấn Khờ, Phát Lém chạy nhanh. Nhìn ba người đang chạy, Hương Tẹt nói với Minh Lùn:

– Con Mai Nhè lúc nào cũng vậy! Bọn mình chịu thua nó luôn. Con gái gì mà khôn quá.

Minh Lùn cười:

– Thôi, kệ nó! Bây giờ mình làm gì?

Nghĩ một lát Hương Tẹt nói:

– Mày có đem tiền theo không?

– Có, tao có một trăm đồng.

– Ba tao chỉ cho tao năm mươi đồng, ổng kẹo ghê!

– Tao có khác gì mày; tao phải mua tập, mua viết với số tiền đó...

Mỗi đứa móc túi lấy tiền ra. Chúng đã hiểu nhau. Chúng sẽ vào quán rượu mua kẹo.

Lúc hai đứa vừa đẩy cửa quán rượu vào, Minh Lùn nói nhỏ với Hương Tẹt:

– Mình làm bộ đừng để ý đến chúng. Nhớ đừng ngó chúng để chúng nghi ngờ nghe...

Khi vừa đến quầy hàng, Minh Lùn khẽ nhéo Hương Tẹt một cái. Cạnh chúng, một trong ba tên cướp đang tựa lên quầy, tay cầm một ly la-ve. Hai đứa thấy rõ ràng bàn tay trái của tên này mất hai ngón đúng như lời của U Đỏ. Tên cướp có vẻ chả để ý gì đến Hương Tẹt và Minh Lùn cả. Ngó Hương Tẹt và Minh Lùn, người bán hàng hỏi:

– Hai cậu muốn gì?

Hương Tẹt đáp:

– Bán cho tôi mấy cái kẹo.

Minh Lùn thêm vào:

– Tôi cũng vậy!

– Chờ tôi một chút.

Người bán hàng lục lọi ngăn kéo một hồi rồi ngó tên cướp có bàn tay mất hai ngón:

– Thưa ông! Hết tem rồi.

Hương Tẹt và Minh Lùn nghe tên cướp trả lời:

– Không còn cũng được. Chút nữa tôi sẽ ra bưu điện mua.

Thấy vậy Minh Lùn nói với tên cướp:

– Tôi biết chỗ mua tem, nếu ông muốn, tôi đi mua dùm ngay bây giờ.

Tên cướp ngó Minh Lùn với cặp mắt dè sợ:

– Tao nói mày đừng giận nghe. Hồi tao ở tuổi mày, tao cũng làm vậy đó. Tao đâu có ngu để mày giựt tiền công khai.

Tuy tức câu nói độc ác của tên cướp, Minh Lùn vẫn cố gắng tươi cười, nói hết sức dễ thương:

– Tôi sẽ lấy tiền của tôi đi mua tem dùm ông, lúc về ông trả lại cũng được. Nhưng ông sẽ cho tôi gì khi tôi mua được tem cho ông bây giờ?

– Tao cần một con tem ba đồng. Nếu mày mua được ngay bây giờ, tao sẽ trả tiền kẹo cho mày.

– Ông chờ tôi một lát!

Vừa nói xong, Minh Lùn nắm tay Hương Tẹt chạy nhanh ra cửa. Thành linh, Minh Lùn ngừng lại và nói với Hương Tẹt.

– Mày về quán rượu canh chừng bọn đó... tao đi một mình cũng được.

Hương Tẹt ngạc nhiên:

– Bộ mày sợ bọn đó bỏ đi sao? Bộ tên đó không chờ lấy tem...

– Mày không biết gì hết... Biết đâu lúc vắng mình nó tìm được tem thì sao? Biết đâu nó làm bộ bằng lòng đề nghị của mình để có cơ trốn thoát mình? Tụi mình đừng chủ quan quá, không chừng bọn đó biết bọn mình đang theo dõi chúng rồi. Nhưng mà tao không chạy ra bưu điện đâu, vì bây giờ bưu điện chưa mở cửa. Tao lại nhà Phát Lém. Ba nó luôn luôn có trữ tem.

Thế là Hương Tẹt ở lại một mình.

Những giây phút chờ Minh Lùn trở lại đối với Hương Tẹt dài đằng đặc.

Khi hai đứa trở vào quán rượu, chúng không thấy tên cướp mất hai ngón tay trái ở quầy rượu nữa. Chúng phải quan sát khắp quán mới thấy ba tên cướp đang ngồi chung quanh cái bàn nhỏ ở một góc quán. Ba tên đó đang ăn cơm. Bữa cơm thật ngon, nào gà rô ti, bò nhúng dấm, cua luộc... Hương Tẹt và Minh Lùn nuốt nước bọt ừng ực, nhất là chúng lại đang đói. Làm sao mà ba tên cướp có nhiều tiền quá vậy? Nhất là chúng lại mới vừa ở tù ra...

Hai tên đang ăn ngấu nghiến... chỉ có tên thứ ba, tên mất hai ngón tay trái thì tay lên bàn viết một bức thư... Hương Tẹt và Minh Lùn bật cười. Chữ viết của tên đó thật tức cười, như gà bới, lại sai chánh tả cả. Nếu ở trường học mà viết như vậy, nhất định thầy cho không điểm và bị phạt nữa.

Minh Lùn nói:

– Tem của ông đây!

– Đưa đây! Cám ơn! Tụi mày đúng là những đứa trẻ tốt, tao thưởng nè...

Trời! Bọn cướp cũng biết dùng tiếng “tốt” nữa à!

Khi hai đứa vừa tính quay người đi ra thì tên cướp gọi giựt lại:

– Này! Tụi bây chờ tao một lát...

Tên cướp gấp lá thư bỏ vào bao dán lại. Địa chỉ trên bao thư đã được viết từ trước.

– Tụi bây đem thư này bỏ vào thùng thư gần nhất dùm tao. Xong rồi tụi bây về đây cho tao biết.

– Ông phải trả công tụi tôi trước. Lúc này ông không tin tụi tôi, bây giờ tụi tôi cũng không tin lại ông.

Hương Tẹt vừa nói xong, ba tên cướp cười to.

Tên cướp mất hai ngón tay trái nói:

– Mày đúng là thằng nhỏ thông minh. Nè!

Minh Lùn và Hương Tẹt sung sướng chạy nhanh ra cửa. Vừa ra khỏi quán rượu, chúng thấy Mai Nhè và Tuấn Khờ.

Mai Nhè nói nhỏ:

– Tôi sợ bọn cướp đã đi rồi và các anh đang theo dõi chúng. Các anh làm gì trong đó vậy?

Minh Lùn nói nghiêm trang:

– Làm thám tử chớ làm gì nữa? Chính nhờ tao mà bọn mình đã có tài liệu quý giá.

Như không chịu được, Hương Tẹt la lên:

– Đem thư đó ra xem trong đó nói gì... Keo còn ướt, mở ra chả ai biết đâu.

Tuấn Khờ và Mai Nhè mở to mắt ngạc nhiên, Mai Nhè thì thầm:

– Các anh giỏi quá... Từ trước đến nay tôi tưởng các anh khờ chớ đâu có khôn như vậy!

Mấy đứa chạy nhanh vào một ngõ hẻm. Đến một chỗ an toàn, Minh Lùn lấy bức thư ra tính bóc thì Mai Nhè giật ngay lấy.

– Để tôi bóc cho. Các anh vụng về lắm.

Mai Nhè bóc nhẹ bức thư, rút ra một tờ giấy nhỏ trong đó. Nó cầm lên đọc nho nhỏ vừa đủ nghe:

TOE thắng mìn

Bữa nay, bọn tau đã được thả. Dìбет mài hông có ở nhà nên tụi tau hông đến, mới diết thư nài cho mài. Mài nhớ dự định đó hông, tùn tới, đúng ngàì đó, mài đem chiếc xe hơi đó đến địa điểm đó... Chào mài.

Bạn của mài

Tuấn Khờ nói:

– Thư gì mà kỳ vậy?

Mấy đứa khác nhún vai. Mai Nhè nói:

– Thư đây lỗi chánh tả. Đúng là bọn này mới tập viết. Tại sao chúng lại dặn bạn chúng đem chiếc xe hơi lại địa điểm đó? Không biết chúng có dự định gì nguy hiểm không? Và địa điểm đó là địa điểm nào?

Minh Lùn đưa ý kiến:

– Mình hãy gửi thư này cho U Đỏ, chắc U Đỏ thế nào cũng biết hơn tụi mình.

Mai Nhè phản đối.:

– Anh tính khờ quá... Phải gởi bức thư này cho người nhận chứ. Nếu không, chúng biết, chúng báo động trốn hết cả thì uổng công bọn mình.

– Thế thì mình chép bức thư đó lại. Như thế ổn thỏa nhất. Ai có đem theo giấy và viết?

Không người nào mang viết và giấy cả. Bữa nay Chủ nhật mà, ai đem các món đó làm gì cho cực! Nếu

là ngày thường, bọn Tuấn Khờ sẽ có giấy viết ngay...

– Anh Minh chạy nhanh đến nhà anh Phát đi! Lấy giấy, viết và gọi anh đó lại đây luôn thể.

Tuân lệnh Mai Nhè, Minh Lùn chạy như bay, chỉ chốc lát trở lại với Phát Lém cùng giấy và viết. Hương Tẹt để tờ giấy trên một bệ xi-măng chép lại bức thư. Mai Nhè đọc: “*Toe thân mến...*”.

– Phải chép lại nguyên văn, để y lỗi chánh tả, đừng sửa.

Sau vài phút, Hương Tẹt chép xong bức thư của bọn cướp. Bức thư chính được bỏ lại vào bao như cũ, không ai có thể nghi ngờ gì cả. Nhưng khi Minh Lùn cầm bức thư đó chực chạy đi bỏ vào thùng thư thì Tuấn Khờ gọi giật lại:

– Khoan khoan! Mình quên ghi địa chỉ...

Tuấn Khờ ghi nhanh:

Thân gửi ông Toe

10673 đường... Cao Thắng.

Khi Minh Lùn và Hương Tẹt bỏ bức thư đó vào thùng thư xong, chúng chạy trở lại vào quán, báo cáo cho tên cướp vừa được thả khỏi ngục biết. Nhưng tên đó có vẻ không để ý gì đến bọn chúng cả. Nó đang nói chuyện say mê với hai bạn nó. Câu chuyện có vẻ bí mật vì ba tên cướp nói rất nhỏ với nhau. Minh Lùn và Hương Tẹt tính đi ra thì tên cướp có bàn tay mất hai ngón như chợt nhớ ra điều gì, bèn hỏi:

– Tụi bây phải đang học ở trường cạnh chùa không? Tao hồi đó cũng học ở trường đó. Không biết thầy Y còn sống không? Tụi tao đang nói đến thầy ấy đấy! Tụi tao muốn biết...

Ngạc nhiên, Hương Tẹt trả lời:

– Còn! Thầy Y còn sống...

Tên này muốn gì về thầy Y? Bộ nó muốn thanh toán thầy Y sao? Chắc tụi nó chưa biết thầy Y vừa bị đụng xe... và hiện thầy Y đang nằm điều trị ở nhà thương. Hương Tẹt bèn thuật cho tên cướp nghe tình trạng hiện tại của thầy Y. Nghe xong tên cướp cười:

– Chà! Tội nghiệp thầy Y! Nhưng chắc tụi bây mừng lắm phải không? Tụi bây được nghỉ học...

– Không, thầy Y không có dạy lớp tụi tôi.

– Tụi bây có thường gặp thầy Y không?

– Có!

– Tốt! Gặp thầy Y, tụi bây nói lại là có Cấm gửi lời thăm thầy nghe!

Khi nghe Minh Lùn và Hương Tẹt thuật lại cuộc đối thoại trên, Tuấn Khờ, Mai Nhè và Phát Lém đều lúc lắc đầu. Bọn cướp muốn gì?

Cuối cùng Hương Tẹt đề nghị:

– Phải báo cho U Đỏ biết chuyện này.

Tất cả chấp thuận ngay. Biết đâu chuyện này liên hệ đến tính mạng của thầy Y.

Mai Nhè nói:

– Hai anh Minh Lùn và Hương Tẹt coi chừng bọn đó biết mặt. Minh Lùn cười:

– Yên chí! Tụi tao không để lộ đâu!

Quái lạ! Ba tên cướp làm gì ở trong quán rượu lâu quá, chả chịu ra. Đồng hồ ở một ngôi nhà cạnh đó vừa gõ ba tiếng khô khan. Bọn Tuấn Khờ cảm thấy đói dữ dội, chúng thấy thèm ăn hơn lúc nào hết. Cửa quán rượu đã mở ra, đóng lại hàng chục lần... Nhưng, cuối cùng, ba tên cướp xuất hiện.

Phát Lém thì thầm:

– Tụi nó đừng đi đâu xa thì đỡ bọn mình lắm!

Mai Nhè thêm vào:

– Miễn là chúng đừng ra khỏi tỉnh...

Trái với sự lo âu của bọn Tuấn Khờ, ba tên cướp đi về phía trung tâm tỉnh. Với hình dáng của chúng, mọi người đều nhận ra chúng là người vừa được thả khỏi khám. Những người do thám của U Đỏ chia làm hai toán theo sát ba tên cướp. Một toán đi cùng bên đường với ba tên cướp, một toán bên kia đường, cả hai toán đều ở một quãng cách xa bọn cướp để khỏi bị lộ. Thành lính, những người do thám của U Đỏ ngó nhau. Toán bên kia đường liền chạy qua nhập bọn với toán bên đây.

Tuấn Khờ nói nho nhỏ:

– Tụi bây có để ý gì không?

– Bọn chúng đã quẹo về phía đó... nhưng chưa chắc là chúng muốn tới đó.

Còn một khúc đường nữa là tới Biệt thự Vui Vẻ, ngôi biệt thự kỳ quái mà Minh Lùn đã từng vào đó thám hiểm để lấy lệnh của U Đỏ. Những người do thám của U Đỏ liền núp vào một góc hẻm theo dõi ba tên cướp. Ba tên cướp không biết gì hết, cứ bình tĩnh tiến bước. Tới Biệt thự Vui Vẻ bọn chúng dừng lại... Trước kia, chúng đã bị bắt trong ngôi biệt thự này. Ba tên cướp quẹo vào.

Minh Lùn thì thầm:

– Bọn chúng đã vào cổng trại mộc cạnh Biệt thự Vui Vẻ.

– Chúng vào đó làm gì? Chúng có ở luôn trong đó không?

Những người của U Đỏ liền đi tới gần Biệt thự Vui Vẻ. Trời gần bốn giờ chiều vẫn còn nắng, nhưng nắng đã dịu, có vẻ hiền hòa hơn chớ không dữ dội như lúc trước. Cẩn thận, những người của U Đỏ đều tìm chỗ núp an toàn nhất để các tên cướp khỏi thấy.

– Bọn chúng trở ra kìa!

Minh Lùn la lên:

– Chắc bọn chúng vào xem cái lỗ tường vào Biệt thự Vui Vẻ còn không.

Ba tên cướp vẫn vô tình tiến bước, chúng không ngờ đang bị theo dõi. Những người do thám của U Đỏ vẫn theo sát, lần này có vẻ khinh thường hiểm nguy vì ý y bọn cướp không khi nào biết được. Thành lính ba tên cướp dừng chân. Một tên chạy quay trở lại. Hai tên kia đứng chờ ngó theo tên đang chạy. Hết hồn, bọn Tuấn Khờ phóng như bay núp vào cổng một ngôi nhà. May có cổng này chớ không thôi thì đã lộ... và không biết nguy hiểm sẽ xảy ra như thế nào.

Tên cướp chạy tới chỗ bọn Tuấn Khờ đang núp.

Bọn Tuấn Khờ mặt mày xanh lét xanh lét.

Nhất định, khi chạy ngang chỗ chúng, tên cướp thế nào cũng phát giác ra những người do thám của U Đỏ. Bọn Tuấn Khờ nắm chắc tay nhau. Tên cướp chạy gần tới rồi. Chỉ còn năm, sáu căn nhà nữa. Mồ hôi trên trán bọn Tuấn Khờ chảy thành giọt. Minh Lùn cắn chặt răng. Phát Lém mím môi, Mai Nhè mặt không còn chút máu. Còn bốn căn nhà... còn ba căn... còn hai căn... Bọn Tuấn Khờ giơ chân chực chạy... Còn một căn nữa... Tên cướp dừng lại... Ngó bảng số, nó gật đầu, vẫy hai tên đang đứng ở xa tới. Bọn Tuấn Khờ thở phào.

Chờ hai tên kia vừa tới, tên cướp bèn bấm chuông. Bọn Tuấn Khờ nghe chuông reo liên hồi. Cửa nhà đó mở. Một người đàn bà hiện ra:

– Ai đó? Muốn gì vậy?

Tên cướp trả lời:

– Chúng tôi muốn có chỗ ở. Bà có thể cho chúng tôi mượn một phòng được không? Chúng tôi chỉ ở một tuần thôi, chúng tôi trả tiền trước.

Người đàn bà ngó ba tên cướp nói:

– Được! Mời các ông vào!

Ba tên cướp vừa vào thì cửa nhà đó đóng lại ngay.

Những người do thám của U Đỏ ngó nhau mỉm cười khoan khoái.

Mai Nhè vừa nói vừa cười, mặt vẫn chưa hết vẻ lo âu:

– Mình đã thành công rồi!

Bọn Tuấn Khờ đã biết rõ ngôi nhà này vì chúng đã đi qua ngôi nhà biết bao nhiêu lần rồi.

Đó là ngôi nhà có phòng cho thuê ngày, tuần hoặc tháng, chủ nhân là mụ Chín, người đàn bà mở cửa lúc này. Trước nhà có treo một tấm bảng nhỏ cũ xì trên có hàng chữ: “Phòng cho mượn”.

Bọn cướp đã đến ở nơi đây.

Vài phút sau, năm nhà do thám của U Đỏ đã ở trong phòng của Phát Lém. Chúng đang viết thư cho U Đỏ. Chúng thảo bằng bút chì ở giấy nháp rồi chép lại trong một tờ giấy trắng tinh. Lẽ dĩ nhiên người chép là Hương Tẹt vì ba Hương Tẹt là chủ nhiệm kiêm chủ bút tạp chí *Trăng Vàng* và Hương Tẹt có viết trong báo đó nữa.

Đây là nguyên văn bức thư bọn Tuấn Khờ để trong hộp thư lưu trữ:

“Kính thưa U Đỏ,

Bọn tôi đã thành công rồi nên viết thư này báo cho U Đỏ biết. Chắc có lẽ U Đỏ biết, công tác U Đỏ giao phó kỳ này rất khó khăn và nguy hiểm, có thể chết như chơi. Nhưng kính thưa U Đỏ! Nhờ đó bọn tôi đã chứng tỏ cho U Đỏ thấy bọn tôi xứng đáng như thế nào. Ba tên cướp hiện ở nhà mụ Chín, gần Biệt Thự Vui Vẻ! Bọn cướp còn hỏi Minh Lùn về thầy Y ở trường nữa. U Đỏ hãy báo cảnh sát đến bắt bọn đó ngay kẻo nguy hiểm lắm. Bọn tôi có chép lại được một bức thư của một tên gửi cho một người tên Toe. Bọn tôi đã gửi thư đó rồi. Chắc hẳn tên Toe khi nhận được thư không biết bọn tôi đã lén bóc xem trước đâu. Bản sao bức thư đó, bọn tôi gửi kèm theo đây để U Đỏ xem. U Đỏ nghĩ sao về nội dung

bức thư này? Bọn tôi chả hiểu gì hết. Thôi, kính chào U Đỏ, kính chúc U Đỏ đầy đủ sức khỏe để hướng dẫn bọn tôi.

Ký tên:

Mai Nhè, Tuấn Khờ, Phát Lém,

Minh Lùn, Hương Tẹt”

Chưa bao giờ bọn Tuấn Khờ được hưởng một buổi chiều Chủ nhật thú vị sung sướng như buổi chiều Chủ nhật này.

ĐÚA BÉ MẤT TÍCH

Sáng hôm sau, sáng thứ Hai đầu tuần, trong giờ chơi, Hương Tẹt và Tuấn Khờ thấy sốt ruột lạ. Chúng bồn chồn chờ đợi vào lớp để lấy thư của U Đỏ trong một cuốn tập hoặc cuốn sách của chúng. Chúng chờ đợi vì chúng tin tưởng sẽ nhận được lời ban khen của U Đỏ. Ngoài ra, chúng còn chờ nhận được lệnh mới khác nữa liên quan tới ba tên cướp.

Chuông vào lớp vừa ngân vang, chúng chạy như bay vào lớp học. Chúng run run lật từng trang giấy mà chả thấy gì hết. Chúng ngó nhau. Hay là U Đỏ để giấy trong các đĩa khác? Hay U Đỏ tự mình giải quyết ba tên cướp không cần đến bọn chúng? Hai giờ cuối của buổi học dài làm sao!

Nhưng rồi, dù dài thời gian vẫn qua nhanh, vừa nghe tiếng chuông reo và lệnh của thầy cho về, Hương Tẹt và Tuấn Khờ phóng như bay ra đường...

– Tụi bây có thấy giấy của U Đỏ không?

Vừa thấy Tuấn Khờ và Hương Tẹt, Minh Lùn đã hỏi ngay. Mai Nhè, Phát Lém cũng cùng chung tâm trạng... Rốt cuộc, mọi người đều tan hy vọng: hôm nay U Đỏ chả viết gì cho bọn chúng hết. Hay là U Đỏ chưa lấy thư bọn chúng gửi để trong hộp thư lưu trữ?

Ngày hôm sau, mọi người cũng chả thấy giấy của U Đỏ. Mai Nhè lục cặp tứ tung, chả chỗ nào nó bỏ sót cả. Tuy vậy, nó cũng không thấy giấy của U Đỏ. Việc gì đã xảy ra cho U Đỏ? Tại sao U Đỏ không viết gì cho bọn chúng vậy? U Đỏ đến bưu điện nhận thư chưa? Mai Nhè tính đến Ty bưu điện hỏi nhưng nó bỏ ý định đó ngay vì... biết đâu người ta lại kêu lính bắt hết năm đĩa thì nguy.

Lúc này trời đã bắt đầu vào xuân, hoa đã bắt đầu nở để tô điểm cho mùa xuân thêm đẹp. Chợ Tết đã bắt đầu; mứt bánh ngon lành tràn ngập các gian hàng. Trước sự rộn rịp chờ đón xuân, bọn Tuấn Khờ đã quên bằng U Đỏ, chúng chỉ nghĩ đến Tết và lo sắm sửa quần áo mới.

Chỉ còn vài ngày nữa là được nghỉ học ăn Tết. Bọn Tuấn Khờ náo nức.

Hôm nay là buổi học cuối năm. Chuông đã reo từ lâu mà vẫn chưa thấy thầy vào. Đã hơn mười lăm phút qua rồi... Học trò lấy làm lạ. Hay là thầy bệnh.

Thình lình, thầy vào bất ngờ. Ô kìa? Có cả ông hiệu trưởng theo nữa. Học trò xầm xì...

– Im lặng!

Thầy vừa la xong, học trò im lặng ngay. Không khí lớp học bỗng nhiên trở nên nặng nề vô cùng. Học trò lại càng cảm thấy khó thở hơn nữa khi thấy một người thứ ba đứng sau ông hiệu trưởng: đúng rồi, đúng là ông cò rồi, ông cò Tâm chứ còn ai nữa. Ông cò Tâm là người mà học trò sợ nhất đời.

Sự hiện diện bất ngờ của ông cò Tâm làm một số học trò xanh mặt. Có lẽ ông cò Tâm đã biết những hành động bậy của chúng nên đến đây bắt chúng, nào là phá làng xóm, nào là ăn cắp gà, nào là ăn cắp tiền

cha mẹ... Đối với những người học trò này, niềm vui xuân đột nhiên tan biến phũ phàng.

Ông cò Tâm, ông hiệu trưởng và thầy đứng nghiêm nghị ngó lần lượt từng học trò một. Tất cả học trò đều cảm thấy ớn lạnh xương sống. Nhất là những đứa có làm bậy, chúng đã bắt đầu nghe cái còng trong túi ông cò khua rồn rảng ghê hồn. Ông cò đến đây bắt đứa nào đem về giam vào khám? Tất cả học trò lo âu tự hỏi thăm như thế, đôi mắt chúng tròn xoe ngơ ngác trông thật đáng thương...

Thình lình, ông hiệu trưởng nói:

– Các con! Lớp các con vừa xảy ra một tai nạn. Trưa hôm qua, người bạn các con là Phương đã bị mất tích. Ba má Phương có đến trường hỏi... Từ hôm qua đến nay, không có tin gì về Phương cả. Vì thế, thầy đã báo cảnh sát.

Trước tin bất ngờ đó, bọn học trò há hốc mồm chả biết nói gì hết.

Ông cò Tâm lên tiếng:

– Tôi xin tiếp lời ông hiệu trưởng hỏi các em vài điều. Trưa hôm qua ai đi học về cùng với em Phương?

Một giây im lặng nặng nề... Hai bàn tay đưa lên:

– Con! Con!

– Các em lên đây! Các em tên gì?

Không đợi học trò trả lời, thầy đáp:

– Hai em đó tên Biên và Lệnh.

Ông cò Tâm lấy một cuốn sổ nhỏ ra biên hai tên đó vào rồi hỏi tiếp:

– Các em ở đâu?

Biên và Lệnh nói lấp bắp chỗ ở của chúng.

Thầy nói:

– Thưa ông cò! Hai em này có đi chung với Phương một quãng đường.

Ông cò Tâm hỏi:

– Các em đi theo Phương đến đâu?

– Bữa qua má Phương không đến đón Phương, con đi chung với Phương đến nhà con.

– Con cũng vậy.

– Từ đó, Phương đi một mình về nhà phải không? Các em có thấy gì khả nghi không? Các em có thấy người nào đi theo Phương không?

Hai đứa lắc đầu:

– Không!

Ông cò Tâm gấp cuốn sổ tay lại. Ông lắc đầu:

– Chả có tia sáng gì hết!

Ông cò Tâm quay sang hỏi ông hiệu trưởng:

– Trong trường này, có học trò nào ở lớp khác ở cùng đường với em Phương không, thưa ông?

– Tôi phải xem lại địa chỉ của chúng... Tôi không rõ...

– Ông xem dùm ngay đi! May ra có em nào thấy Phương lúc đi về nhà...

Cả ba, ông cò Tâm, ông hiệu trưởng và thầy bước ra khỏi lớp. Sau giây phút kinh sợ, cả lớp bắt đầu rù rì to nhỏ bàn tán, sau to dần, to dần đến nỗi lớp học ồn ào như trong chợ. Chỉ có Hương Tẹt và Tuấn Khờ chẳng nói với nhau lời nào. Chúng có vẻ suy nghĩ dữ lắm. Một lúc sau, chúng ngó nhau. Tuấn Khờ nói nhỏ:

– Theo mày, mình có nên nói cho ông Cò biết không?

– Biết cái gì? À, vụ ba tên cướp mình theo dõi đó hả?

– Ủ! Chắc U Đỏ đã biết vụ này...

– Nhưng bọn mình có biết chắc ba tên đó bắt cóc Phương đâu! Ngày nào cũng có những tên tù được thả mà.

– Ờ! Và bọn mình sẽ bị nhốt vào khám nếu bọn mình nói bọn mình có liên lạc với U Đỏ. Ai mà tin được khi mình nói: Hôm Chủ nhật, ba người vừa được thả đã bắt cóc Phương. Người ta sẽ hỏi tại sao mình biết được như thế và tại sao mình lại theo dõi bọn chúng? Không ổn đâu, Hương Tẹt ơi! Tao lo mấy đứa kia nói ra thì nguy lắm...

Hương Tẹt và Tuấn Khờ lo âu ra mặt.

Nhưng không có ai nói gì cả. Giờ ra về, mọi người nhìn nhau. Mai Nhè nói:

– Tôi có linh tính là Phương bị ba tên đó bắt cóc...

Phát Lém tiếp:

– Tụi bây có nhớ bức thư đó không? Tao nghi lắm. Chiếc xe hơi đó có lẽ dùng để chở Phương đem giam vào chỗ bí mật để đem sang Lào.

Mình Lùn la lên:

– Đem sang Lào làm gì? Đến nay đâu còn vụ bắt cóc con nít đem sang Lào bán nữa.

Mai Nhè tiếp:

– Hay là... hay là... Có lẽ ba tên đó giết Phương để trả thù ba Phương đã xử án bọn chúng.

Những lời nói của Mai Nhè làm cả bọn giật nảy mình. Đúng rồi! Mai Nhè nói rất có lý, bí mật vụ này là chỗ đó. Hay chúng đã làm?

Tuấn Khờ lên tiếng:

– Theo tao nghĩ thì không đúng đâu, không có lý nào U Đỏ quên điều đó; nếu có gì U Đỏ đã bảo mình canh chừng Phương rồi.

– Có lẽ ngày mai mình sẽ nhận được lệnh của U Đỏ...

Tất cả đều nghĩ đến tờ giấy của U Đỏ. Hy vọng nhận được lệnh của U Đỏ làm cả bọn hơi yên lòng. Nhất định U Đỏ sẽ ra lệnh đồng thời chỉ dẫn bọn chúng đi tìm tông tích Phương, sẽ chỉ dẫn vào sào huyệt bọn bắt cóc Phương. Những người do thám của U Đỏ sẽ đem lại hạnh phúc an vui cho gia đình ông Na.

Nhưng, cả bọn chẳng thấy giấy của U Đỏ đâu hết...

U Đỏ bỗng nhiên bị mất tích lạ kỳ. Bọn Tuấn Khờ hết sức lo âu. Không người đầu đàn, chúng chẳng biết

làm gì hết. Chúng cố dò xét nhưng vẫn chả thấy gì mới lạ cả. Rồi có Hương Tẹt là biết được một chút... nhờ ba nó. Khi biết được điều này, Hương Tẹt chạy nhanh đến gặp cả bốn đứa. Nó nói to:

- Ba tên cướp mình theo dõi đã bị bắt lại rồi!
- Sao mà biết vậy?
- Ba tao nói! Cả ba đã bị bắt hồi chín giờ sáng nay.

Đúng là bọn chúng đã dọa giết ba Phương.

- Làm thế nào cảnh sát biết được chỗ ở của bọn chúng vậy?
- Mà ngu quá! U Đỏ cho cảnh sát biết chỗ ở còn ai nữa, rõ ràng quá mà.
- Ba mà nói vậy hả?
- Nhưng ba tao nói là nếu không có chứng cứ gì rõ ràng, ba tên đó sẽ được thả nội ngày mai.

Phát Lém nghiêng rằng:

- Nếu tao là ông cò, tao sẽ giam chúng vào ngục đến khi nào chúng nhận tội.
- Còn tao, tao sẽ cắt lỗ tai, thẻo mũi chúng...

Tuấn Khờ nói hết sức dữ tợn.

– Tại sao các anh lại nói lảm cẩm chả ra đâu vào đâu hết vậy? Tại sao chúng mình không thử hành động xem?

Phát Lém than thở:

- Phải chi U Đỏ viết cho bọn mình...

Mai Nhè la lên, giọng chắc nịch:

– Bọn mình tự làm U Đỏ không được sao? Bọn mình phải tìm cho ra tung tích của Phương với bất cứ giá nào.

Từ trước đến nay, chỉ có lần này năm người lo lắng và thương Phương một cách thật sự. Chúng không còn gọi tàn nhẫn Phương Gù nữa mà chỉ gọi một tiếng Phương hết sức thân thiết, mỗi đứa đều mang nặng mặc cảm hối hận. Chúng đã không cho Phương chơi với chúng lần nào hết. Có bao giờ chúng đã nói với Phương một lời êm ái? Chả bao giờ cả, chỉ toàn những lời châm chọc móc họng làm nhục Phương mà thôi. Bọn Tuấn Khờ cảm thấy hối hận một cách thật tình vì đã đối xử xấu với Phương từ trước đến nay. Bây giờ nếu tìm được Phương, chúng sẽ cho Phương nhập bọn chơi với bọn chúng. Nếu bữa nào ba má Phương bận không đón Phương được, cả bọn sẽ hộ tống đưa Phương về tận nhà. Nhưng đã trễ rồi, đã trễ quá rồi!

Năm đứa đi lang thang trên đường. Chúng chả để ý gì đến không khí mùa xuân đang bắt đầu tràn ngập trên các nẻo đường.

Chúng tiến đến nhà mù Chín, ngôi nhà ba tên cướp đến trú ngụ. Không thấy gì cả, chỉ có cửa sổ mở hé hé trên cao.

Tuấn Khờ nói:

- Ngày mai mình bắt đầu nghỉ Tết rồi. Tụi bây nghĩ thế nào? Mình có canh ngôi nhà này nữa không?

Hương Tẹt quay qua Mai Nhè:

– Mai nghĩ sao?

– Theo tôi phải canh chừng. Có lẽ chiều nay cảnh sát sẽ thả ba tên đó và nhất định chúng sẽ trở về đây.

Tội mình chia hai, ba người ở lại đây canh, còn hai người sẽ đến bưu điện xem bức thư mình gửi cho U Đỏ ra sao. Mình phải biết U Đỏ đã nhận thư hay chưa?

Phát Lém la lên:

– Mai! Mày làm như mày điều khiển bọn tao vậy? Bộ mày làm sếp hả?

Đưa con gái nghiêng đầu:

– Phải, tôi điều khiển đó. Vì các anh chả biết suy tính gì hết. Chỉ có tôi biết tính mà thôi. Này! Anh Hương, anh to nhất và lại có viết báo nữa, anh cùng anh tôi đi đến bưu điện... Còn hai anh Phát và Minh ở lại với tôi canh ngôi nhà này. Nào! Các anh đi ngay đi! Nếu các anh ai có ý gì hay thì tôi sẽ giao quyền điều khiển lại cho.

Phải đi qua nhà ga xe lửa và xuyên qua một phần thành phố mới đến Ty bưu điện. Càng đến gần Ty bưu điện, Hương Tẹt và Tuấn Khờ càng như muốn đi chậm lại. Chúng không dám thú nhận với các bạn nỗi sợ hãi của chúng, chúng đã sợ... sợ thật sự. Nỗi lo sợ càng tăng thêm khi chúng bước vào cổng Ty bưu điện. Nhưng chúng đã lấy lại can đảm khi đọc thấy hàng chữ trên một tấm bảng treo trước cửa: “Mở cửa lúc mười lăm giờ”.

Chúng còn tới nửa giờ nữa để lo âu. Chúng tưởng tượng... Chúng đến trước nhân viên Ty bưu điện và hỏi:

– Thưa ông! Bức thư gửi cho U Đỏ còn đó không?

Nhân viên Ty bưu điện ngó chúng dữ tợn, rồi nhắc ngay điện thoại lên quay số và nói to:

– Thưa ông cò! Ông hãy dẫn cảnh sát đến ngay...

Rồi... rồi... Chúng không dám nghĩ đến nữa.

Trong khi chờ đến biến cố buồn thảm sắp xảy ra, Hương Tẹt và Tuấn Khờ đứng ở cổng Ty bưu điện ngó ra đường. Đối với chúng, những ngày nghỉ Tết đã hết hấp dẫn chờ đợi rồi.

Thình lình Hương Tẹt la lên hoảng hốt và mặt mày bỗng xanh lè xanh lét. Một người vừa đập vào vai. Ai vậy? Nhưng, nó lấy lại bình tĩnh ngay, nó thở ra.

– Trời! Chú Ba Ho! Chú làm cháu hết hồn.

– Sao lại hết hồn? Chú thấy cháu đang có vẻ như một con mèo vừa nghe sấm nổ. Các cháu làm gì ở đây?

Hương Tẹt ngó Tuấn Khờ. Tuấn Khờ khẽ gật đầu.

Hương Tẹt nói:

– Thưa chú! Chú có rảnh không? Cháu chỉ xin chú nửa giờ thôi. Cháu sẽ kể cho chú nghe một câu chuyện hết sức quan trọng.

– Được! Cháu cứ kể đi...

Chú Ba Ho nói thêm:

– Chú cháu mình đâu có gì phải giấu nhau, phải không cháu?

Hương Tẹt gật đầu, nói liền thoảng:

– Thưa chú! Ngày nghỉ học vừa rồi cũng liên quan vào chuyện cháu kể chú nghe...

Chú Ba Ho hỏi:

– Ngày lễ kỷ niệm ngày thành lập trường đó hả?

– Dạ! Thưa chú phải!

Lần này, chú Ba Ho không cười nữa. Chú đã biết Hương Tẹt sắp thuật cho chú nghe một chuyện hết sức quan trọng. Chú hỏi Hương Tẹt:

– Các cháu đến bưu điện này làm chi vậy? Các cháu cho chú biết ngay đừng giấu giếm gì hết.

Tuấn Khờ nói:

– Chú sẽ không hiểu gì hết nếu chú không nghe từ đầu. Chúng cháu muốn đến đây hỏi bức thư chúng cháu gửi cho U Đỏ còn không? Vì chúng cháu không hiểu U Đỏ có đến lấy thư chưa?

– Cái gì vậy? U Đỏ là gì?

Chú Ba Ho ngạc nhiên la lên. Nhưng khi nhìn lâu vào mặt Hương Tẹt và Tuấn Khờ, chú biết cả hai không nói dối; vẻ lo âu tràn ngập trong mắt chúng.

– Để chú bỏ một bức thư gửi cho bạn chú đã, rồi chú cháu mình vào tiệm nước kia uống nước nói chuyện nghe! Các cháu cứ nói cho chú biết đừng sợ gì hết.

Vài phút sau, cả ba người vào ngồi trong tiệm nước.

– Hương nói đi! Chú cũng như các cháu vậy, đừng ngại. U Đỏ là chuyện gì vậy? Ai là U Đỏ? Hiện giờ U Đỏ ra sao?

– Nếu cháu biết được thì đâu có gì mà lo nữa. Tụi cháu viết cho U Đỏ một bức thư gửi ở hộp thư lưu trữ hôm Chủ nhật. Từ đó đến nay, tụi cháu chả được tin gì của U Đỏ cả. Vì thế cháu đến đây hỏi xem có nhận thư không? Tụi cháu lo cho Phương quá, con bác Na bị mất tích.

– Vụ Phương có liên quan gì với U Đỏ?

– Thưa chú! Phương và U Đỏ...!

Và Hương Tẹt đã thuật cho chú Ba Ho nghe lại tất cả từ đầu đến cuối chuyện chúng liên quan đến U Đỏ. Thỉnh thoảng, chú Ba Ho hỏi một câu, chú có vẻ ngạc nhiên dữ. Thỉnh thoảng chú cười to lên và nâng ly nước uống khi nghe Hương Tẹt thuật lại chuyện lão già Lãm sửa giày. Rồi đến chuyện ngày nghỉ học, vì chú Ba đã biết một phần chuyện này, chú càng cười dữ. Trong lúc chú đang cười, Hương Tẹt lấy một cái bánh sữa bỏ vào mồm. Phần Tuấn Khờ chỉ ngồi nghe không làm gì nên đã ăn tới cái bánh thứ tư.

– Rồi sao nữa?

Nghe Chú Ba Ho hỏi, Hương Tẹt lại thuật tiếp. Nó thuật lại biến chuyển cuối cùng xảy ra, từ chuyện theo dõi ba tên cướp, đến bức thư gửi cho U Đỏ, rồi đến vụ Phương bị mất tích.

Chờ Hương Tẹt thuật xong, chú Ba Ho gọi trả tiền nước bánh và nói nhanh:

– Theo chú, bức thư đó còn ở hộp thư lưu trữ vì U Đỏ... À, chú chưa muốn nói gì nhiều...

Ở quầy Ty bưu điện, chú Ba Ho đưa một tờ giấy cho nhân viên, trên tờ giấy đó có ghi chữ U Đỏ:

– Thưa ông! Lấy cho tôi bức thư gửi cho người này.

Nhân viên bưu điện có vẻ ngạc nhiên khi nhìn thấy một tên hết sức lạ kỳ. Tuy vậy, ông ta cũng chả nói gì hết, ông ta lẳng lặng lục trong chồng thư lấy ra bức thư của bọn Tuấn Khờ gửi cho U Đỏ, đưa cho chú Ba Ho.

– Cảm ơn ông!

Chú Ba Ho cầm lấy bức thư đi nhanh ra cửa. Hương Tẹt và Tuấn Khờ lẻo đẻo theo sau. Chú Ba Ho xé thư ra xem. Chú đọc bức thư của bọn Tuấn Khờ gửi cho U Đỏ trước. Vừa đọc chú vừa cười. Nhưng đến khi đọc bức thư kia thì chú không cười nữa. Chú có vẻ suy nghĩ. Cuối cùng, chú nói:

– Thôi đi các cháu! Tới lúc chú cháu mình hành động đây! Nhưng trước tiên, phải bắt tên Toe trong thư này đã.

Chú Ba Ho dẫn Hương Tẹt và Tuấn Khờ đến chỗ có điện thoại công cộng. Cả hai đều nghe chú Ba Ho nói:

– Cho tôi gặp ông cò Tâm! Cảm ơn...

Chờ một lúc, chú Ba Ho nói tiếp:

– Dạ! Phải, thưa ông cò: tôi là... của tờ *Trắng Vàng*. Xin ông ghi rõ: “Toe, số... đường...”. Tôi xin báo ông biết là ba người ông vừa bắt có gửi một bức thư cho tên đó... Xin ông chờ tôi. Tôi đọc cho ông nghe bức thư đó... Tôi đã chép được hết.

Chú Ba Ho đọc chậm chậm bức thư rõ ràng từng tiếng một. Chắc chắn phía đầu dây bên kia, ông cò Tâm đang chép lại.

Khi đọc xong, Chú Ba Ho nói thêm:

– Xin ông cò để ý vụ này dường như có liên quan đến vụ bé Phương!

Dường như ông cò Tâm có nói gì, chú Ba Ho gật đầu.

– Dạ! Đúng lắm! Thưa ông cò!

Trong lúc đó, bộ ba Mai Nhè, Minh Lùn và Phát Lém đang đứng trước nhà mụ Chín. Chúng cảm thấy hết sức nguy hiểm khi phải ở đây mãi vì thế nào chúng cũng sẽ bị để ý. Chúng ngó dáo dác mọi người. Tại sao Hương Tẹt và Tuấn Khờ đi lâu quá? Có chuyện gì xảy ra? Chúng cần gặp lại cả hai để nói một chuyện quan trọng. Thành linh, chúng thấy một người từ xa đi đến... Phía sau người ấy có hai người theo.

Minh Lùn thấy trước tiên:

– Có lẽ U Đỏ rồi!

Nhất định Tuấn Khờ và Hương Tẹt đã gặp U Đỏ ở trong Ty bưu điện và dẫn lại đây.

Bộ ba Mai Nhè, Minh Lùn, Phát Lém đứng lặng người vì chúng quá sợ và kính trọng U Đỏ. Nhưng...

– Chào các cháu! Chú đã biết chuyện của các cháu... Chú giúp các cháu đây.

Buồn quá, không phải là U Đỏ mà chỉ là chú Ba Ho, người đã tạo ra ngày nghỉ học tức cười. Nhưng, có thể chú Ba Ho và U Đỏ chỉ là một? Làm sao biết được?

Cuối cùng Mai Nhè nói:

– Thừa chú Ba Ho! Nếu chú là U Đỏ, cháu xin kể cho chú nghe một chuyện hết sức quan trọng. Cách đây một giờ, có một người vào cổng trại mộc cạnh Biệt Thự Vui Vẻ. Người ấy vào đó cách đây khoảng vài phút thôi.

Chú Ba Ho la lên:

– Cháu có chắc như vậy không?

– Chắc chắn!

Hương Tẹt xen vào:

– Nhưng ba tên cướp vẫn còn bị giam... chưa được thả.

Chú Ba Ho nói quả quyết:

– Nếu thế thì đúng là tên Toe rồi. U Đỏ chưa đến kịp. Các cháu có theo dõi tên đó không?

Mai Nhè trả lời:

– Chúng cháu có theo đến ngã tư... Tới đó, tên ấy quẹo vào một ngõ hẻm rồi mất hút.

– Như thế hy vọng cảnh sát sẽ tìm ra. Nhưng các cháu có vào Biệt Thự Vui Vẻ dò xét chưa?

Mình Lùn trả lời:

– Chúng cháu đã định vào đó nhưng sợ ba tên cướp trở về bất ngờ.

– Các cháu đã hành động đúng. Chú vừa báo cho cảnh sát biết có tên Toe dính vào vụ này. Nếu các cháu vào đó lỡ tên ấy bắt gặp thì hỏng cả... Nào! Chúng ta đi. Hy vọng chúng ta sẽ tìm được chút ánh sáng trong vụ này...

Chú Ba Ho và bọn Tuấn Khờ tiến bước về phía Biệt Thự Vui Vẻ. Thành linh một chiếc xe hơi chạy vun vút qua mặt các chú cháu rồi ngừng ở cách Biệt Thự Vui Vẻ vài chục thước. Một người trên xe bước xuống.

– Các cháu trốn nhanh, coi chừng tên đó thấy.

Chú Ba Ho nói nhanh. Nhưng khi chú quay lại sau thì cả năm đứa cháu đã biến mất từ lúc nào.

Chú Ba Ho cười thầm:

– Tội nó còn nhanh hơn mình nữa.

Chú Ba Ho làm bộ đi chậm chậm có vẻ như người đang dạo mát. Người lạ vừa xuống xe ngó dáo dác rồi đi thẳng.

Chú Ba Ho đi nhanh vượt qua mặt người đó. Chú cố gắng hết sức bình tĩnh để người lạ khỏi nghi ngờ đang bị chú theo dõi.

Người lạ đi hết sức vội vã.

Trời đang dần tối... Chú Ba Ho băng qua đường rồi quay trở lại.

Người lạ vẫn bình tĩnh không có vẻ nghi ngờ gì hết. Năm cặp mắt vẫn mở tròn xoe nhìn theo người lạ. Vừa thấy chú Ba Ho, Minh Lùn la lên:

– Chú Ba! Người ấy quay trở lại kìa! Ô kìa! Người ấy đã vào cổng trại mộc cạnh Biệt Thự Vui Vẻ.

Chú Ba Ho đã hiểu tất cả: người lạ ấy, đúng là tên Toe. Nhất định tên ấy khi vừa đến nhà thì thấy cảnh sát đang khám nhà, hẳn ta bèn quay ngay trở lại đây.

Minh Lùn nói thêm:

– Chắc nó vào trốn trong Biệt Thự Vui Vẻ.

Nhưng chú Ba Ho đã biết rõ. Chú nghiêm giọng nói nhanh:

– Minh chạy nhanh đến Ty cảnh sát xin ông cò Tâm phái cảnh sát đến Biệt Thự Vui Vẻ gấp... Mau lên!

Mau lên!

Không chờ chú Ba Ho nói tới hai lần, Minh Lùn phóng tới nhanh như thỏ.

Chú Ba Ho cũng chạy theo nhanh như tên bắn tới trước Biệt Thự Vui Vẻ. Bồn đĩa kia đâu? Chú Ba Ho vừa quay lại. Mai Nhè theo sát ở lưng chú... Ba người kia cũng chạy vừa tới.

– Các cháu có can đảm không?

Tuấn Khờ trả lời có vẻ giận:

– Chú không tin tụi cháu à? Chú thử tụi cháu xem...

– Tốt. Chú cháu mình vào Biệt Thự Vui Vẻ đi. Tên ấy nhất định đang ở trong đó. Còn Mai ở đây chờ cảnh sát. Cháu nhớ nói chú và Tuấn, Hương, Phát đã vào Biệt Thự Vui Vẻ rồi.

Người con gái ở lại một mình. Nó lo âu ngó dáo dác chung quanh. Thời gian trôi nhanh, các biến cố xảy đến dồn dập làm Mai Nhè quỳnh lên.

Nó chả biết xét đoán ra sao cả. Kìa! Minh Lùn đang về tới, theo sau một lô cảnh sát võ trang đang hoảng.

– Chuyện gì thế?

Các câu hỏi dồn dập làm Mai Nhè không kịp trả lời. Nó nói lắp bắp:

– Có một người khả nghi đang ở trong Biệt Thự Vui Vẻ.

Ông cò Tâm hỏi:

– Ai đó?

– Có lẽ tên Toe.

– Ai bảo các cháu báo cảnh sát?

– Chú Ba!

Mai Nhè lấy lại bình tĩnh, nó nói thêm:

– Chú Ba và những người U Đỏ đã vào Biệt Thự Vui Vẻ qua lỗ tường trong trại mộc cạnh bên.

Ông cò Tâm ra lệnh cho nhân viên:

– Chúng ta vào đi! Anh Tư mở khóa đi.

Chiếc chìa khóa khá to quay mấy vòng trong ổ khóa nhưng cửa vẫn không mở được.

Thấy vậy, Minh Lùn nói:

– Các thầy có thể vào bằng lỗ tường...

Nhưng cánh cửa mở ra bất ngờ... để lộ một khoảng tối om. Một luồng ánh sáng chiếu ngay vào.

Ông Cò Tâm la to:

– Giơ tay lên!

Trên tay ông cò khẩu súng sáu chĩa thẳng vào một bóng đen. Nhưng ông cò hạ ngay súng xuống, vì bóng đen đó chính là chú Ba Ho. Vừa thấy ông cò Tâm, chú Ba Ho giơ một ngón tay trở lên miệng nói nhỏ:

– Ông nói nhỏ nhỏ... Các em đang canh ở cầu thang.

– Tại sao ông nói nhỏ quá vậy? Có gì lạ không?

Chú Ba Ho nói:

– Thừa ông cò! Chúng ta đến hơi trễ. Tên Toe đang ở tầng lầu trên... Nhất định Phương đang bị giam trên đó. Chắc ông nhớ bức thư ba tên kia gửi cho nó. Ba tên kia đã dặn nó đem xe đến đây đem Phương đi xa...

– Ông có chắc chắn không...

– Chắc chứ! Vì thế tôi mới xin ông nói nhỏ. Chờ nó xuống mình bắt... Kéo nó hay thì nguy hiểm cho sinh mạng của Phương.

Ông cò Tâm ra dấu cho tất cả cảnh sát vào trong Biệt Thự Vui Vẻ. Ngoài đường chỉ còn Mai Nhè và Minh Lùn.

Mọi người cầm súng chờ đợi... Có tiếng động nhẹ ở cầu thang. Tuấn Khờ, Phát Lém, Hương Tẹt từ trong chạy ra nhẹ như mèo. Chúng nói nhỏ với chú Ba Ho:

– Nó đang xuống chú Ba ơi!

Chú Ba Ho nói nhỏ:

– Các cháu bình tĩnh... Có cảnh sát rồi...

Thình lình, một người cảnh sát sặc lên một tiếng. Tiếng động ở cầu thang im hẳn. Im lặng trở về hoàn toàn trong Biệt Thự Vui Vẻ. Ông cò Tâm ngó chú Ba Ho. Chú Ba Ho nắm tay Tuấn Khờ. Hương Tẹt, Phát Lém nắm tay chú. Bọn Tuấn Khờ run thực sự vì lần đầu tiên chúng chạm trán một tên cướp đích thực. Ngoài kia, Minh Lùn và Mai Nhè ngó vào biết sắp có chuyện xảy ra, chúng chạy nhanh núp vào một gốc cây gần đó.

– Tôi biết các người đã bao vây tôi... Nhưng nếu các người có hành động gì trái ý, tôi sẽ giết đứa bé này ngay... Tôi sẽ giết ngay!

Tiếng nói ghê rợn bỗng nhiên vang lên giữa bóng tối âm u. Một luồng ánh sáng chiếu nhanh về phía vừa phát xuất ra tiếng nói. Mọi người sửng sốt. Tên cướp một tay đang nắm chặt Phương đẩy Phương ra phía trước, một tay cầm một con dao nhọn hoắt, lóng lánh trong luồng ánh sáng, dí vào cổ Phương. Phương như người mất hồn ngó mọi người. Mắt nó bỗng có vẻ sáng lên khi chạm vào mấy cặp mắt của bọn Tuấn Khờ. Trông Phương đáng thương làm sao. Bọn Tuấn Khờ ngó kỹ... Miệng Phương bị nhét vào một miếng giẻ chặt cứng. Tên cướp ngó mọi người, mắt nó long lên sòng sọc:

– Tôi lặp lại... Nếu bất cứ người nào tiến tới, tôi sẽ đâm chết đứa bé này ngay!

Mọi người nghiêng rặng, cảm thấy bất lực trước cảnh quá phũ phàng. Bắn! Bắn sao được, tên cướp đã

dùng Phương làm bia đỡ đạn. Tiến tới thì không kịp, tên cướp sẽ có đủ thì giờ đâm lưỡi dao nhọn vào cổ Phương.

Tên cướp nói thêm:

– Mọi người lùi lại...

Tên cướp đẩy Phương tới... Mọi người lùi dần, lùi dần ra tới đường cái.

Mai Nhè hốt hoảng:

– Kia! Anh Minh Lùn!

Minh Lùn cũng đã thấy... Ông cò Tâm, chú Ba Ho, mấy người cảnh sát, bọn Tuấn Khờ đều thất thủ trước một tên cướp đầy mưu mẹo. Mai Nhè ôm mặt. Phương đáng thương quá! Nó có tội tình gì mà bị như vậy? Kia! Cặp mắt nó đang ngó đăm đăm Mai Nhè. Làm sao bây giờ?

Tên cướp đẩy Phương tiến về phía xe hơi. Nó rất thận trọng, lão luyện. Nó luôn luôn bắt mọi người lùi về phía trước mặt nó. Tuy nhiên, nó không biết còn Mai Nhè và Minh Lùn núp ở một gốc cây. Kia, nó vừa vượt qua gốc cây đó. Dường như bị một cái gì thúc đẩy dữ dội, Mai Nhè phóng ra ôm chặt tay có dao của tên cướp. Tên cướp giật mình bỏ Phương ra, lấy tay còn lại tát Mai Nhè một cái nhoáng lửa. Mai Nhè thấy đom đóm nhảy múa trước mắt và gương mặt tái xanh của Phương, rồi nó thiếp đi không thấy và không nghe gì hết.

Khi Mai Nhè tỉnh dậy, nó vô cùng ngạc nhiên thấy đang nằm trên một cái giường trong một phòng nhỏ thật đẹp. Mai Nhè ngồi dậy. Chung quanh nó, ông cò Tâm và cảnh sát đầy nghẹt... Trên một giường cạnh bên, Phương đang nằm ngủ.

– Sao? Cháu thấy trong mình thế nào?

Ông cò Tâm hỏi. Mai Nhè ngơ ngác ngó chung quanh không trả lời.

Ông cò Tâm nói tiếp:

– Cháu Mai giỏi quá! Nếu không nhờ cháu thì làm sao giải thoát Phương khỏi tay tên cướp được.

Bấy giờ Mai Nhè mới nói:

– Thưa ông cò! Có phải chú Ba Ho là U Đỏ không hả ông?

Ông cò lắc đầu:

– Bác chả biết gì về chuyện U Đỏ cả.

Ông cò Tâm chưa biết gì về chuyện U Đỏ, như thế càng hay!

Mai Nhè hỏi:

– Còn các bạn đâu? Anh cháu, anh Minh, anh Phát và anh Hương?

– Các anh ấy chạy đến nhà ông Na ba của Phương cho hay đã giải thoát được Phương, chắc cũng sắp về tới rồi.

Thình lình, Mai Nhè đứng dậy... Ông Na đi như chạy... Chú Ba Ho, và bọn Tuấn Khờ theo sau. Tất cả đều có vẻ nghiêm trọng. Thình thoảng, bọn Tuấn Khờ trao nhau những câu nói nhỏ:

– Ai là U Đỏ?

– Thưa ông chánh án! Nếu không nhờ những em này, thì bé Phương không được giải thoát đâu! Thưa ông! Ông có biết ai là U Đỏ không?

Ông Na ngạc nhiên. Nhưng chú Ba Ho kể tai ông nói thầm một hồi, ông Na bỗng đổi sắc, nói có vẻ giận:

– Anh nói gì kỳ vậy? Đây không phải là chuyện giỡn.

Chú Ba Ho điềm tĩnh nói:

– Thưa ông! Như tôi đã nói, nếu U Đỏ không đến Ty bưu điện thì ai biết nổi việc gì sẽ xảy ra? U Đỏ đã cho các em theo dõi ba tên cướp ngay từ lúc chúng ra khỏi khám, U Đỏ đã nghi ba tên này sẽ có hành động không tốt. Nếu U Đỏ đến hộp thư lưu trữ lấy kịp thư của các em gởi thì Phương đâu có bị bắt cóc. Chính U Đỏ vì đã có linh cảm ba tên cướp đó sẽ trở về Biệt Thự Vui Vẻ nên cách đây hơn hai tháng đã cho các em thám sát Biệt Thự Vui Vẻ rồi. Chính nhờ thế hôm nay mới cứu được Phương, đó là điều hết sức may mắn cho chúng ta.

– Phải! Nhờ Mai... – ông Na la lên.

– Em cháu đó! – Tuấn Khờ nói hãnh diện.

– Em cháu giỏi lắm. Này! Anh Ba! Anh có biết tên cướp thứ tư đó tính bắt cháu Phương đem đi đâu không?

– Nếu mình không giải thoát cháu kịp, cháu sẽ bị đem giam vào chỗ bí mật. Và ông sẽ nhận được một bức thư tố tụng. Nếu ông báo cảnh sát, thì cháu sẽ bị giết.

U ĐỎ XUẤT HIỆN

T

uấn Khờ, Mai Nhè, Hương Tẹt, Phát Lém, Minh Lùn nắm tay nhau đi giữa trời xuân sáng ngời. Tất cả đều mặc áo mới, riêng Mai Nhè đã xinh lại càng xinh thêm với chiếc áo dài màu xanh da trời dịu dịu. Chiều nay mùng Một Tết, cả năm đứa được ông bà Na mời đến nhà ăn cơm với Phương, người bạn lưng gù xấu xí mà chúng vừa góp công giải thoát khỏi bọn cướp vào mấy ngày cuối năm vừa rồi. Năm người queo vào một con đường nhỏ, con đường thật êm đềm bởi hai hàng cây có tàn lá xanh nhả bóng mát xuống đầu những người đi đường. Đến trước một ngôi nhà khang trang, năm người dừng lại. Mai Nhè lanh lẹ tiến tới bấm chuông. Bà Na đón tiếp năm người niềm nở. Trông bà, biết ngay là bà vừa trải qua một cơn xúc động mạnh, nhưng cơn xúc động đã đi qua rồi vì vẻ vui tươi hạnh phúc hiện rõ trong cặp mắt của bà. Bà Na nói lớn vui vẻ:

– Năm mới chào các cháu!

Mai Nhè nhanh nhẩu:

– Chúng cháu đến chúc Tết hai bác năm nay làm ăn thịnh vượng...

Bà Na cười:

– Cháu ngoan quá! Cám ơn các cháu! Mời các cháu vào!

Nhưng, khi đứng trước cây mai to lớn hoa vàng rực đang dựng ở giữa nhà, cả năm đều chung một thắc mắc, ngó nhau mà không ai giải đáp nổi. Phương đâu rồi? Tại sao Phương lại không ra tiếp chúng? Hay Phương bệnh?

Tuy vậy, cả năm không đủ thì giờ suy nghĩ, bị ông bà Na dẫn ngay đến bàn, nơi để quà lì xì của chúng. Ông bà Na đặc biệt lì xì Mai Nhè một cái đồng hồ đeo tay tuyệt đẹp, còn đám con trai, ông bà Na lì xì mỗi người một cái đèn bấm. Ông bà Na mời cả năm người ăn miếng bánh. Chúng để ý xem có thấy Phương xuất hiện không, nhưng vô ích, Phương vẫn trốn ở nơi nào chưa lên tiếng. Mai Nhè ngó dáo dác chung quanh. Dường như biết thắc mắc của Mai Nhè, bà Na cười:

– Các cháu đã dự xong phần đầu cuộc đón tiếp các cháu hôm nay. Bây giờ các cháu sang phần thứ hai. Các cháu hãy gõ cửa phòng kia.

Bà Na chỉ cánh cửa một gian phòng hiện ra trước mắt mọi người. Ông Na lấy một điếu thuốc hút, mỉm cười bí mật.

Mai Nhè gõ cửa.

Một giọng nói phát ra:

– Các bạn cứ tự nhiên mở cửa vào.

Người con gái khẽ xoay nhẹ... và...

Cả năm người đều cùng một ý nghĩ:

– Thật không thể ngờ được!

Giữa gian phòng có một cái bàn, trên để đầy đồ ăn, bánh chưng ngày Tết. Một người ngồi cạnh bàn ngó ra. Cạnh đó, năm cái ghế đang chờ đợi.

Trên vách tường treo một tấm màn có một chữ “U” đỏ chói. Đúng rồi! Người đó là U Đỏ rồi! U Đỏ khẽ giơ tay ra dấu mời mọi người ngồi vào bàn.

Nhưng cả năm người bất động, ngơ ngác...

U Đỏ là Phương! Phương là U Đỏ! Bây giờ, U Đỏ xuất hiện hết sức huy hoàng!

Không người nào dám ngó ngay mặt U Đỏ cả.

Cả năm người đều có vẻ mắc cỡ vì đã không chịu suy xét gì hết. Nào là, tất cả những tờ giấy của U Đỏ đều để trong sách, nếu không do Phương để vào thì còn ai nữa?!

Nào là các giấy của U Đỏ chỉ xuất hiện sau khi Phương nghỉ học một hoặc hai ngày. Vì Phương đã lợi dụng thời gian nghỉ học để đánh máy giấy U Đỏ. Trong các gia đình, chỉ có gia đình Tuấn Khờ và Phương là có máy đánh chữ.

Tuấn Khờ nhớ lại một cuộc đi chơi chung, Phương đã nói cho nó nghe về những tên sát nhân ở Biệt thự Vui Vẻ và vài ngày sau là bọn nó nhận được lệnh mới của U Đỏ, thế mà nó có để ý gì đâu? Ngoài ra... thôi đúng rồi: Cả bọn nhớ ra rồi, tên đùa ba má Phương thường gọi Phương ở nhà là U, vì hồi nhỏ Phương thường chu miệng nói chữ “u” liên hồi.

Nhưng không để bọn Tuấn Khờ suy nghĩ tiếp, U Đỏ lên tiếng:

– U Đỏ mời các bạn ngồi! Hôm nay U Đỏ hân hạnh được kết thân với các bạn và buổi tiệc hôm nay là thắt chặt tình huynh đệ bất diệt của chúng ta.

Ông bà Na sung sướng ngó đứa con yếu ớt xấu xí của mình đang vui đùa với bọn Tuấn Khờ.

Cả năm người ra về sau những giờ vui đẹp nhất đời.

Mai Nhè nói:

– Theo tôi, từ giờ trở đi, U Đỏ sẽ vẫn là người chỉ huy chúng ta. Các anh nghĩ sao?

Cả bốn đứa con trai đều tán thành.

Mai Nhè mỉm cười:

– Không ngờ một người yếu đuối, xấu xí, gió thổi cũng có thể ngã lại là một ngọn lửa ngầm mạnh kinh hồn.

Minh Lùn thêm:

– Bọn mình đã rút tĩa được một bài học: Không nên xét đoán người qua bề ngoài.

Tới đây Phát Lém bỗng la lên:

– Hoan hô U Đỏ!

Cả bốn người còn lại la theo:

– Hoan hô U Đỏ!

– Hoan hô U Đỏ!

Cả năm người giật mình quay lại. Chú Ba Ho ngó chúng mỉm cười và la thêm một lần nữa:

– Hoan hô U Đỏ!